

நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?

அ.ந.கந்தசாமி ஓர் அறிமுகம்! எழுத்தாளர் அ.ந.கந்தசாமியின்
சிறுகதை, கவிதை & கட்டுரைத் தொகுப்பு.

அ.ந. கந்தசாமி

நான் ஏன் எழுதுகின்றேன்?

அ.ந.கந்தசாமி ஓர் அறிமுகம்!

தொகுப்பாசிரியர்: வ.ந.கிரிதரன்

'அனைவருடனும் அறிவினைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்'

பதிவுகள்.காம் வெளியீடு

2024

உள்ளே...

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் பன்முக ஆளுமை!	4
- வ.ந.கிரிதரன் -	4
அறிமுகம்: கவீந்திரன் கண்ட கனவு! ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையுலகில் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் பங்களிப்பு!	16
- வ.ந.கிரிதரன் -	16
அ.ந.கந்தசாமியின் சிறுகதைகள்!	31
அ.ந.கந்தசாமியின் கட்டுரைகள்!	67
அ.ந.கந்தசாமியின் நாடகம்!	141
அ.ந.கந்தசாமி கவிதைகள்!	152

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் பன்முக ஆளுமை! - வ.ந.கிரிதரன் -

[எழுத்தாளர் முல்லை அமுதனின் காற்றுவெளி அமைப்பினால் வெளியிடப்பட்ட 'இலக்கியப் பூக்கள் (பகுதி ஒன்று; 2009) ' நூலில் வெளியான கட்டுரையின் மூல வடிவம். பதிவுகளில் ஏற்கனவே பிரசுரமான கட்டுரையிது. தற்பொழுது ஒரு பதிவுக்காக மீள்பிரசுரமாகின்றது.]

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி பல்துறை விற்பன்னராகவிருந்தவர். இலக்கியத்தின் சகல பிரிவுகளிலும் சிறுகதை, நாவல், நாடகம், விமர்சனம், மொழிபெயர்ப்பு, கவிதை எனச் சகல பிரிவுகளிலும் கொடி கட்டிப் பறந்தவர். ஈழத்து முற்போக்கிலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் முக்கியமானவராகக் கருதப்படுபவர். தனக்குப் பின்னால் ஓர் எழுத்தாளப் பரம்பரையையே உருவாக்கிச் சென்றவர். செயல் வீரர் கூட. நாற்பதுகளில் வில்லுன்றி மயான சாதிப் படுகொலை பற்றி முதற்தடவையாகத் துணிச்சலுடன் குரல் கொடுத்த கவிஞன். புதுமைப் பித்தன் போன்றவர்களை மீண்டும் இனம் கண்டது போல் அ.ந.க.வையும் மீண்டும் விரிவாக இனம் காண்பது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு முக்கியம். தான் வாழ்ந்த மிகவும் குறுகிய காலத்தில் சமூகத்திற்காக, மொழிக்காக அ.ந.க ஆற்றிய பங்களிப்பு வியப்பிற்குரியது. அ.ந.க தான் வாழ்ந்த காலத்தில் பல இளம் படைப்பாளிகளைப் பாதித்தவர். பலர் உருவாகக் காரணமாகவிருந்தவர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகைப் பொறுத்தவரையில் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் பங்களிப்பு அளப்பரியது. அவரது பன்முகப் பார்வைகளையும் வெளிக்கொணரும் வரையில் படைப்புகள் நூலுருப் பெறவேண்டிய தேவையுள்ளது. அ.ந.கவின் படைப்புகள் அனைத்தும் சேகரிக்கப்பட்டு நூல்களாக வெளிவரவேண்டியது காலத்தின் கட்டாயம் மட்டுமல்ல அந்த மகத்தான எழுத்துக் கலைஞனின் தன்னலமற்ற , இலட்சிய வேட்கை மிக்க இலக்கியப்பணிக்கு நாம் செய்யும் கைமாறுமாகும். இதுவரையில் அவரது இரு படைப்புகள் மாத்திரமே நூலுருப் பெற்றுள்ளன. அதுவும் அவரது இறுதிக் காலத்தில் தமிழகத்தில் வெளிவந்த 'வெற்றியின் இரகசியங்கள்'. அடுத்தது 'மதமாற்றம்' மதமாற்றம் கூடத் தனிப்பட்ட ஒருவரின் நிதியுதவியின் மூலம் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் பெயரில் வெளிவந்ததொரு நூல்.

அ.ந.கந்தசாமியின் ஆரம்ப வாழ்க்கை பற்றிய தகவல்கள்...

அ.ந.க.வின் வாழ்நாள் பாரதியின் வாழ்நாளைப் போலக் குறுகியது. பாரதி 39 வருடங்களே வாழ்ந்திருந்தார். 8-8-1924 பிறந்த அ.ந.க. 44 ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தார். பெப்ரவரி 14, 1968 அன்று மறைந்தார். அ.ந.கவின் தந்தையாரான நடராஜா யாழ் வண்ணார்பண்ணையில் வாழ்ந்திருந்தவர். யாழ் சிறைச்சாலையில் வைத்திய அதிகாரியாக விளங்கியவர். தாயார் பெயர்: கௌரியம்மா. ஒரு சகோதரர்: நவரத்தினம். சகோதரி: தையல்நாயகி. நடராஜா பல சொத்துக்களின் அதிபதியாக விளங்கியவர்.

அ.ந.கவுக்கு ஐந்து வயதாயுள்ளபோது தந்தை இறந்து விட்டார். தாயாரும் தந்தை இறந்து 41ஆம் நாள் இறந்து விட்டார். குழந்தைகள் மூவரையும் நீதிமன்றம் சட்டரீதியான பாதுகாவலர் ஒருவர் பொறுப்பில் விட்டது. [உண்மையில் கொழும்பிலிருந்த உறவினரொருவர் மூன்று குழந்தைகளையும் தன்

பாதுகாப்பில் எடுத்துச் சென்றதாகவும், அ.ந.க.வின் பாட்டி நீதிமன்ற உதவியின் மூலம் தன்வசம் எடுத்துக் கொண்டதாகவும் அறியப்படுகிறது.] இந்தச் சொத்துக்கள் பல பாதுகாவலர், அதற்குப் பொறுப்பான சட்டத்தரணி ஆகியோரால் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டு அழிக்கப்பட்டதாக அறிகின்றோம். [அ.ந.க. தனது கல்வியை மேலும் தொடர முடியாமல் போனதற்கு இது முக்கிய காரணம். அல்லாவிடில் அ.ந.க. நிச்சயமொரு கலாநிதியாகக் கூட வந்திருப்பார்.

இந்நிலையில் குறுகிய காலத்தில் அவர் நிறைய நூல்களைக் கற்று, இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் வெற்றிகரமாகக் கால் பதித்ததோடு, செயல்வீரராகவும் விளங்கியது அவரது ஆற்றலைத்தான் காட்டுகிறது. அதனால்தான் அவர் வாழ்ந்த காலத்திலேயே அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியென அனைவராலும் அழைக்கப்பட்டார்.] இச்சமயத்தில் ஆரம்பக் கல்வியை யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் கற்ற அ.ந.க. சிறிதுகாலம் அளவெட்டி சென்று உறவினர் சிலருடன் வாழ்ந்து வந்தார். அளவெட்டியிலிருந்த காலத்தில் அ.ந.க. தனது கல்வியினைத் தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரியில் தொடர்ந்தார். பின்னர் மீண்டும் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி கல்வி கற்று பின்னர் கொழும்பு சென்றார்.

அ.ந.க. பதினான்கு வயதிலிருந்தே எழுதத் தொடங்கி விட்டார். ஈழகேசரி சிறுவர் பகுதியில் எழுத ஆரம்பித்தார். அச்சமயம் ஈழகேசரி நடத்திய பேச்சு, கதை, கட்டுரைப் போட்டிகளில் பங்குபற்றியுள்ளார். கதைப்போட்டியில் முதற்பரிசும் பெற்றுள்ளதாக அறிகின்றோம்.

மறுமலர்ச்சிக் குழுவின் உருவாக்கத்துக்குரிய முக்கிய காரணகர்த்தாக்களில் ஒருவர் அ.ந.க.. ஏனையவர்கள்: தி.ச.வரதராசன், பஞ்சாட்சர சர்மா, நாவற்குழியூர் நடராசன். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துக்கு முக்கியமானவர்களிலொருவர் அ.ந.க. அதன் சங்கக் கீதத்தை இயற்றியவரும் அவரே. மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் என்னும் பொழுது 'மறுமலர்ச்சி' என்னும் சஞ்சிகையின் காலகட்டத்தை மட்டும் கருதுவது தவறு. மறுமலர்ச்சி அமைப்பினரால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையே 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்வது அவசியம். அ.ந.கந்தசாமி மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையில் சிறுகதைகள் எழுதாவிட்டாலும் 'மறுமலர்ச்சி' அமைப்பு உருவாவதற்குரிய முக்கிய காரணகர்த்தாக்களிலொருவர். இந்த வகையில் அ.ந.க.வை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரென்று கூறுவதில் எந்தவிதத் தவறுமில்லை.

அ.ந.க சிறிதுகாலம் கொழும்பு கறுவாக்காட்டுப் பகுதியில் மணமுடித்து வாழ்ந்திருந்ததாக அறிகின்றோம். இவரது குடும்பவாழ்க்கை நீடிக்கவில்லை. திருமணத்தில் ஏற்பட்ட ஆள்மாறாட்டமே இதற்குக் காரணம். பார்த்த பெண் ஒருத்தி. மணந்ததோ அவரது சகோதரியை. இதனால் தான் போலும் அ.ந.க.வின் பல படைப்புகளில் ஆள்மாறாட்டமுள்ள சம்பவங்கள் காணப்படுகின்றன.

சிறுவயதிலேயே வீட்டை விட்டுத் தனியாகக் கொழும்பு சென்ற அ.ந.க பட்டதாரியல்லர். ஆனால் கலாநிதிகள் தமது நூல்களை அவருக்கு அர்ப்பணிக்குமளவுக்குப் புலமை வாய்ந்தவர். கலாநிதி கைலாசபதி தனது

'ஓப்பியல் இலக்கியம்' என்னும் நூலினை அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமிக்கு அர்ப்பணித்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பாரதியைப் போல் அ.ந.க.வும் தனது குறுகிய காலகட்ட வாழ்வில் சாதித்த சாதனைகள் அளப்பரியன. சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், நாவல், மொழிபெயர்ப்பு, விமர்சனம், உளவியல், சிறுவர் இலக்கியம் என இலக்கியத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளிலும் காத்திரமான பங்களிப்புச் செய்தவர் அ.ந.க. தமிழில் மட்டுமல்ல ஆங்கிலத்திலும் மிகுந்த புலமை வாய்ந்தவர்.

அ.ந.கந்தசாமியின் சிறுகதைகள்....

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி சுமார் 60 சிறுகதைகளாவது எழுதியிருப்பாரென அறியக் கிடக்கின்றது. இவற்றில் உதவி வந்தது (பாரதி இதழ்) , வழிகாட்டி (பாரதி இதழ்) , .இரத்த உறவு (பாரதி) , .புதுப் புனல் (உதயம் மலரில்) , .நாயினும் கடையர் (வீரகேசரி) , .காளிமுத்து இலங்கை வந்த கதை (தேசாபிமாணி) , .பாதாள மோகினி (சுதந்திரன்) , .நள்ளிரவு (சுதந்திரன்) , .ஐந்தாவது சந்திப்பு (சுதந்திரன்) , .பரிசு (சுதந்திரன்) , குருட்டு வாழ்க்கை ..உலகப் பிரவேசம் , .ஸ்ரீதனம் , .பிக்பொக்கட் , சாகும் உரிமை , கொலைகாரன் , சாவுமணி போன்றவை பற்றிய தகவல்களையே பெற முடிந்தது. இவற்றிலும் ஒரு சிலவற்றையே பெற முடிந்தது. ஏனையவை ஆங்காங்கே பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவற்றில் எத்தனை காலத்தால் அழியுண்டு போயினவோ நாமறியோம். இந்நிலையில் இயலுமானவரையில் அவை சேகரிக்கப்பட வேண்டும். ஆவணப் படுத்தப்பட வேண்டும்.

இவரது சிறுகதைகள் பற்றித் தனது 'ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்' நூலில் அண்மையில் மறைந்த எழுத்தாளர் செம்பியன் செல்வன் 'இரத்த உறவு (மறுமலர்ச்சி), நாயிலும் படையர் (வீரகேசரி), காளிமுத்து இலங்கை வந்த கதை (தேசாபிமாணி) பாதாள மோகினி, நள்ளிரவு, ஐந்தாவது சந்திப்பு (சுதந்திரன்), பரிசு, குருட்டுவாழ்க்கை, உலகப்பிரவேசம், ஸ்ரீதனம், பிக்பொக்கட், சாகும் உரிமை, கொலைகாரன், உதவிவந்தது, வழிகாட்டி ஆகிய கதைகளை அ.ந.க. தனது நல்ல கதைகள் எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். இரத்தஉறவு, ஐந்தாவது சந்திப்பு, நாயிலும் கடையர், - ஆகிய கதைகள் இவருக்குப் பெரும் புகழீட்டிக் கொடுத்தன. முதலிரு கதைகளும் சிங்கள மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டு புகழ்பெற்றவை. தேயிலைத் தோட்டவாழ்வு பற்றிய நாயிலும் கடையர் - மிகச் சிறந்த தமிழ்ச் சிறுகதை என பல்வேறு ஈழத்து விமர்சகர்களால் பாராட்டப்பட்டதொன்று.... அத்துடன் வாழ்வின் உயிர் நாடியான சமூகப்பிரச்சினையான இவற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு இவரின் கதைகள் எழுந்தன. சமூக ஆராய்வின்போது எழும் முடிவுகள் - தத்துவஞானிக்குத் தத்துவங்களாகவும், எழுத்தாளனுக்கு கதைகளாகவும் வெளியாகின்றன. உண்மையில் சிறந்த எழுத்துக்கள் வாழ்வின் நடப்பியல்பில் பிறப்பன அல்ல. அவ்வியல்புகளின் ஆராய்வின் முடிவிலேயே பிறக்கின்றன என்பதற்கு இவரின் கதைகள் சிறந்த உதாரணங்களாகும்' என்று கூறுவது கவனிக்கத் தக்கது.

அ.ந.கந்தசாமியின் கவிதைகள்..

கவீந்திரன், பண்டிதர் திருமலைராயர், கலையரசன், சிப்பி, புருனே என்னும் புனைபெயர்களிலும் எழுதிக் குவித்தவர். மரபுக் கவிதை எழுதுவதில் மிகுந்த பாண்டித்தியம் மிக்கவர் அ.ந.க. ஆனால் இவரது மரபுக்கவிதைகள் ஏனைய பண்டிதர்களின் மரபுக்கவிதைகளைப் போன்றவையல்ல. துள்ளு தமிழ் கொஞ்சுபவை. அன்றொருநாள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வள்ளிப்பிள்ளை என்பவரின் பிரேதத்தை நகரசபைக்குச் சொந்தமான வில்லூன்றிமயானத்தில் புதைப்பதற்காகத் தலைமை தாங்கிச்சென்ற ஆரியகுளத்தைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி என்பவர் சாதி வெறியர்களால் கொல்லப்பட்ட நிகழ்வை இவரது 'வில்லூன்றி மயானம்' என்னும் கவிதை சாடுகிறது. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த காலத்தில் ஏனைய கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்களெல்லாம் அதனை விமர்சிக்கப் பயந்திருந்த நிலையில் அறிஞர் அ.ந.க அதனை வன்மையாகக் கண்டித்தார். தீண்டாமைக்கெதிராக வெடித்திட்ட புரட்சித்தீயாக அதனைக் கண்டார்.

'சிறுகதையைப் போலவே, கவிதைத் துறையிலும் இவர் வெற்றியீட்டினார். 'எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு', துறவியும் குஷ்டரோகியும், சத்திய தரிசனம் என்பன சிறந்தவை' என்பார் எழுத்தாளர் செம்பியன் செல்வன். இவரது ஆரம்பக் கவிதைகளிலொன்றான 'சிந்தனையும், மின்னொளியும்' நல்லதொரு கவிதை. 'ஈழத்துச் சாகித்திய அமைப்பின் இலக்கிய நிகழ்வொன்றில் பாடப்பட்ட இவரது 'கடவுள் - என்சோரநாயகன்' என்ற கவிதையைக் கேட்ட, தென் புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை 'ஒரு நூற்றாண்டிற்கு ஒருமுறைதான் இப்படிப் பட்ட நல்ல கவிதை தோன்றும்' என்று கூறியதாக அந்தனி ஜீவா, செம்பியன் செல்வன் போன்ற பல எழுத்தாளர்கள் தமது கட்டுரைகளில், ஆய்வு நூல்களில் பதிவு செய்துள்ளார்கள். எழுத்தாளர் காவலூர் ராஜதுரையும் அ.ந.க.பற்றியத் தினகரனில் எழுதிய கட்டுரையில் "சாகித்திய மண்டலத்தின் 'பா ஓதல்' கவி அரங்கிலும் கந்தசாமியின் குரல் ஒலித்தது. 'கடவுள் என் சோர நாயகன்' என்னும் தலைப்பில் அவர் ஓதிய பா, அவரே குறிப்பிட்டதுபோல, தமிழுக்கே புதியது. 'நாயகனாகவும், நாயகியாகவும், குழந்தையாகவும் மற்றும் பலவாறாகவும் கடவுளைத் தமிழ்க் கவிஞர் பலர் பாவித்திருக்கின்றார்கள். ஆனால் எவராவது சோர நாயகனாகப் பாவித்ததிண்டோ?' என்றார் கந்தசாமி" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவையெல்லாம் அ.ந.க ஈழத்துக் கவிதையுலகில் தவிர்க்கப்படாத முக்கிய படைப்பாளியென்பதை உறுதி செய்யும்.

அ.ந.க.வின் நாவல், நாடக முயற்சிகள்....

அ.ந.க.வின் ஒரேயொரு நாவல் 'மனக்கண்' தினகரனில் 1967இல் தொடராக வெளிவந்து வாசகர்கள் மத்தியில் பலத்த வரவேற்பினைப் பெற்றது. இதன் காரணமாகவே பின்னர் அ.ந.க.வின் உற்ற நண்பர்களிலொருவரான சில்லையூர் செல்வராசனால் வானொலி நாடகமாக இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுஸ்தாபனத்தினரால் ஒலிபரப்பப் பட்டது. பதிவுகள் இணைய இதழிலும் இந்நாவல் அண்மையில் தொடராக வெளிவந்திருந்தது. (ஆயினும் இந்நாவலின் அத்தியாயம் முப்பதினைக் கண்டெடுக்க முடியவில்லை. இந்த அத்தியாயமில்லாமலே பதிவுகள் இணைய இதழில் மேற்படி நாவல்

வெளிவந்தது..) இந்த நாவல் முடிந்தபொழுது அ.ந.க. தனது முடிவுரையினை 'நாவல்' பற்றியதொரு நல்லதொரு ஆய்வுக்கட்டுரையாக வடித்துள்ளார். அதிலவர் மனக்கண் பற்றிய தனது எண்ணங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளார். இது தவிர அ.ந.க. தனது இறுதிக்காலத்தில் 'களனி வெள்ளம்' என்னுமொரு நாவலினையும் தோட்டத்தொழிலாளர்களை மையமாக வைத்து எழுதிக் கொண்டிருந்ததாகவும், அவர்

இறந்ததும் எழுத்தாளர் செ.கணேசலிங்கனிடமிருந்த அப்பிரதி 1983 கலவரத்தில் எரியுண்டு போனதாகவும் அறிகின்றோம். செ.கணேசலிங்கன் அ.ந.க.வின் இறுதிக் காலத்தில் அவரைப் பராமரித்தவர்களிலொருவர். அதுபற்றித் தனது குமரன் சஞ்சிகையில் அ.ந.க.வின் இறுதிக்காலம் பற்றிய தொடர் கட்டுரையொன்றினையும் எழுதியுள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது.

அ.ந.க. தாஜ்மகால் பற்றிய 'கடைசி ஆசை', 'அமர வாழ்வு' போன்ற குறுநாடகங்கள் சில எழுதியுள்ளதாக அறிகின்றோம். ஆயினும் 1967இல் கொழும்பில் நான்கு தடவைகள் மேடையேற்றப்பட்டுப் பலத்த வாதப்பிரதிவாதங்களை ஈழத்து இலக்கிய உலகில் எழுப்பிய 'மதமாற்றம்' என்னும் நாடகம் அவரது காத்திரமான பங்களிப்பினை என்றும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும். இந்நாடகம் கலாநிதி கைலாசபதி அவர்களை மிகவும் கவர்ந்த நாடகங்களிலொன்று. அது பற்றி அவர் 'இதுவே தமிழில் இதுவரை எழுதப்பட்ட நாடகங்களில் ஆகச்சிறந்தது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது இதனைப் புலப்படுத்தும். இது பற்றி அ.ந.கந்தசாமியே விமர்சனக் கட்டுரையொன்றினை இலங்கையிலிருந்து வெளிவந்த 'ராதா' என்னும் பத்திரிகையில் எழுதியுள்ளார்.

எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவா தினகரனில் அ.ந.க. பற்றி எழுதிய 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்; என்னும் தொடரில் 'எதிர்காலத்தில் ஈழத்து நாடகத்தைப் பற்றி விமர்சகர்கள் விமர்சிக்கும் பொழுது அ.ந.க.வின் மதமாற்றத்தை மைல்கல்லாக வைத்துத் தான் கணக்கிடுவார்கள்' என்று குறிப்பிடுவது மிகையான கூற்றல்ல. இது பற்றிய விமர்சனக்கட்டுரையொன்றினை ஆங்கில ஏடான 'ட்ரிபியூ'னில் இலங்கையின் பிரபல இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களிலொருவரான கே.எஸ்.சிவகுமாரனும் எழுதியிருக்கின்றார். மேற்படி அ.ந.க.வின் நாடகத்தைப் பற்றிய தனது 'டெய்லி மிரர்' விமர்சனத்தில் அ.ந.க.வின் நாடகத் திறமையினை ஆங்கில அறிஞர் பெர்னாட்ஷாவோடு ஒப்பிட்டு விமர்சித்திருப்பது அ.ந.க.வின் நாடகப் புலமையினை வெளிப்படுத்தும்.

அ.ந.கவும் உளவியலும்...

"வெற்றியின் இரகசியங்கள்" என்ற அ.ந.கந்தசாமியின் உளவியல் நூலினைப் பாரி பதிப்பகத்தினர் தமிழகத்தில் வெளியிட்டுள்ளனர். மேற்படி நூலில் பல்வேறு உளவியற் கோடுபாடுகள் பற்றியெல்லாம், அவற்றை வாழ்வின் வெற்றிக்கு எவ்வகையில் பாவிக்கலாம் என்பது பற்றியெல்லாம் தனக்கேயுரிய துள்ளுதமிழ் நடையில் அ.ந.க. விபரித்திருப்பார்.

அ.ந.க.வின் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகள்.....

1943இலிருந்து 1953வரை இலங்கைத் தகவற் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகப் பணிபுரிந்தார். அச்சமயம் பல ஆங்கில நூல்களைப் பணிநிமித்தம் மொழிபெயர்த்துள்ளார். (அந்தனி ஜீவா தனது 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்' என்னும் கட்டுரையில் அ.ந.க இலங்கை அரசு தகவற் துறையில் 12, 13 வருடங்கள் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றதாகக் குறிப்பிடுவார். தகவர்துறையில் பணிபுரிந்த காலகட்டத்தில் தகவர்துறையினால் வெளியிடப்பட்ட 'ஸ்ரீலங்கா' இதழாசிரியராகவும் அ.ந.க.வே விளங்கினார்). அதன் பின்னர் தோட்டத் தொழிலாளர் சங்கத்தில் முழுநேர ஊழியராகப் பணியாற்றினார். தனியார் நிறுவனங்களுக்கு ஆங்கில நூல்களை மொழிபெயர்க்கும் பணியினையும் செய்து வந்தார். ஒப்சேவரில் புருவ ரீடராகவும் சில காலம் வேலை பார்த்துள்ளார். வீரகேசரி ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றியுள்ளார். கம்ப்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராக விளங்கிய அ.ந.க தேசாபிமானி பத்திரிகையின் ஆரம்பகால ஆசிரியர்களில் ஒருவர். பின்னர் அக்கட்சியிலிருந்து வெளியேறினார். அக்காலகட்டத்தில் சுதந்திரன் பத்திரிகையில் சேர்ந்து அதன் ஆசிரியராகச் சிறிது காலம் பணியாற்றினார். ஆங்கிலப் பத்திரிகையான டிரிபியூனில் சிலகாலம் பணியாற்றினார். அச்சமயம் நிறைய திருக்குறள் பற்றிய ஆங்கில ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதினார். எமிலி சோலாவின் 'நானா' (நாவல்), பெர்ட்ராண்ட் ரசலின் 'யூத அராபிய உறவுகள்', 'பொம்மை மாநகர்' என்னும் சீன நாவல், ஓ ஹென்றியின் சிறுகதைகள் மற்றும் பல படைப்புகளை மொழிபெயர்த்தவரிவர். இவையெல்லாம் சேகரிக்கப்பட வேண்டும். இவற்றை வைத்திருக்கும் படைப்பாளிகள் இவை பற்றிய தகவல்களை எமக்கு அறியத் தந்தால் நன்றியுடையவர்களாகவிருப்போம்.

எமிலிசோலாவின் நாவலான 'நானா'வைச் சுதந்திரனில் மொழிபெயர்த்து அ.ந.க. வெளியிட்டபோது அது பெரும் வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பியதை சுதந்திரனில் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள கடிதங்களிலிருந்து அறியமுடிகின்றது. அ.ந.க.வின் மொழிபெயர்ப்பில் எமிலி சோலாவின் 'நானா' சுதந்திரனில் 21-10-51தொடக்கம் -28-8-1952 வரையில் மொத்தம் 19 அத்தியாயங்கள் வெளிவந்துள்ளன. முதலாவது அத்தியாயம் 'முதலிரவு' என்னும் தலைப்பிலும், பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம் 'போலிஸ்' என்னும்

தலைப்பிலும் வெளிவந்துள்ளன. பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம், தொடரும் அல்லது முற்றும் என்பவையின்றி, ஓசையின்றி முடிந்துள்ளதைப் பார்க்கும்போது 'நானா' நாவல் அத்துடன் முடிவு பெற்றுள்ளதா அல்லது நடுவழியில் வாதப்பிரதிவாதங்கள் காரணமாக நிறுத்தப்பட்டுள்ளதா என்பதை மூல நூல் பார்த்துத்தான், நாவலை வாசித்துப் பார்த்துத்தான் முடிவு செய்யவேண்டும். நாவல் வெளிவந்தபோது வெளிவந்த வாசகர் கடிதங்களிலிருந்து பெரும்பாலான வாசகர்களை நானா அடிமையாக்கி விட்டாளென்றுதான் தெரிகின்றது. எதிர்த்தவர்கள் கூட அ.ந.க.வின் மொழிபெயர்ப்பினைப் பெரிதும் பாராட்டியிருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. நாவலை அ.ந.க தனக்கேயுரிய அந்தத் துள்ளுதமிழ் நடையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். நாவல் காரணமாகச் சுதந்திரனின் விற்பனை அதிகரித்துள்ளதையும், நானாவை வாசிப்பதில் வாசகர்களுக்கேற்பட்ட போட்டி

நானா வெளிவந்த சுதந்திரனின் பக்கங்களைக் களவாடுவதில் முடிந்துள்ளதையும் அறிய முடிகிறது. . மூத்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா 'நானா' பற்றி சுதந்திரனுக்கு எழுதிய வாசகர் கடிதமொன்றில் "நானா" கதை சுதந்திரனில் வெளிவரத்தொடங்கிய பின்பு மார்க்கெட்டில் சுதந்திரன் பத்திரிகைக்கே தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டுள்ளது. பலர் கடைகளுக்குச் சென்று பத்திரிகை கிடைக்காமல் வெறுங்கையுடன் திரும்பிச் சென்றுள்ளதை நான் கண்ணாரக் கண்டேன். அதனால் பலர் சேர்ந்து ஒரு பத்திரிகையை வாசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழாக்கம் அபாரம்' என்று தனது கருத்தினைப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். இலங்கையிலிருந்தும் மட்டுமல்ல தமிழகத்திலிருந்தும் பலர் 'நானா' பற்றிய தமது எண்ணங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இதுபோல் பண்டிதர் திருமலைராயர் என்னும் பெயரில் அ.ந.கந்தசாமி எழுதிய 'கண்ணகி பாத்திரம் பெண்மையின் சிறப்பைக் காட்டுகிறதா? பெண்ணடிமையின் சிகரம் என்பதே சாலப் பொருந்தும்' என்னும் கட்டுரையும் பலத்த வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பி விட்டுள்ளதை அன்றைய சுதந்திரன் இதழின் பக்கங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

அ.ந.க. என்றொரு விமர்சகர்...

சிறுகதை, கவிதைகள், நாடகம், நாவல், மொழிபெயர்ப்பு என்றெல்லாம் எழுத்தில் கால் பதித்த அ.ந.க. பல்வேறு அரிய இலக்கியக் கட்டுரைகளை, விமர்சனக் கட்டுரைகளை, நூல் மதிப்புரைகள் மற்றும் சினிமா பற்றிய விமர்சனக் கட்டுரைகள், தேசிய இலக்கியம், கவிதை, நாடகத் தமிழ், சிலப்பதிகாரம்' என்றெல்லாம் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றி எழுதிய படைப்புகள் பல்வேறு சிற்றிதழ்கள், பத்திரிகைகளிலெல்லாம் வெளிவந்திருக்கின்றன. வெண்பா பற்றிய தொடர் கட்டுரைகளை வீரகேசரியில் எழுதியுள்ளதாகவும் அறிகின்றோம். இதனால் அ.ந.க.வை ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் முக்கிய விமர்சகர்களிலொருவராகவும் ஆய்வாளர்கள் பலர் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பண்டிதர் திருமலைராயர் என்னும் பெயரில் இவர் சுதந்திரனில் எழுதிய சிலப்பதிகாரம் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தமிழகத்திலும், இலங்கையிலும் வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பின. பெரியாரின் குடியரசு பத்திரிகையிலும் இவற்றில் சில மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.

தமிழ் மட்டுமின்றி ஆங்கிலத்திலும் மிகுந்த புலமை பெற்ற அ.ந.க. ஆங்கிலத்திலும் சிலப்பதிகாரம், திருக்குறள், கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் பற்றியெல்லாம் விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். இவை டிரிபியூன் போன்ற ஆங்கில சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்துள்ளதாகவும் அறியப்படுகிறது.

அ.ந.க.வும் சிறுவர் இலக்கியமும்!

சிறுவர் இலக்கியத் துறையில் அ.ந.க தன் பால்ய காலத்தில் ஈழகேசரி மாணவர் மலரில் எழுதியுள்ளதாக அறிகின்றோம். இவையும் சேகரிக்கப்பட வேண்டுமெனக் கருதுகின்றோம். இது தவிர 'சங்கீதப் பிசாசு' என்றொரு சிறுவர் நாவலொன்றினையும் அ.ந.க எழுதியுள்ளார். எழுபதுகளின் இறுதியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சிரித்திரன் ஆசிரியர் சிவஞானசுந்தரத்தால்

வெளியிடப்பட்ட 'கண்மணி' என்னும் சிறுவர் சஞ்சிகையில் அந்நாவலின் சில அத்தியாயங்கள் வெளிவந்துள்ளன. பின்னர் 'கண்மணி' நின்று விடவே அந்நாவலும் குறையுடன் நின்று விட்டது. அந்நாவல் முதன் முதலில் 'சிரித்திரனில்' வெளிவந்ததாகச் சிரித்திரன் ஆசிரியர் அவருடனான உரையாடலொன்றின்போது குறிப்பிட்டதாகவொரு நினைவு. இது பற்றிய தேடலினையும் தொடங்க வேண்டும்.

அ.ந.க.வின் உரைநடை...

அ.ந.க என்னும் கிணறினைத் தோண்டத் தோண்டப் பெருகிவரும் இலக்கிய ஊற்று எம்மைப் பெரிதும் பிரமிக்க வைக்கின்றது. அவருக்குப் பெருமை சேர்க்குமின்னுமொரு விடயம் அவரது அந்தத் துள்ளுதமிழ் உரைநடை. இது பற்றிய செம்பியன் செல்வனின் 'ஈழத்தமிழ்ச் சிறுகதை மணிகள்' "இவரின் படைப்புக்களின் வெற்றிகளுக்கு இவரின் உரை நடையும் முக்கிய காரணம் எனலாம். எளிய வாக்கியங்களாக கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அக் கருத்துக்களை உவமை, உருவகச் சொல்லாட்சிகளினால் அழகுபடுத்தியும், கம்பீரத் தொனியேற்றியும், எல்லாருக்கும் புரியும்வண்ணம் மக்கள் முன் வைத்தார். இப் பண்பு சிறுகதைகளில் மட்டுமல்லாது, ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளிலும், கொள்கை விளக்கக் கட்டுரைகளிலும் எல்லாரையும் வசீகரிக்கும் வண்ணம் அழகழகான, ஆழமான, எளிய உவமை உருவங்களை அமைத்து எழுதுவார். சாதாரணமாக ஒரு சிறு கட்டுரையிற் கூட குறைந்தது பத்தோ பதினைந்து உவமை உருவங்களைக் காணலாம்." என்று குறிப்பிடும்.

வானொலியில் அ.ந.க....

இலங்கை வானொலியின் "கலைக்கோல" நிகழ்ச்சியிலும் மாதந்தோறும் அ.ந.க. வின் விமரிசனங்கள், "உலக நாடகாசிரியர்கள்" பற்றிய அறிமுகவுரைகள் ஒலிபரப்பப்பட்டதாகவும் அறிகின்றோம். அவரது இறுதிப் படைப்பாக 'மொழிபெயர்ப்பு நாடக'மொன்று ஒலி பரப்பப்பட்டதாகவும் அறிகின்றோம். அ.ந.க.வின் வானொலி முயற்சிகளைப் பற்றி இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்திலும் இவர் பற்றிய தேடலினைத் தொடர வேண்டிய தேவையினை இது வலியுறுத்தும்.

இவை தவிர பேச்சுக் கலையிலும் வல்லவர் அ.ந.க. அத்துடன் பல கவியரங்குகளிலும் பங்கு பற்றிய அன்றைய காலத்து இலக்கிய வானில் நட்சத்திரமாக மின்னியவர் அ.ந.க என்பதைத்தான் அவர் பற்றிய கட்டுரைகள், நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

செயல் வீரர் அ.ந.க!

அ.ந.க. எழுதியதுடன் மட்டும நின்று விட்டவரல்லர். செயல் வீரரும் கூட. தான் கொண்ட கொள்கைகளுக்காக இறுதி இறுதி வரையில் போராடியவர். 'வீரகேசரியில் பணிபுரிந்தபோது, இவரின் கடமை, எழுத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாது. செயல்

முறையிலும் தீவிரமடைந்தது. வீரகேசரியில் முதன் முதலாகத் தொழிற் சங்கம் ஒன்றினைத் தாபித்து தொழிலாளர் உரிமைக்காகப் பாடுபட்டவர்' என்று தனது "ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகள்" நூலில் குறிப்பிடுவார் எழுத்தாளர் செம்பியன் செல்வன். இது பற்றிய அந்தனி ஜீவாவின் 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திரன் நாயகன்' 'வீரகேசரி' ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றினார். வீரகேசரியில் பணியாற்றிய காலத்தில் அச்சகத் தொழிலாளர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் நொந்தார். அவர்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டார். பொதுவுடமைக் கருத்துகளில் ஊறிப்போயிருந்த அ.ந.க. அச்சகத் தொழிலாளர்களுக்காகப் போராடத் தயங்கவில்லை. அதனால் அச்சக முதலாளிகளின் வெறுப்பினைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார். அதனால் வீரகேசரியிலிருந்து விலக்கப்பட்டார்." என்று பதிவு செய்யும்.

மேற்படி கட்டுரையில் அந்தனி ஜீவா அ.ந.க.வின் மார்க்சிய ஈடுபாடு பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்:

"பின்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சி முழுநேர ஊழியரானார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தமிழ்ப் பத்திரிகையான 'தேசாபிமானி'யின் முதலாவது ஆரம்பகால ஆசிரியர் அ.ந.கந்தசாமியே. 'தேசாபிமானி'யின் வளர்ச்சிக்கு அரும்பாடுபட்டார். அப்பத்திரிகையில் அவர் எழுதிய சிறுகதைகள், அரசியற் கட்டுரைகள் அனைவரின் கவனத்தையும் கவர்ந்தன. கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முழுநேர ஊழியராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் அ.ந.கந்தசாமி தொழிற்சங்க இயக்கங்களில் பெரும் ஈடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கினார்.

மலையகத்தின் எல்பிட்டி என்னுமிடத்தில் சிலகாலம் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் பிரதிநிதியாகக் கடமையாற்றினார். உழைப்பையே நம்பி வாழும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நலனில் அக்கறை காட்டித் தீவிரமாக உழைத்தார். அவர்களின் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொண்டார். அ.ந.கந்தசாமி மலைநாட்டு உழைக்கும் தொழிலாளர்கள் மீது எப்பொழுதும் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். தொழிலாளர்களினுரிமைப் போராட்டத்தில் முன்னின்று உழைத்துள்ளார். அவர்களின் உரிமைக்காகத் தோட்ட நிர்வாகத்தினரிடம் நியாயம் கோரியுள்ளார். கொழும்பில் நடைபெற்ற பிரசித்தி பெற்ற டிராம் தொழிலாளர்களின் போராட்டம் வெற்றி பெற உழைத்தவர்களில் முக்கியமான ஒருவராக அ.ந.கந்தசாமி கணிக்கப் படுகின்றார். தொழிற்சங்க ஈடுபாடு கொண்ட காலங்களில் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளை வைத்து அமர இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்குள் நடந்த போராட்டத்தின் காரணமாக அ.ந.கந்தசாமியும் அவரைச் சார்ந்த ஏழெட்டுப் பேரும் வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது."

அ.ந.க.வின் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்!

"மக்கள் இலக்கியம்' என்ற கருத்தும் 'சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்' என்பனவுமே என் மனதைக் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன" எனத் தனது பிரசித்தி பெற்ற 'நான் ஏன் எழுதுகிறேன்' என்னும் கட்டுரையில் குறிப்பிடும் அ.ந.க. பின்வருமாறு தான் எழுதுவதன் நோக்கம் பற்றி விபரிப்பார்:

"எழுத்தாளன் வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்கூடாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவேண்டும். அவ்வித நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் முன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞையில் பிறக்காமல் வெறுமனே யதார்த்தத்தை ஒரு சுத்த இலட்சியமாகக் கொண்டு எழுதும்போது நம்பிக்கைக்குப் பதில் அவநம்பிக்கையின் தொனிகளே கேட்க ஆரம்பிக்கலாம். நைந்த உள்ளத்தின் சோகக்குரலாகக் கேட்கும் எழுத்தால் பயனில்லை.

நொந்த உள்ளத்தின் செயல் துணிவுகொண்ட வேகக் குரலாக அது ஒலிக்க வேண்டும். வாழ்வதற்கு நேரடியாகவோ, குறிப்பாகவோ, மெளனமாகவோ வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்னை உந்துகின்றன. அவற்றுக்காகவே நான் எழுதுகின்றேன்.

மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம். அவனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு. வெறுமனே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், புலனுகர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதும் வாழ்க்கையாகாது. அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் இவற்றோடு வேறு சில காரியங்களையும் செய்ய விரும்புவான். மற்றவர் முகத்தின் புன்னகை தோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் முல்லைமலர் போல் அவனுக்கு இன்பத்தையூட்டும். "இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும், துயரமும், அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீரும், கபலையுமாக நாம் வாழுமுலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மைக்கும், செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும், அடிமைக்கும், ஆண்டானுக்கும் நடக்கும் போரும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அசுரசக்திகளுக்கும், மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோககீதமாகிவிட்டது. இப்போர்களை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்ப பின்தான் போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பூக்கும். அதைப் பூக்க வைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேனா மன்னர்கள் என் மனதில் தோற்றுவித்தனர்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி கண்ட ரூசோ, வால்டயர் தொடக்கம் மார்சிம் கோர்க்கி, எஹ்ரென்பேர்க் வரைக்கும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்தச் செய்தியையே எனக்குக் கூறினர். பேர்னாட் ஷாவின் எழுத்துகளும் இன்றைய பேட்ரண்ட் ரசல் எழுத்துகளும் கூட சமுதாய

முன்னேற்றத்துக்குரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம் செய்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாகூரும், தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணிக்குத் தமது பேனாக்களை அர்ப்பணம் செய்ய மறக்கவில்லை....உலகப் பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமுதாய ஊழல்களைச் சுட்டெரிக்கும் பணிக்குத் தன்னாளான சேவையைச் செய்திருக்கின்றான்."

'தேசாபிமானி'யில் வெளிவந்த மேற்படி கட்டுரை எண்பதுகளில் மொறட்டுவைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடான 'நுட்பம்' சஞ்சிகையிலும் மீள்பிரசுரம் செய்யப்பட்டது. அ.ந.க மறைந்தபொழுது அவரது மேற்படி கட்டுரையினைப் பிரசுரித்த தேசாபிமானி 'போர்ச்சுவாலை அமரச் சுடராகியது' என்றொரு ஆசிரியத் தலையங்கத்தினையும் வரைந்து தனது அஞ்சலியினைச் செலுத்தியது.

இவையெல்லாம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிஞர் அ.ந.க.வின் அளப்பரிய பங்களிப்பினைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன. இன்று அ.ந.க பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரு சில எழுத்தாளர்கள் அவரது பன்முக ஆற்றலின் பின்னணியில் அவரை ஆய்வு செய்ய மறந்து சில சமயங்களில் மேலோட்டமாகக் கருத்துகளைத் தெரிவிப்பது அவர்களது அறியாமையின் விளைவே. அ.ந.க. பற்றிய போதிய ஆய்வுகளின்றி அவர் பற்றிய கருத்துகளைத் தெரிவிப்பதை தவிர்த்து விடுவது நல்லது. அ.ந.க.

"ஈழத்தமிழிலக்கிய உலகின் பல்வேறு துறைகளிலும் ஈடுபட்டு மற்றையோரால் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடியாதளவிற்கு சிறந்த தொண்டாற்றினார். நவீன தமிழ்க்கலை வடிவங்களாக உருவகித்த சிறுகதை, நாவல், விமர்சனம், மொழி பெயர்ப்பு என்பனவற்றுடன் நாடகம், கவிதை ஆகிய துறைகளையும் - புத்தாற்றல் நிரம்பிய ஆக்ரோஷ வேகத்துடன் சமூகச் சீர்கேடுகளைக் கெல்லி எறியவும், 'புதியதோர் உலகு' அமைக்கவும் ஏற்றகருவிகளாக்கினார்" என்று குறிப்பிடும் செம்பியன் செல்வன் "இவரைப்பற்றிய உண்மையான மதிப்பீடு பல துறைகளையும் தழுவினதாகவிருந்தாலன்றி முழுமையடையா"வென்று குறிப்பிடுவதை மேற்படி அரைகுறை ஆய்வாளர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் இது பற்றிய தனது வேதனையினை "அ.ந. கந்தசாமி சுமார் நாற்பது சிறுகதைகள் வரையே எழுதியிருப்பார் என அவரின் நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர்களால் அறியவருகின்றது. அவை யாவும் ஆங்காங்கே அவர் பணியாற்றிய பத்திரிகைகளிலும், கையெழுத்துப் பிரதிகளிலும் சிதறிக்கிடக்கின்றன. அவரது சிறுகதைகள் இன்றுவரை தொகுப்பாக வெளிவராதிருப்பது விந்தையான வேதனையே, அவரால் உற்சாகப் படுத்தப்பட்டும் உயர்த்தப்பட்டும் உருவாக்கப்பட்ட இலக்கியவாணர்கள் எத்தனையோ பேர் இன்று ஈழத்தமிழிலக்கிய உலகில் மட்டுமல்லாது சமூக நிலையிலும் உயர்நிலை பெற்று விளங்குகின்றனர். அவர்களோ அன்றிப் பிற பதிப்பங்களோ, அ.ந. கந்தசாமியின் படைப்புக்களை நூலுருவில் கொணர் முயலவேண்டும். அவர் தன் ஆயுட்காலம் முழுவதும் தொடர்பு கொண்டிருந்த இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமாவது இவ்விடயத்தில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தவேண்டும்" என்றும் வெளிப்படுத்துவார்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் வெளிவந்த 'தமிழ்முது' என்னுமோர் சிற்றிதழின் ஆசிரியரான சரவணையூர் மணிசேகரன் தனது 'அ.ந.க.வும் அவர் சிருஷ்டிகளும்' என்னும் ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் "அவர் சாகும்போதும் இலக்கியப் பெருமூச்சு விட்டுத்தான் இறந்தார். அவரைச் சந்திக்கப் போனால் எந்த நேரமும் எங்களோடு பேசிக்கொள்வது தமிழ் இலக்கியம்தான். அவர் தமிழ் இலக்கியத்துக்காக தன் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையும் அர்ப்பணித்தார்.... ஏ குளிகைகளே! சமூகத்துக்காக அவர் சிருஷ்டித்தவர்.

அவர் சிருஷ்டிகளை புத்தக உருவில் கொண்டுவர முயற்சிக்காத இந்த நன்றி கெட்ட சமூகம் போலவா நீ அவர் உயிரைப் பிடித்து வைக்காது துரோகம் செய்து விட்டாய்? 'தமிழ்முது' அழுகின்றாள். அவள் கண்களில் நீர் துளிக்கின்றது. அவர் படத்தை (அமரர் அ.ந.கந்தசாமி) முகப்பில் தாங்கியபின்புதான் அவள் மனம் கொஞ்சம் சாந்தியடைகின்றது." என்று சாடியிருப்பார்.

இவ்விதம் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்குப் பல்துறைகளில் அரிய பங்காற்றிய அறிஞர் அ.ந.க.வின் படைப்புகளை இனியாவது இன்றைய தமிழ் உலகு வெளிக்கொணர முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கும் அவரது படைப்புகளைச் சேகரிக்க உதவினாலே அதுவேயொரு மிகப்பெரிய சேவையாகவிருக்கும்.

நன்றி: பதிவுகள் ஏப்ரில் 2009 இதழ் 112

அறிமுகம்: கவிந்திரன் கண்ட கனவு! ஈழத்துத் தமிழ்க்
கவிதையுலகில் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் பங்களிப்பு! -
வ.ந.கிரிதரன் -

"ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் கவிதைகளுக்குத் தனியிடமுண்டு. சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம், உளவியல், விமர்சனமென இலக்கியத்தின் சகல பிரிவுகளிலும் வெற்றிகரமாகக் கால்பதித்த பெருமையும் இவருக்குண்டு. 'ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே கவிதை மரபில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றம் நிகழ்ந்த காலப்பகுதி 1940ம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியாகும். 1940ம் ஆண்டிலிருந்து ஈழத்தில் முற்றிலும் நவீனத்துவமுடைய கவிதை மரபொன்று தோன்றி வளரத் தொடங்கியது. இக்கவிதை மரபைத் தொடங்கியவர்கள் ஈழத்தின் மணிக்கொடியெனப் பிரகாசித்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர்களாவர். இந்த மறுமலர்ச்சிக் குழுவிலும் அ.ந.கந்தசாமியவர்கள், மஹாகவியெனப் புனைபெயர் கொண்ட உருத்திரமூர்த்தி, இ.சரவணமுத்து என்பவர்களே கவிதைத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாக இருந்துள்ளனர். இவர்களே ஈழத்தில் நவீனத்துவமுடைய கவிதை மரபையும் தொடக்கி வைத்தவர்கள். இவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட நல்ல கவிதை என்பதும் பண்டித மரபு வழிபட்ட உருவ அம்சங்களையும், நிலபிரபுத்துவ சமூகக் கருப்பொருட்களையும் உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட செய்யுளிலிருந்து வேறுபட்டு நவீன வாழ்க்கைப் போக்குகளைப் பொருளடக்கமாகக் கொண்டமைவது என்ற வரைவிலக்கணம் உடையதாகவுள்ளது" என்று செல்வி ஜுவானா என்னும் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக மாணவியொருத்தியின் ஆய்வுக் கட்டுரையில் கூறப்பட்டிருப்பது அ.ந.க.வை இன்றைய தலைமுறை மறந்துவிடவில்லை என்பதையே காட்டுகிறது

[மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்ட சஞ்சிகையே 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகை. இச்சஞ்சிகையில் எழுதிய படைப்பாளிகளையே மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாகக் காணும் போக்கொன்று செங்கை ஆழியானுட்பட இன்று இலக்கிய விமர்சனங்கள், ஆய்வுகள் செய்ய விரும்பும் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையினைச் சார்ந்த செல்லத்துரை சுதர்ஸன் போன்றவர்கள் மத்தியில் நிலவுவதாகத் தெரிகிறது. இது ஒரு பிழையான அணுகுமுறை. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தை உருவாக்கி, அதில் பாடுபட்டவர்களின் படைப்புகள் யாவும் மறுமலர்ச்சிப் படைப்புகளாகத்தான் கருதப்பட வேண்டும். உண்மையில் மறுமலர்ச்சிச் சிறுகதைகள், அல்லது மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள், அல்லது மறுமலர்ச்சிப் படைப்புகள், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் என்று குறிப்பிடும்போது அது மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகையில் எழுதிய எழுத்தாளர்களை மட்டும் குறிக்கவில்லை. அது மறுமலர்ச்சி காலகட்டப் படைப்பாளிகளையும் குறிப்பிடுகிறது. அந்த 'மறுமலர்ச்சி' இதழினை வெளியிட்ட மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினை உருவாக்கியவர்களின் படைப்புகளையும் குறிக்கிறது. இதுவே சரியான நிலைப்பாடாகவிருக்க முடியும் என்பதென் கருத்து. செங்கை ஆழியான, செல்லத்துரை சுதர்ஸன் போன்றோர் இந்த விடயத்தில் கருத்துச் செலுத்த வேண்டுமென்பதென் அவா. சி.மெளனகுரு, மெள. சித்திரலேகா, எம். ஏ. நு.மான் ஆகியோரால் இணைந்து எழுதப்பட்ட 'இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்' என்னும் நூலில் ஈழத்துக் கவிதையுலகின் மறுமலர்ச்சிக் கட்ட

காலம் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அ.ந.கந்தசாமி, மகாகவி, நாவற்குழியூர் நடராசன் ஆகியோரை மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தின் முக்கியமான கவிஞர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றார். அத்துடன் கவீந்திரன் என்னும் புனைபெயரிலும் எழுதிய அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியை ஈழத்தின் தமிழ்க் கவிதையில் முதலாவதாக இடதுசாரிச் சிந்தனையினை அறிமுகப்படுத்திய படைப்பாளியாகவும் குறிப்பிடுவர். இவ்விதம் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் பற்றியே குறிப்பிடப்படவேண்டுமே தவிர 'மறுமலர்ச்சி' சஞ்சிகையின் படைப்புகளை மட்டும் மையமாக வைத்து மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தை எடை போடக்கூடாது. அவ்விதமான போக்கு ஏற்கனவே குறிப்பிட்டதுபோன்று மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் பற்றிய பிழையான பிம்பத்தினைத் தந்துவிடும் அபாயமுண்டு.]

அ.ந.க. ஒரு செயல் வீரர். ஏனையவர்களைப் போல் வாயளவில் நின்று விட்டவரல்லர். தான் நம்பிய கொள்கைகளுக்காக இறுதிவரை பாடுபட்டவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஆரம்பகர்த்தாக்களிலொருவர். மேற்படி சங்கத்தின் கீதமாகவும் இவரது கவிதையே விளங்குகின்றது. அவரது கவிதைகளின் கருப்பொருட்களாகத் தீண்டாமை, தோட்டத்தொழிலாளர் இழிநிலை, சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், சமுதாயச் சீரமைப்பு, இயற்கை, காதல், தத்துவம், வர்க்க விடுதலை, பிடித்த ஆளுமைகள் போன்றவை விளங்குகின்றன.

இவரது கவிதைகள் தமிழ்முது, தேன்மொழி, ஈழகேசரி, வசந்தம், வீரகேசரி, பாரதி, தினகரன், மல்லிகை, நோக்கு, இளவேனில், சுதந்திரன், ஸ்ரீலங்கா போன்ற பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் வெளிவந்திருக்கின்றன [அ.ந.க.வின் கவிதைகள் வெளிவந்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் மற்றும் அவர் பங்கு பற்றிய கவியரங்குகள் பற்றிய விரிவான ஆய்வொன்று மேற்கொள்ளப்படவேண்டியதவசியம்.]. இவரது ஆரம்ப காலத்துக் கவிதைகளிலொன்றான, ஈழகேசரியில் வெளிவந்த, 'சிந்தனையும், மின்னொளியும்' என்ற கவிதை முக்கியமான கவிதைகளிலொன்று. 'அர்த்த இராத்திரியில் கொட்டுமிடித்தாளத்துடனும், மின்னலுடனும் பெய்யும் மழையைப் பற்றிப் பாடப்படும் இக்கவிதையில், அந்த இயற்கை நிகழ்வு கூடக் கவிஞரிடம் சிந்தனையோட்டமொன்றினை ஏற்படுத்தி விடுகின்றது. கணப்பொழுதில் தோன்றி அழியும் மின்னல் கூட ஒரு சேதியைக் கூறிவிடுகிறது. அது என்ன?

'கொட்டுமிடித்தாளம் இசைய நடம் செய்யும்

மட்டற்ற பேரழகு வான்வனிதை போல் மின்னல்

தோன்றி மறைந்ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்

ஊன்றியெழுந்தன இவ் வொளிமின்னல் செயல் என்னே?

வாழ்வோ கணநேரம்; கணநேரம் தானுமுண்டோ?

சாவும் பிறப்புமக் கணநேரத் தடங்குமன்றோ?

ஐனனப் படுக்கையிலே ஏழைமின்னல் தன்னுடைய

மரணத்தைக் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற

சேதி புதினமன்று....'

இவ்விதமாகக் கணப்பொழுதில் தோன்றி மறையும் மின்னல் கூறும் சேதிதானென்ன? அதன் சோதிதான் அதன் சேதி. சிறுகணமே வாழ்ந்தாலும் அம்மின்னல் உலகிற்கு ஒளி வழங்குவதன் மூலம் நல்லதொரு சேவையைச் செய்து விட்டுத்தான் ஓடி மறைகிறது. மனித வாழ்வும் இத்தகைய மின்னலைப் போன்றுதான் விளங்க வேண்டும். இதுதான் மண்ணின் மக்களுக்கு கணப்பொழுதில் தோன்றி மறையும் மின்னல் சொல்லும் சேதி. இதுதான் கவிஞரிடத்தில் அவ்வியற்கை நிகழ்வு தூண்டிவிட்ட சிந்தனையின் தரங்கங்கள்.

'...அச் சேதியிலே நான் காணும்

சோதி கொளுத்திச் சோபிதத்தைத் செய்துவிட்டு

ஓடி மறைகிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்

தேடி ஒரு சேவை செகத்திற்குச் செய்ததுவே!

சேவையதன் மூச்சு; அச்சேவை யிழந்தவுடன்

ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவே!

என்னே இம் மின்னல(து) எழிலே வென்றிருந்தேன்.

மண்ணின் மக்களுக்கு மின்னல் ஒரு சேதி சொல்லும்.

வாழும்சிறு கணத்தில் வைய மெலாம் ஒளிதரவே

நாளும் முயற்சி செய்யும் நல்லசெயல் அதுவாகும்.'

மேற்படி 'சிந்தனையும் மின்னொளியும்' என்னும் அ.ந.க.வின் ஆரம்பகாலக் கவிதை அ.ந.கவிற்கு மிகவும் பிடித்ததொரு கவிதை. மேற்படி மின்னலைப் போலவே தோன்றி குறுகிய காலமே வாழ்ந்து ஒளி வீசி மறைந்தவர் அ.ந.க. மின்னல் கூறிய பாடத்தினையே பின்பற்றி வாழ்ந்தவர் அவரென்பதை அவரது 'தேசாபிமானி' பத்திரிகையில் வெளிவந்த கட்டுரையான 'நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?' என்னும் கட்டுரை புலப்படுத்துகிறது. (வ.ந.கிரிதரனை இதழாசிரியராக கொண்டு வெளிவந்த மொறட்டுவைப் பலகலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரின் 'நுட்பம்' (1981) வருடாந்தச் சஞ்சிகையிலும் இக்கட்டுரை மீள்பிரசுரம் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது.) அக்கட்டுரையில் மேற்படி தனது ஆரம்பகாலக் கவிதையினைக் குறிப்பிடும் அ.ந.க. மேலும் தொடர்ந்து கூறுவார்:

'...இம்மின்னல் எனக்குணர்த்தும் செய்தி என்ன? "சில நாட்களே நீ இவ்வுலகில் வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்கும், உலகுக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ். இன்று நீ இருக்கிறாய். நாளை இறந்து விடலாம். ஆகவே நன்றே செய்க. அதையும் இன்றே செய்க" இது தான் மின்னல் சொல்லித் தரும் பாடம். இருளை விரட்டி ஒளியைப்

பரப்பும் மின்னல் சமுதாயத்தில் சூழ்ந்துள்ள மடமை, வறுமை முதலான இருள்களை நீக்கி, அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் பரப்பும்படி எனக்குப் பணித்தது. வாழ்க்கையையே இதற்காக அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்ட நான் என் எழுத்தையும் அத்துறைக்கே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?..'

இதன் மூலம் அ.ந.கவின் ஆரம்பகாலக் கவிதையான 'சிந்தனையும், மின்னொளியும்' கவிதை அவரது எதிர்கால இலக்கிய வாழ்வின் அடித்தளமாக, உந்து சக்தியாக விளங்குவதைக் காணமுடிகிறது. அவரது படைப்புகள் எல்லாமே மேற்படி அவரது இலட்சிய வேட்கையைப் புலப்படுத்துவனவாகவேயிருக்கின்றன.

இவரது இன்னுமொரு கவிதையான 'வில்லூன்றி மயானம்' சமுதாயத்தில் நிலவிய சாதிக் கொடுமையினை, அதன் கட்டுப்பாடுகளை வன்மையாகச் சாடுகின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த வள்ளிப்பிள்ளை என்பவரின் பிரேதத்தை நகர சபைக்குச் சொந்தமான வில்லூன்றி மயானத்தில் புதைப்பதற்காகத் தலைமை தாங்கிச் சென்ற ஆரியகுளத்தைச் சேர்ந்த சின்னத்தம்பி என்பவர் சாதிவெறியர்களால் கொல்லப்பட்ட நிகழ்வைச் சாடும் கவிதையிது. இச்சம்பவம் நிகழ்ந்த காலகட்டத்தில் ஏனைய கவிஞர்களெல்லாரும் அதனை விமர்சிக்கப் பயந்திருந்த நிலையில், அறிஞர் அ.ந.க அதனை வன்மையாகத் துணிச்சலுடன் கண்டித்தார். தீண்டாமைக்கெதிராக வெடித்திட்ட புரட்சித் தீயாக அதனை இனங்கண்டார்:

'நாட்டினர்நீர் அறிவீர் வில்லூன்றி தன்னில்

நாம் கண்ட ஈமத்தீ வெறுந்தீ அன்று

கேட்டினிலே உளபிணத்தை உண்பதற்குக்

கிளர்ந்தெழுந்த தீயன்று நெடுநா ளெங்கள்

நாட்டினிலே கிளைபரப்பும் சாதி என்னும்

நச்சுமர வீழ்ச்சியினைக் காண்பதற்காய்க்

வாட்டமுற்ற மக்களுளம் கனன்று பொங்கும்

வல்லதொரு புரட்சித்தீ வாழ்க வஃது...'

மனிதர்கள் ஏழை, பணக்காரர் என்று ஏற்றத்தாழ்வுகள் பார்த்தல் தகாது. ஒருவரின்கொருவர் அன்புடன் வாழ்தல் வேண்டும். அருவருப்பினையொதுக்கிச் சேவை மனப்பான்மையுடன் வாழ வேண்டுமென்பதை இவரது 'துறவியும், குஷ்ட்டரோகியும்' என்னும் கவிதை கூறுகிறது. தானமெடுப்பதற்காகச் செல்லும் துறவியொருவருக்குத் தானமிடுவதற்காகச் செல்வர்கள் பலர் காத்து நிற்கின்றார்கள். அவரோ குஷ்ட்டரோகத்தால் வருந்துமோர் ஏழை தரும் உணவை அன்புடன் வாங்கி உண்ணுகிறார். அவ்விதம் உண்ணுகையில்

அப்பாத்திரத்தினுள் நோயினால் அழுகி வீழ்ந்திருந்த அந்த ஏழையினது
விரலொன்றினைக் கண்டும் அருவருப்படையாது, முகம் சுளிக்காது,
அதையொதுக்கி வைத்துவிட்டு உணவையுண்ணுகின்றார். இதனை மேற்படி
'சுதந்திரன்'

பத்திரிகையில் வெளிவந்த 'துறவியும், குஷ்ட்டரோகியும்' கவிதை விபரிக்கும்:

'உணவையிடும் போதந்தக் குஷ்ட நோயால்

உக்கி உணர்விழந்திருந்த விரலில் ஒன்று

பிணக்கமுற்று ஓடு தன்னில் வீழ்ந்தந்தப்

பீடைதனைக் கண்டனன் கண்டபோது

கனமுனிவன் சாந்த முகம் மாறாதந்த

கையில் விரலெடுத்ததனை மெல்ல நீக்கி

மனதினிலே ஒரு சிறிது மாசுமின்றி

வாயினிலே மெல்லமெல்ல அள்ளி உண்டான்.

புல்லுணவை நல்லுணவாய் ஏற்றதனை

புத்தமிர்தமாய் மதித்துப் புசித்தான் ஏழை

நல்லவொரு நண்பன் இந்த முனியில் கண்டான்!

நானிலத்தில் விஷமாகும் தனிமை என்னும்

கொல்லுகின்ற வியாதியது போயொளியும்

கொண்டனவன் பெரிய இன்பம் குவலயத்தில்

இல்லை இதுபோலில்லை இல்லை என்று

எண்ணி எண்ணி களிக்கடலில் மூழ்கிவிட்டான்..'

'சுதந்திரன்' என்னும்பெயரிலும் அ.ந.க கவிதைகள் எழுதியுள்ளார். 'சாகாத
இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்' என்னும் தினகரனில் வெளிவந்த
தொடர்கட்டுரையில் எழுத்தாளர் அந்தனி ஜீவா 'அ.ந.க. ஆரம்பகாலத்தில்
சுதந்திரன் என்னும் பெயரில் நிறைய எழுதியிருப்பதாகக் குறிப்பிடுவார்.
'தேசபக்தன்' பத்திரிகையில் 'கசையடிக் கவிராயர்' என்னும் பெயரில் அ.ந.க
இலக்கிய உலகின் மோசடிகளைச் சாடிக் கவிதைகள் பல எழுதியுள்ளதாகவும்
மேற்படி அந்தனி ஜீவாவின் கட்டுரை தெரிவிக்கின்றது. [மேலும் பல
புனைபெயர்களில் அ.ந.க எழுதியுள்ளதாக அறிகின்றோம். இது பற்றியும்

விரிவான ஆய்வுகள் நடைபெற வேண்டும்.] 'தேயிலைத் தோட்டத்திலே' என்ற இவரது கவிதை 'பாரதி' சஞ்சிகையில் 'கவீந்திரன்' என்னும் புனைபெயரில் வெளிவந்தது.

காலையில் விழித்தெழுந்து, குழந்தைக்குப் பாலூட்டி விட்டு, அக்குழந்தை பற்றிய எதிர்காலக் கனவுகளில் மூழ்கி, பழையதை உண்டுவிட்டு, மூங்கிற் கூடையினை முதுகினில் மாட்டிவிட்டு வேலைக்குச் செல்லும் தோட்டத் தொழிலாளப்

பெண்ணொருத்தியைப் பற்றிப் பாடும் கவிதையிது.

'பானையிலே தண்ணீரில் இட்டிருந்த

பழயதனை எடுத்தே உண்டுமிஞ்ச

மானைநிகர் கண்ணாள் தன் மணவாளர்க்கு

மற்றதனை வைத்துவிட்டு விரைந்து சென்று

கானகத்து மூங்கிலிலே வேய்ந்த கூடை

கழுத்தினிலே பின்புறமாய்த் தொங்கவிட்டு

தானெழுந்து விரைவாள் தன் வேலைக்காடு!

தன் கண்ணின் ஓரத்தைத் துடைத்துக்கொள்வாள்! '

இது போல் இன்னுமொரு கவிதையான 'முன்னேற்றச் சேனை' (மேற்படி இரு கவிதைகளும் 'பாரதி' என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தவை) 'மூடத்தனம் யாவ நிர் மூலமாகி வீழ்ந்திட', 'மங்கி நிற்கும் பாசிசத்தை மண்ணிடத்தே புதைத்திடப்' புறப்பட்ட 'முன்னேற்றச் சேனை' பற்றிப் பாடும்.

அ.ந.க.வின் 'எதிர்காலச் சித்தன்' என்னும் கவிதை அ.ந.க.வின் மிக முக்கியமான கவிதைளிலொன்று. நிகழ்கால மனிதனொருவன் காலத்தைத் தாண்டி எதிர்காலச் சித்தன் வாழும் உலகிற்கு வந்துவிடுகின்றான். நாடு, மதம், மொழி, இனம், ஏழை, பணக்காரன், சாதியென்று பிளவுண்டு, போர்களினால் சூழப்பட்டிருக்கும் நிகழ்கால உலகிற்கு எதிராகப் பிரிவினைகளற்ற, பேதங்களற்ற மனிதர்களென்றவொரு ரீதியில் அன்புடன் வாழும் சமுதாயமொன்றில் வாழும் எதிர்காலச்சித்தனொருவனின் உலகினைச் சித்திரிக்கும் கவிதையிது. அருமையான கவிதை. எதிர்காலச் சித்தனிற்கும், நிகழ்கால மனிதனுக்குமிடையில் நிகழும் உரையாடலாக அமைந்துள்ள நீண்ட கவிதை.

'அரசெல்லாம் ஒழிந்துலகில் ஓரசே யுண்டாம்

அறங்கூறும் ஒருமதமே உலகெல்லாம் ஆகும்

விரசமொடு விகற்பங்கள் வளர்க்குமொழி எல்லாம்

வீழ்ந்துவிடும் ஒருமொழியே அவ்வுலகில் உண்டாம்

சரசமொடு உலகத்து மககளெல்லாம் தம்மைச்

சமானர்கள் மனிதகுலம் என்ற இன மென்பார்

அரசர்கள் ஏழைபணக்காரனென்ற பேதம்

அத்தனையும் ஒழிந்து விடும் எதிர்கால உலகில்'

என்று எதிர்காலச் சித்தன் கூறுவான். அத்துடன் அச்சித்தன் வாழும் புதுயுகத்தில் மாணிடர்கள் இனம், மதம், நாடு போன்ற எல்லைகளைக் கடந்து மனிதர்களென்ற ஓரினமாகவும், ஒரே மொழிபேசுபவர்களாகவும் விளங்குவர். அவ்வெதிர்காலச் சித்தன் வாழும் உலகு காலம் தாண்டிச் சென்ற நிகழ்கால மனிதனுக்கு மிகுந்த உவகையினைக் கொடுத்தது. அதன் விளைவாக அவன் எதிர்காலச் சித்தனைப் பார்த்து,

"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கேட்டேன்.

எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீவந்து

மதி கெட்டார் வாழ்கின்ற வையகத்தில் புதிய

வாழ்வேற்றிச்செல்வாயோ..' என்றிறைஞ்சி நிற்கிறான்.

அதனைக் கேட்டதும் எதிர்காலச்சித்தனின் இதழ்களிலே குஞ்சிரிப்பொன்று பிறக்கின்றது. அச்சிரிப்பினூடு 'காலத்தின் கடல்தாவி நீ இங்கு வந்த காரணத்தால் ஏதறிவு என்பதை நீ கண்டாய். ஆனால் உன்னுலகில் நிகழ்கால மயக்கத்தில் வாழ்வோர் இந்த ஞானத்தினைக் காண்பாரோ? இல்லை. இத்தகையதொரு நிலையில் காலத்தை நான் தாண்டிக் காசினிக்கு வந்தால் விடத்தைத் தந்து சோக்கிரதரைக் கொண்ட உன் சோதரர்கள் கட்டாயம் என்னை ஏற்றி மிதித்திடுவார்கள்' என்கின்றான். அதனால் 'நிகழ்கால மனிதா! நான் அங்கு வரேன். நீ போவாய்' என்கின்றான். எனவே ஏமாற்றத்துடன் மீண்டும் நிகழ்கால உலகிற்கே நிகழ்கால மானுடன் திரும்புகின்றான். திரும்பியவனை நடைபெறும் மடைமைப் போர்களும், நடம் புரியும் தீதுகளும் திடுக்கிட வைக்கின்றன. 'என்றிவர்கள் உண்மை காண்பாரோ?' என ஏக்கமுற வைக்கின்றன. அதனையே கவிஞர் பின்வருமாறு கூறுவார்:

'புதுயுகத்தின் குரல்போல் எதிர்காலச் சித்தன்

புகன்றமொழி கேட்டபின்னர் யானவனைப் பார்த்து

"எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கேட்டேன்.

எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீவந்து

மதி கெட்டார் வாழ்கின்ற வையகத்தில் புதிய

வாழ்வேற்றிச்செல்வாயோ என்றிறைஞ்சி நிற்க
மெதுவாகச் செவ்விதழ்கள் திறந்ததையுமங்கே
மென்னிலவுக் குஞ்சிரிப்புப் பிறந்ததையும் கண்டேன்.

காலத்தின் கடல் தாவி நீங்கு வந்த
காரணத்தால் ஏதறிவு என்பதை நீ கண்டாய்
ஞாலத்தில் நிகழ்கால மயக்கத்தி லுள்ளோர்.
ஞானத்தைக் காண்பாரோ? காணார்களப்பா
காலத்தை யான்தாண்டிக் காசினிக்கு வந்தால்
கட்டாயம் ஏனையவர்கள் ஏற்றிமிதித்திடுவார்
ஆலத்தைத் தந்தன்று சோக்கிரதரைக் கொன்ற
அன்பர்களுள் மனிதச் சோதரர்களன்றோ?

ஆதலினால் நிகழ்கால மனிதா அங்கு
யான்வரேன் நீபோவாய் என்றான் ஐயன்
காதலினால் கால்களென்னும் கமலம் தொட்டுக்
கண்ணொற்றி விடைபெற்றேன் திரை நீங்கிற்று.
பாதகர்கள் முழுமடைமைப் போர்கள் சூழும்
பாருக்கு நிகழ்காலம் வந்தேன் எங்கும்
தீதுகளே நடம்புரியும் நிலைமை கண்டு
திடுக்கிட்டேன் என்றிவர்கள் உண்மைகாண்டல்?

மேற்படி கவிதையினை நவீனத்தமிழ்க் கவிதையுலகில் வெளிவந்த முதலாவது
விஞ்ஞானக் கவிதையெனக் குறிப்பிடலாமா? ஆய்வாளர்கள்தான் பதிலிறுக்க
வேண்டும். ஆயினும் நான் அவ்விதம்தான் கருதுவேன். மேற்படி 'எதிர்காலச்
சித்தன்' கவிதை நிகழ்கால மனிதன் காலம் கடந்து செல்வதை மட்டும்
குறிக்கவில்லை. அ.ந.க கண்ட இலட்சிய உலகினையும், கனவினையும் கூடவே
வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. நவீனத்தமிழ்க் கவிதையுலகில் குறிப்பிடத்தக்க
முக்கியமான கவிதைகளிலொன்றாக இதனை நான் இனங்காணுகின்றேன்.
அ.ந.க.வையே மேற்படி கவிதையில் வரும் எதிர்காலச்சித்தனாகவும் நான்
உணருகின்றேன். அவரது உள்ளத்தில் கனன்று கொண்டிருந்த இலட்சியக்
கனவின் வடிவமாகவே எதிர்காலச் சித்தன் விளங்குகின்றான். அத்துடன்

அ.ந.க.வின் சிந்தனைத் தெளிவினையும், கவி புனையும் ஆற்றலையும் கூட மேற்படி கவிதை விளக்கி நிற்கின்றது.

அ.ந.கந்தசாமி அவ்வப்போது கவியரங்கங்களிலும் பங்குபற்றித் தலைமை வகித்துள்ளார்; கவிதைகள் பாடியிருக்கின்றார். அ.ந.க.வின் கவியரங்கப் பங்களிப்பைக் குறிப்பிடும் அந்தனி ஜீவா த்னது 'சாகாத இலக்கியத்தின் சரித்திர நாயகன்' கட்டுரையில் 1966ம் ஆண்டு ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டபத்தில் நடத்திய "பாவோதல்" நிகழ்ச்சியில் அ.ந.கந்தசாமி பாடிய "கடவுள் என் சோர நாயகன்" என்ற கவிதை பாவோதல் நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருந்த பார்வையாளர்களின் பாராட்டைப் பெற்றது. அந்தக் கூட்டத்தில் குறிப்புரையாற்றிய தென்புலோலியூர் மு.கணபதிப்பிள்ளை "ஒரு நூற்றாண்டிற்கு ஒரு தடவைதான் இதைப் போன்ற நல்ல கவிதை தோன்றும்" எனப் பாராட்டினார். பல கவிதை அரங்குகளின் தலைமைப் பீடத்தை அலங்கரித்துள்ளார் அ.ந.க' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது இங்கு கவனிக்கத் தக்கது. இவ்விதமாக அவர் பங்குபற்றிய கவிதையரங்கொன்றுதான் வேலணையூர்த் தொல்காவிய மன்றில் நடைபெற்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கு. தமிழ் மறையாம் திருக்குறளினை வழங்கிய 'வள்ளுவர்' பற்றிய நீண்ட கவிதை தமிழ்க் கவிதையுலகில் திருவள்ளுவர் பற்றி வெளிவந்த அற்புதமான கவிதைகளில் நானறிந்த வரையில் முதன்மையானது. மேற்படி கவிதை வள்ளுவரின் சிறப்பினையும், கூடவே அ.ந.க அவர்மேல் வைத்திருந்த அபிமானத்தையும் புலப்படுத்தி நிற்கும். அத்துடன் அழகாகச் சொற்களை அடுக்கிச் சிந்தனையைத் தூண்டும் வகையில், மனதினை ஈர்க்கும் வகையில் கவிபுனையும் அ.ந.க.வின் ஆற்றலுக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகின்றது.

'மதங்களை அடிப்படையாக புலவர்கள் கொள்ளுமொரு காலகட்டத்தில் வள்ளுவரோ மன்னுலக வாழ்வை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொள்கின்றார். மற்றவரோ வீடென்றும், மோட்சமென்றும் புனைய வள்ளுவரோ இவ்வாழ்வுக்குரிய அறம், பொருள், இன்பம் பற்றி உரைத்திடுகின்றார்' இவ்விதம் கூறும் அ.ந.க

'இது நல்ல மாற்றமென இங்கெடுத்துச் சொல்வோம்.

இவர் குறளைக் கையேந்தி இவ்வுலகை வெல்வோம்' என்கின்றார்.

அத்துடன் 'வறுமையினை ஒழித்திடுதல் வேண்டுமெனும் நெஞ்சினை வள்ளுவனார் கொண்டிருந்தார் என்பதை'

'வேந்தரது அரண்சிறப்புச் சொல்லவந்தபோது 1"உறுபசியும் பிணிநோயும் செறுபகையும் சேரா(து) உற்றிடுதல் ஒன்றல்ல நா"டென்று கேட்டார்' என்று குறிப்பிடும் அ.ந.க மேலும் 'பெரும்பசியை முதற்குற்ற மெனஎடுத்துச் சொன்னார் பெரும்புலவர் வள்ளுவனார் ஏழைகளின் தோழன்' என்று விபரிக்கும் அ.ந.க மேலும் தொடர்ந்து வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் 'தனி யொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் ஜகத்தினை அழித்திடுவோம்' என்றார். ஆனால் வள்ளுவரோ 'தள்ளுவதோ வாழ்க்கையினைப் பிச்சைஎடுத்த திங்கே? அவ்விதமேல் சாய்கஅந்த ஆண்டவனும்' என்று பல்லாண்டுகளுக்கு முன்னர் குறிப்பிட்டதைச் சுட்டிக் காட்டுவார்:

'வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் சொன்னார்

2"வையத்தை அழித்திடுவோம் தனிமனிதன் ஒருவன்

உள்ளநிறை வோடுண்ண உணவில்லை என்று

உளம்வருந்து வானாயின்" என்பதவர் பாட்டு.

வள்ளுவர் தாமும்பல் லாண்டுகட்கு முன்னர்

வழுத்தினார் இதன் பொருளை ஆவேசத்தோடு

3"தள்ளுவதோ வாழ்க்கையினைப் பிச்சைஎடுத்த திங்கே?

அவ்விதமேல் சாய்கஅந்த ஆண்டவனும்" என்றார்'

இவ்விதமாக வள்ளுவரை மக்கள் கவிஞனாக, ஏழைகளின் தோழனாக அவனது குறட்பாக்களினூடு காணும் கவிஞர்

'கலைக்காகக் கலைஎன்று கதறுபவர் உண்டு

கருத்துக்கே முதன்மை தரும் வள்ளுவனார்கண்டு

கலைஇந்தச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கே என்று

கருத்துடையார் உணரட்டும் காசினியில் அன்று

விலையில்லாத் திருக்குறளைத் தந்திட்ட மேதை

வியனுலகில் காட்டுகின்றார் பாதையதே பாதை.

கலைஞர்களே எழுந்திடுங்கள் வள்ளுவனார் காட்டும்

கவினுடைய பாதையிலே பேனாவை ஓட்டும்'

என்று மேலும் பாடி , வள்ளுவரை கருத்துக்கு முக்கியம் தரும் கலை படைக்குமொரு சமுதாயச் சிந்தனை மிக்க படைப்பாளியாகச் சித்திரிப்பார். கலை கலைக்காக என்று கருதுபவர்கள் கலை இந்தச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கே என்று வள்ளுவரைப் பார்த்து உணரட்டுமென்கின்றார். அவர் காட்டும் பாதையிலே பேனாவை ஓட்டட்டுமென்கின்றார். மக்களுக்காக இலக்கியம் படைப்பதையே தனது இலட்சியமாகக் கொண்டு செயலாற்றிவந்த அ.ந.க. வள்ளுவரையும் அத்தகையதொரு கோணத்திலேயே அவனது குறட்பாக்களினூட இனம் காண்கின்றார். இச்சமயத்தில் அ.ந.க.வின் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துகளை நினைவு கூர்வது பொருத்தமானதே. ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ள 'நான் ஏன் எழுதுகிறேன்' என்னும் கட்டுரையில் அவர் பின்வருமாறு கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. அவரது எழுத்தின் நோக்கம் பற்றிய அவரது

உள்ளோக்கத்தினை எடுத்தியம்பும் வரிகளினை. அவரைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்பும் ஆய்வாளர்களுக்கு மிகவும் உதவக் கூடிய வரிகளினை.:

'மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம். அவனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு. வெறுமனே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், புலனுகர்ச்சிகளில் > ஈடுபடுவதும் வாழ்க்கையாகாது. அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் இவற்றோடு வேறு சில காரியங்களையும் செய்ய விரும்புவான். மற்றவர் முகத்தின் புன்னகை தோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் முல்லைமலர் போல் அவனுக்கு இன்பத்தையூட்டும். "இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும், துயரமும், அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீரும், கம்பலையுமாக நாம் வாழமுலகம் இருக்கிறது. ஏழமைக்கும், செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும், அடிமைக்கும், ஆண்டானுக்கும் நடக்கும் போரும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அசுரசக்திகளுக்கும், மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோககீதமாகிவிட்டது. இப்போர்களை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்பின் தான் போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பூக்கும். அதைப் பூக்க வைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேனா மன்னர்கள் என் மனதில் தோற்றுவித்தனர்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி கண்ட ரூசோ, வால்டயர் தொடக்கம் மார்சிம் கோர்க்கி, எஹ்ரென்பேர்க் வரைக்கும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்தச் செய்தியையே எனக்குக் கூறினர். பேர்னாட் ஷாவின எழுத்துகளும் இன்றைய பேட்ரண்ட் ரசல் எழுத்துகளும் கூட சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம் செய்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாகூரும், தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணிக்குத் தமது பேனாக்களை அர்ப்பணம் செய்ய மறக்கவில்லை.... உலகப் பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமுதாய ஊழல்களைச் சுட்டெரிக்கும் பணிக்குத் தன்னாளான சேவையைச் செய்திருக்கின்றான்.

"மக்கள் இலக்கியம்" என்ற கருத்தும் "சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்" என்பனவுமே என் மனதைக் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன. எழுத்தாளன் வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்கூடாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவேண்டும். அவ்வித நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் முன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞையில் பிறக்காமல் வெறுமனே யதார்த்தத்தை ஒரு சுத்த இலட்சியமாகக் கொண்டு எழுதும்போது நம்பிக்கைக்குப் பதில் அவநம்பிக்கையின் தொனிகளே கேட்க ஆரம்பிக்கலாம். நைந்த உள்ளத்தின் சோகக்குரலாகக் கேட்கும் எழுத்தால் பயனில்லை. நொந்த உள்ளத்தின் செயல் துணிவுகொண்ட வேகக் குரலாக அது ஒலிக்க வேண்டும். வாழ்வதற்கு

நேரடியாகவோ, குறிப்பாகவோ, மௌனமாகவோ வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்னை உந்துகின்றன. அவற்றுக்காகவே நான் எழுதுகின்றேன்.

எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நேரடிப் பிரச்சார எழுத்து ஒருவகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கையின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வேறொருவகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம். அதுவே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதைப்பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறேன்.'

இவ்விதமாக எழுத்து பற்றிய கருத்துள்ள அ.ந.க வள்ளுவரையும் அவ்விதமான, மக்களுக்காக இலக்கியம் படைத்த படைப்பாளியாகவே இனங்காண்கின்றார். அதனால்தான்

'நெசவுசெயும் தொழிலாளி நேர்மையுள நெஞ்சன்

செய்திட்ட நிறைநூ லில் பெய்திட்ட எண்ணம்

இசைவுடனே காலத்தை வென்றிங்கு வாழும்!

எல்லைகளைக் கடந்திங்கு உலகெல்லாம் சூழும்' என்கின்றார்.

அ.ந.க. வை வள்ளுவரைப் போல் மகாதமா காந்தியின் துணைவியார் அன்னை கஸ்தூரிபாயும் மிகவும் கவர்ந்தவர். அவரது மறைவையொட்டி அவர் எழுதிய 'அன்னையார் பிரிவு' என்னும் ஈழகேசரியில் வெளியான நினைவுக் கவிதையொன்றே அதற்குச்சான்று. அதிலவர் அன்னை பற்றி

'ஒப்பரிய காந்தியரி னொப்பில்லாத

ஓர்மனைவி செம்மையறங் காத்த சீர்மைச்

செப்பரிய பெரும்புகழாள் தேய மெல்லாம்

தாயெனவே செப்பிடுமோர் இல்லின் தெய்வம்' எனவும்

'சீதையும் சாவித்திரியாம் தேவி மற்றும்

சிறப்புள்ள நளாயினி என்போரெல்லாம்

காதையிலே உலாவுகின்ற கன்னியர்கள்

கடுகேனும் உண்மையங்கு இல்லை யென்று

ஓதியவர் தலைநாணச் செய்து பெண்மைப்

பெருங்குலத்தின் உயர்வுதனை நாட்டினாய்' எனவும் குறிப்பிடும் அ.ந.க, அன்னையார் இறந்த செய்தியினை 'மாரியினிலே பெருமழைதான் கொட்டுகின்ற காரிரவில் பல்லிடிகள் பின்னே வந்த பேரிடியாய் உணருகின்றார்.

இவ்விதமாகக் கவிந்திரனின் கவிதைகள் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையுலகில் முக்கியமான படைப்புகளாக விளங்கி நிற்கின்றன. அ.ந.க. வின் கவிதைகள் எல்லாமே போர்ச்சுவாலைகளாகத்தான் இருந்தன என்பதற்கில்லை, அவ்வப்போது காதல் போன்ற மென்மையான உள்ளத்துணர்வுகள் பற்றியும் பாடியுள்ளார். முற்போக்குக் கவிஞரொருவர் இவ்விதமாகவெல்லாம் பாடலாமா என்றும் சிலர் கேட்பர். அதற்கு அ.ந.க. முன்பு குறிப்பிட்டுள்ள 'நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?' என்னும் கட்டுரையினை மீண்டும் ஒருமுறை அசைபோடுதல் தகுமே. அதிலவர் கீழுள்ளவாறு குறிப்பிட்டிருப்பார்:

'எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நேரடிப் பிரச்சார எழுத்து ஒருவகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கையின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வேறொருவகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம். அதுவே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதைப்பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறேன். ஆனால் சோஷலிஸ யதார்த்தப் பாதையில் இலக்கியப் பணிபுரிவோர் வெறும் அழகையே நோக்காக்கொண்ட கருத்துகள் இயற்கையாக மனதில் தோன்றும்பொழுது அவற்றை எழுதாது விட்டுவிட வேண்டுமா? நல்ல கருத்துகளைக் கருக்கிச் சாகவிட்டு விட வேண்டுமா என்று கேட்கப்படுகிறது.

பாரதி முற்போக்குக் கவிஞன். ஆனால் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பாடிய அதே வாயால் 'கண்ணன் என் காதலனையும் பாடினான். ஆம், தோட்டக்காரன் கத்தரிக்காயையும், கீரையையும், தக்காளியையும் பயிரிடுகிறான். ஆனால் வீட்டு வாசலிலே மல்லிகைக் கொடியைப் படர விடுவதில்லையா? கத்தரித் தோட்டத்து வேலையின் களைப்புப் போக, மல்லிகைப் பந்தலின் நறுமணத்தை மகிழ்ச்சியோடு உறிஞ்சி மகிழ அதன் கீழ்ச் சென்று உட்காருவதில்லையா? எமக்கு நெல்லும் வேண்டும்.

கோதுமையும் வேண்டும். காய்கறிகளும் கிழங்குகளும் வேண்டும். ஆனால் ரோசா மலர்களும் வேண்டும். ரோசாமலர்களை மனநிறைவுக்காக நடும் தோட்டக்காரன் ரோசா மலர் நடுபவன் என்று சொல்லப்படமாட்டான். தோட்டக்காரன் என்றுதான் அழைக்கப்படுவான். பிள்ளையைத் தூங்க வைக்கத் தாலாட்டுப் பாடுவோம். ஏற்றமிறைக்கையில் ஏற்றப்பாட்டுப் பாடுவோம். அணிவகுப்பில் புரட்சிக் கீதம் பாடுவோம். ஆனால் குளிக்கும் அறையில் வெறும் ஸ்வரங்களை நாம் வாய்விட்டு இசைப்பதில்லையா?

சோஷலிச யதார்த்தப் பாதையில் முற்போக்கு இலக்கியம் சமைப்பவனைக் கட்டும் விலங்குகளால் கட்டிவிடக்கூடாது. பொதுவாக ஒரு எழுத்தாளன் எத்துறைக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கிறான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதில் அவன் சரியாக இருந்தால்,

மற்ற விஷயங்கள் சம்பந்தமாக நுணுக்கமாகச் சட்டதிட்டங்களை உண்டாக்குதல் அவன் கலைச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகும். 'சிந்தனையும் மின்னொளியும்' தொடக்கம் 'எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு' வரை என் கருத்தோட்டம் ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இடையிடையே ரோசாக்களையும் நான் நடத்துண்டு. 'புரட்சிக் கீதம்' பாடாத வேளையில் 'காதல் கீதம்' பாடியதுமுண்டு. வெறும் சுவரங்களை இசைத்ததுமுண்டு. என்றாலும் என் பொதுவான இலட்சியம் ஒன்று. என் எழுத்துக்கள் மக்களை உயர்த்த வேண்டும். அவர்களின் போராட்டங்களில் எந்த அம்சத்தோடாவது அவை சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த இலட்சியத்துக்காகவே நான் எழுத ஆசைப் படுகிறேன். ஆனால் போர்க்களத்தில் கூட பூக்கள் பூப்பதுண்டு. இதை நாம் மறக்கக்கூடாது. வாளேந்திப் போர்க்களம் புகும் வீரன் கூட தும்பை மாலையை கழுத்திலணிந்து செல்வது பண்டைத் தமிழ் நாட்டு வழக்கமாகும். இந்த விவகாரம் இக்கட்டுரைக்குப் புறப்பிரச்சினையானாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையென்பதால் சில வார்த்தைகள் கூறும்படி நேரிட்டது. முடிவாக "எதற்காக எழுதுகிறேன்?" என்பதற்கு நான் இரத்தினச்சுருக்கமாகச் சில காரணங்களைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன். முதலாவதாக என் வாழ்வு சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளதாக வேண்டும் என்ற காரணம். சுரண்டலும் அநீதியும் நிறைந்த சமுதாயத்தை ஒழிக்கவும் புதிய ஒளிமிக்க சமுதாயத்தை தோற்றுவிக்கவும் என்னாலான பணியை எழுத்து மூலம் செய்ய வேண்டுமென்ற காரணம். இதனை நான் முன்னரே விரித்துக் கூறிவிட்டேன்.'

ஈழத்து மரபுக் கவிஞர்களில் குறிப்பிடத்தக்க கவிஞர்களிலொருவர் வித்துவான் க.வேந்தனார். இவரது கவிதைகளின் சிறப்பம்சங்களிலொன்று அவரது கவிதைகளில் காணப்படுகின்ற முற்போக்குக் கருத்துகள். ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையுலகில் இவரது 'காலைத் தூக்கிக் கண்ணில் வைத்து கட்டிக் கொள்ளும் அம்மா' என்னும் குழந்தைப் பாட்டு மிகவும் புகழ் பெற்றது. க.வேந்தனாரின் இன்னுமொரு கவிதை 'கவிஞன்' அதிலவர் பின்வருமாறு கூறுவார்:

'வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள

மறுமலர்ச்சிப் பெருவாழ்வை வழங்கு மாற்றல்

கூடுகின்ற கொள்கையினால் எழுச்சி கொண்டு

குமுறுகின்ற கோளரியே கவிஞ னாவான்!'

இவ்விதமாகக் வாடுகின்ற மக்களினம் மாட்சி கொள்ள கோளரியாக வாழ்ந்த கவிஞன்தான் அ.ந.கந்தசாமி. ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையுலகின் முக்கியமான கவிஞரான அ.ந.கவின் தமிழ்க் கவிதைக்கான பங்களிப்பை மறைத்துவிட முனைவோர் முழுப்

புசணிக்காயைச் சோற்றினுள் மறைக்க முயலும் அறிவிலிகளே!
ஆய்வாளர்களல்லர்.

நன்றி: பதிவுகள்.காம்

38

அ.ந,கந்தசாமியின் சிறுகதைகள்!

அ.ந,கந்தசாமியின் சிறுகதைகள்!

1. வழிகாட்டி!

சமுதாயத்தை மூடி இருக்கும் பகட்டை நீக்கி, உண்மை நிலைகளை அம்பலப்படுத்தும் ஒரு புதுமை எழுத்தாளன் போல, இரவின் இருள் திரையை நீக்கி உலகின் சோக நாடகத்தை வெளிக்காட்ட ஆரம்பித்தான் உதயசூரியன். அவன் ஒளியில் முதலில் உயர் மரங்களின் பொன் கொம்புகள் அசைந்தாடின. மாரிக் காலம். ஆனால் வசந்தத்தின் செந்தளிர்கள் பெற்றவை போல் மரங்களெல்லாம் அவன் மந்திர ஸ்பர்ஸத்தில் மாயஞ் செய்தன. இரவு பெரு மழையிலே குளித்திருந்த உலகம் ஒரு புதுமை எழில் கொண்டு ஸ்நானம் முடித்து வந்த ஒரு கன்னிப் பெண்ணின் அழகு கொண்டு விளங்கிற்று. ஆனால் போலிக் கலைஞர் போல உலகை ஒரு முகப் பார்வையில் சித்தரிப்பவனல்ல சூரியன். நாட்டைச் சூழ்ந்துள்ள சகதி, சேறு, வறுமை, துன்பம் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் காட்ட ஆரம்பித்தான். அந்தக் குட்டிப் பட்டணத்தின் செல்வ மாளிகைகளின் பக்கத்திலே ஓடிந்து கிடக்கும் குடிசைகளையும், குமைந்து கிடக்கும் ஏழைகளையும் தன் ஒளிக்கரத்தினால் சுட்டிக் காட்டினான். இரவு மழையினாலும் புயலினாலும் சின்னா பின்னப் படுத்தப் பட்டு சிதறிக் கிடந்த ஓலைக் கூரைகளையும், அவற்றைக் கொண்ட வீடுகளின் சில்லிட்ட ஈரத்தன்மையையும் அவன் கதிர்கள் கௌவிப் பிடித்தன.

அப்படிப்பட்ட ஒரு ஈரத்தெருத் திண்ணையில் தான் இன்றும் நித்திரைக் கூட்டில் அடைபட்டுக் கிடந்தான் அந்தக் கபோதி. இரவு முழுவதும் கூதிரின் வெட வெடக்கும் சில்லிட்ட குளிர். வருண தேவனின் வெறியாட்டுக் கடுமையாயிருந்தது. இடியின்பயங்கர மத்தளமும், அதற்கிசைய மின்னல் மோஹினியரின் நடனலாகவமும், வான் மேடைக்குக் கோர அழகொன்றை ஊட்டின.

திண்ணையில் கொட்டும் மழையின் சுக விசாரணை. விடியுமட்டும் 'ஏகாதேசி'. மழை ஓய்ந்த பிறகு தான் அந்தகனுக்கு நித்திரை வந்தது. விடிவெள்ளி கிழக்கிலே விழித்தெழுந்து விட்டது. கோழிகள் கூவ ஆரம்பித்து விட்டன, அவன் துயில் போகும்போது. அயர்ந்து ஆறுதலான நித்திரையில் ஆழ்ந்து விட்டான். அவன்.

காலையில் வீட்டுக்காரர் விஸ்வநாதர் திறந்ததும் கண்ணெதிர்ப்பட்ட காட்சி இது தான். கூனிக் குறுகிப் படுத்திருக்கும் வற்றல் கபோதி. அருகே அவனைப் போலவே வளைந்து மெலிந்த தண்டு. அவனது பிரியாத பிரிய நண்பனான ஒரு கோல்- அவனுக்கு வழிகாட்டி நடத்தும் அனபன் - ஆம், சொல்லப் போனால் கண்ணற்ற அவனுக்குக் கண்ணாய் விளங்கிய கழி - கிடந்தது. தலைப் புறத்தில் ஒரு தகரம், சில மூட்டை, முடிச்சுகள்- இவைதான் அவனது சர்வ சொத்தும்.

இன்றுமட்டுமல்ல அவர் கண்ணெதிரில் அவன் காலையில் பட்டது. எத்தனையோ தடவை அவன் முகத்தில் விழித்திருக்கிறார் அவர். ஆனால் அவன் அப்பொழுதெல்லாம் கைக்கெட்டாத தூரத்தில் வீட்டின் எதிரேயிருந்த

தேநீர்க்கடை அண்டை காட்சி அளிப்பான். ஆனால் இன்று தன் வீட்டுத் திண்ணைய்யில்! பக்கத்தில்!

எரிமலை வெடித்தது போன்ற ரௌத்திராகரமான ஆத்திரம் அவருக்கு. "காலை சகுனமாகப் பள்ளி கொள்ளும் கபோதி!" அவரால் தாங்க முடியவில்லை. எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது அவர் முகத்தில். தன் குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு வாய்க்கு வந்த செந்தமிழில் திட்ட ஆரம்பித்தார் அவர். கையில் அகப்பட்ட குச்சி ஒன்றை அவன் மீது விட்டெறிந்தார் கோபத்தில்.

இயற்கையில் விஸ்வநாதர் சாந்த சொருபி அல்லாவிட்டாலும் குரூர சுபாவம் படைத்தரென்று கூற முடியாது. இன்றைக்கு அவர் உள்ளம் ஆத்திரத்தில் ஏற்றுண்ணும் ஒரு தெப்பம் போல் இருந்தது. காரணம் அவர் வயிற்றுப் போராட்டத்தோடொட்டிய ஒரு சேதி.

அவர் ஒரு கல்யாண தரகர். சென்ற இரு மாத காலமாக அவர் ஊரில் எந்த ஜதையையும் சேர்த்து வாழ்க்கைப் படகில் ஏற்றவில்லை. மன்மதன் தன் கரும்புவில்லில் புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்து ஜதை சேர்ப்பதாக கஞ்சா மயக்கத்தில் கவிஞர்கள் கூறுவது வழக்கம். அதில் சரி பிழை தெரியாதவருக்கும் ஒன்று மட்டும் தெரியும். விஸ்வநாதர் போன்ற தரகர்கள் வானத்தை வில்லாக வளைக்காது நடத்தப்படும் கல்யாண வாணிபம் அபூர்வம்.

அவரது கண்ணியில் ஒரு மாத காலமாக ஒருவரும் சிக்கவில்லை. இரண்டு தினங்களின் முன்பு தான். ஒரு 'பெரிய' இடத்தில் மோப்பம் பிடித்திருந்தார். இது விஷயத்தில் விஸ்வநாதர் கை தேர்ந்த வேட்டை நாய் என்று கூற வேண்டும். அது சம்பந்தமாகத் தன் கண்ணியை விரித்து ஏதாவது அகப்படுத்துவதற்கு ஆயத்தமாக சில முக்கியஸ்தர்களைக் காண்பதெற்கென்றே காலையில் பஞ்சாங்கம் பார்த்து ராகு காலத்தின் முன் கிழம்பியிருந்தார் அவர்.

அந்த வேளையில் குருடன் சகுனமாகக் காட்சி அளித்தால்...?

வீசி எறிந்த குச்சி உடம்பில் பட்டதும் அவன் விழித்தான். விழிகளல்ல. அவைதான் நிரந்தரமாக மூடி விட்டனவே! அவன் உணர்வுகள், கோபதாப, பசி துக்கங்கள் விழித்தன. காதூடே வைரம் போல் ஊடுருவி அறுத்துச் சென்றன கர்ணகரூர வசை மொழிகள்! நீண்ட நேர நித்திரை கொண்டு விட்டதை உணர்ந்து அவசர அவசரமாகத் தடுமாறி எழுந்தான். அவன்.

விஸ்வநாதர் அவ்வளவுடன் நிற்கவில்லை... 'டாங்க்' என்ற சப்தம்... அருகிலிருந்த கழி ஆகாயத்தில் பறந்து சென்று வீட்டுத் தகரக் கூரைமேல் மோதி நாதம் எழுப்பிற்று. சப்தத்தின் உண்மை அர்த்தம் புரியவில்லை குருடனுக்கு. எழுந்து நடப்பதற்காகக் கழியை அங்குமிங்கும் தடவித் தேடினான் அவன்.

வேகத்தோடு நூரை கக்கி வீசி வந்த ஆத்திர அலை மோதி வெடித்து விட்டதால் விஸ்வநாதருக்குத் திருப்தி. சீறிக் கொண்டே போய் விட்டார் அவர்.

முகந்தெறியாத காரிருளில் வெளியே செல்வதற்கு அறையின் வாயிலைத் தேடி நடக்கும் கைகள் போல, தடுமாறியும் அவசரமாகவும், அலைந்தன கபோதியின் கரங்கள். ஆம். அவன் வாழ்வு நிரந்தரமான ஒரு காரிருளில் தான் கழிகிறது. கன்னங்கருத்த தூன்யமான பேயிருள்! அதில் அவன் அப்படியே சொக்கி துக்க சொரூபமாக, நம்பிக்கை இழந்தவனாக, ஆகிவிடாது காப்பாற்றிய தன் நண்பனைத் தான் ஆசையோடு தேடுகிறான் அவன். ஆனால், தேடுகிறான், தேடுகிறான் காணவில்லை!

இரண்டு மூன்று நிமிஷங்கள் நிலத்தைத் தடவித் தடவித் தேடியாய் விட்டது. காணவில்லை! இருந்தால் கைக்கு அகப்பட வேண்டுமே! காணாது போகவே அவனால் தாங்க முடியவில்லை. திகைத்தான். யாரோ சதிகாரர்கள், ஒருபோதும் உபகாரம் அல்லாது அபகாரம் செய்வதறியாத தன் நண்பனை நீண்ட வருட காலமாக அவனை விடாது தொடர்ந்த உண்மைத் தோழனை தன்னிடமிருந்து பிரித்து விட்டார்கள் என்பதை உணர்ந்தான் அவன்.

தன்னைத் திட்டிய பிரமுகராகத்தான் இருக்க வேண்டுமென்பதை யூகித்தறிந்து கொண்டான். அவனால் வேறொன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கண்ணாரத்தில் ஒரு கண்ணீர்த் துளி வெடித்தது. உள்ளத்தின் பொருமல்தான் அவ்வெடிப்பினால் பாய்ந்தது போலும்.

அவன் உயிரின் ஓர் அம்சம் அந்தக் கழி. அது பிரிந்தால் தன் வாழ்வின் கொடியே துவண்டு வாடிவிடும் என்றெல்லாம் சில சமயம் அவன் எண்ணுவதுண்டு. நன்றி அறிதலோடு அதனை அணைத்து முத்தம் இடுவது கூட உண்டு. இன்று அது பிரிந்து விட்டது. உள்ள வானில் சோக கருமேகம் கவிந்து முகத்தையே இருளடையச் செய்து விட்டது.

அந்தக் கழி அவனோடு பொருந்திய வரலாறே அதிசயம். அதன் பின்னே மனிதனின் அன்புணர்வுச்சியின் காவியம் இருந்தது.

ஆறு வருடங்களின் முன் திருவிழாத் தினமொன்று. அன்றுதான் யந்திர யமனொன்று - ஒரு மோட்டார் லொறி- அவன் கண்களைக் காணிக்கையாகப் பறித்துப் பெற்றுக் கொண்டது. விபத்து நடந்த வீதியில் ஒரு வாலிப வைத்தியர் அவன் மீது இரக்கம் காட்டி இலவசமாக அவன் கண்ணிலுள்ள புண்ணை சொஸ்தப்படுத்தினார். அந்த வைத்தியரின் இனிய வார்த்தைகள், மறக்க முடியாத உயர்ந்த சங்கீதம் போல, இன்னும் காதில் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. அவர் முகம்! - அதனைத் தான் அவனால் பார்க்க முடியாதே!

கண் சொஸ்தமான பின்னர் கழியையும் அவர்தான் உதவினார். உண்மையான பதிவிரதை ஒருவளைப் போல அது அவனோடு விடாது தொடர்ந்தது. கணங்கூடப் பிரிந்ததில்லை. பார்க்கச் சகிக்காத பாவிகள் அதனிப் பிரித்து விட்டார்கள். அது எங்கே, எங்கே என்றலறிய துள்ளம்..

மாலை மயங்கி விட்டது. தெரு லாம்புகள் மினுங்க ஆரம்பித்தன. வீதியில் ஜனப் புழக்கம் குறைந்தது. சப்தங்கள் குறைந்தன.

சேர்ந்த சல்லிகளை எடுத்து எண்ண ஆரம்பித்தான். போவதற்காயத்தமாகினான் குருடன். ஆனால் வழக்கம் போல் அவன் நண்பன் வந்து விட்டான். இருவரும் கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். இவ்இருவருள் நட்பு வளர்ந்ததே ஆச்சரியம். ஒருவன் ஐம்பதின் ஓரத்தைத் தொட்டு விட்ட வயோதிபக் கபோதி. மற்றவன் ஒன்றுமறியாத பத்து வயதுச் சிறுவன்.

இவை வேற்றுமைகள். ஆனால் ஒற்றுமைகள் பல இருந்தன. பிச்சையில் ஜீவிப்பவர்கள், அரைப்பட்டினி கிடப்பவர்கள், யாருமற்ற அநாதைகள் என்பன சில. இவ் ஒற்றுமை அடிப்படையில்தான் போலும் வேற்றுமையின் வேலிகளைத் தாண்டி இரு உள்ளங்களும் ஒன்றுபட்டு நட்பு ஜனித்தது.

இருவருள்ளும் சில்லறைக் கொடுக்கல், வாங்கல், பரஸ்பர உதவிகள் என்பன உண்டு. கிழவனுக்கு சிறுவன் மீது குழந்தை ஆச்சே என்று இரக்கம். சிறுவனுக்கு அவன் மீது வயோதிபராச்சே, குருடராச்சே என்ற அனுதாபம். இந்தப் பரஸ்பர நல்லெண்ணம் பற்றிப் படர்ந்து ஒருவிதப் பாசமாக இரு உள்ளங்களையும் இறுகப் பிணைத்தது. கொழுகொம்பற்ற கொடிகள் இரண்டு தோட்டத்தில், தம்முள் தாமே பிணைந்து படர்வது போல.

கிழவன் உணர்ச்சி விம்மும் குரலில் தனது அன்றைய அபாக்கிய அனுபவங்களைக் கூறினான். கண் இழந்ததை விட கழி இழந்ததால் தான் பட்ட துன்பம், அது தனக்குக் கிடைத்த வரலாறு, அதை உதவிய வாலிப வைத்தியர் பற்றிய விபரங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒன்றன்பின்னொன்றாகக் கூறி வந்தான்.

சிறுவன் உள்ளத்தை அது தொட்டது. "வருத்தப்படாதே. நான் இன்னோர் கழி நாளைக்குத் தருகிறேன்" என்றான் அவன். எப்படியாவது கிழவனுக்கு ஒரு நல்ல கழி பெற்றுக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவன்.

கிழவனுக்குத் திருப்தி ஏற்பட ஆரம்பித்தது. "அதையும் இந்த மாதிரி யாராவது பாவி எடுத்து வீசி விடாதிருக்க வேண்டும்" என்று கூறிக்கொண்டான் அவன்.

இதைக் கேட்டதும் மின்னல் போல் ஒரு யோசனை சிறுவன் உள்ளத்தில் வீசி அடித்தது. துடிதுடிப்போடு அவன் சொன்னான்: "அப்படியானால் நானே வழிகாட்டியாய் இருக்கிறேனே! என்னை யாராலும் தூக்கி வீச முடியாதல்லவா?" என்றான் அவன். "அது மட்டுமல்ல, வீதி எல்லாம் சுற்றிப் பணம் சேர்ப்பதும் முடியும். இருவரும் பங்கு போட்டுக்கொள்ளலாம்" என மேலும் தொடர்ந்தான்.

கிழவனால் நம்ப முடியவில்லை. தன்மீது இத்தகைய அன்புணர்ச்சி கொண்ட உள்ளமும் இருக்கிறதா என்று ஆச்சரியப்பட்டான். சிறுவனின் கள்ளங்கபடமற்ற அன்பு அவன் இதயத்தைக் கெளவியது. அவன் பேச விரும்பினான்.

முடியவில்லை. குரல் தளதளத்தது. "ஆகட்டும்!" என்று தன் தலையை அசைத்தான் கிழவன்.

அவனது குருட்டுக் கண்ணின் தூய்மத்திலும் அன்பின் உணர்ச்சி மின்னல் ஒரு கணம் ஜொலித்தது போல் தோன்றிற்று. ஒருவிதப் பரவச உணர்வால் அவன் நரம்புகளில் எல்லாம் இன்ப மின்சாரம் படர்ந்து சென்றது. "இழந்த வழிகாட்டிக்கு இது குறைந்த வழிகாட்டியல்ல" என்று கூறிக் கொண்டான் அவன். பொலபொலவென்று காற்றில் உதிரும் பூக்கள் போல கண்ணீர்த்துளிகள் அவன் கபோலத்தைத் தடவிச் சென்றன. அக்கண்ணீர்த்துளிகளில் துக்கத்தின் பாரமில்லை. ஆன்ந்த உணர்ச்சி நிறைந்திருந்தது.

இருவரும் மௌனமாக எழுந்தார்கள். சிறுவன் கையைப் பிடித்து வழிகாட்டத் தேநீர்க் கடைக்கு சென்றான் கிழவன். தேநீர் அன்று அமிர்தம் போல் இனித்தது. காரணம்: அதில் இன்பத்தின் மதுரமும் கலந்து கரைத்திருந்தது.

['பாரதி' இதழிலிருந்து..]

பதிவுகள் நவம்பர் 2003 இதழ் 47 (மீள்பிரசுரம்)

2. நள்ளிரவு

நான் நாளைக்கு ஜெயிலுக்குப் போகிறேன்' என்றான் அவன் சர்வதாரணமாக.

அவன் பேச்சிலே துக்கமோ, துயரமோ, அல்லது ஏக்கத்தின் ரேகைகளோ தென்படவில்லை. அமைதியாகவும் ஒருவித விரக்தியோடும் பேசினான் அவன். என் மனதிலே சுந்தரரம்பாள் பாடிய 'சிறைச்சாலை ஈதென்ன செய்யும்' என்ற பாடல் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அந்தப்பாட்டிலே கூறப்பட்ட 'சரீராபிமானமற்ற ஞான தீரரில்' இவன் ஒருவனோ என்று என்னுள் நானே கூறிக்கொண்டேன். ஆனால் அவன் பேச்சில் விரக்தி மட்டுமல்ல ஒருவித ஆனந்தம்கூட அலை வீசியது. ஜெயிலுக்குப் போவதற்கா இவ்வளவு தூரம் சந்தோசப்படுகிறான் என்று எண்ணினேன் நான். என்னுடன் பேசிய 'அவன்' ரொம்பக்காலம் என்னுடன் பழகியவன் அல்ல. அன்றுதான் அகஸ்மாத்தாக அவனைச் சந்தித்தேன். இரவு சினிமாவில் இரண்டாவது ஆட்டம் பார்த்துவிட்டு தன்னந்தனியாக கொழும்பு நகரில் எனது அறையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது திடீரென எங்கள் நட்புக்குதவியாக மழை பொழிய ஆரம்பித்தது. நான் ஒடோடிச் சென்று, மெயின்ஸ்ட்ரீட்டும், பூந்தோட்ட வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தில் உள்ள கட்டடத்தில் ஓடுங்கிக்கொண்டேன். பழைய கிறீஸ்தவ தேவாலயங்களைப் போல் பிரமாண்டமான வளைவுகள் உள்ள வராந்தாவுடன் கூடிய இக்கட்டடத்தைப் பல தெருத்திகம்பரர்கள் தமது திருப்பள்ளிக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்வது வழக்கம் என்பதை அப்படி ஒதுங்கியபோதுதான் தெரிந்துகொண்டேன்.

அங்குமிங்குமாய் சிலர் நீட்டி நிமிர்ந்தும் மடங்கி முடங்கியும் கூனிக் குறுகியும் படுத்துக் கிடந்தார்கள். ஒருசிலர் நித்திரையாகிவிட்டார்கள். இன்னும் சிலர் சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் சிலர் மெல்லிய குரலில் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் அங்கே ஒதுங்கி ஒருசில வினாடிக்குள் மழையின் வேகம் அதிகரித்தது. சாரல் வராந்தாவின் உள் சுவர்வரை வீசி அடித்தது. படுத்திருந்தவர்கள் எல்லோரும் எழுந்து விட்டார்கள். அங்குமிங்குமாக தமது படுக்கை இடங்களை மாற்றிக் கொண்டார்கள், அல்லது மாற்றிக் கொள்வதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

அந்தக் காட்சி எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாகவும் கவர்ச்சி நிறைந்ததாகவும் தோன்றியது. அவற்றைப் பார்ப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தேன். அப்பொழுதுதான் அங்கு மழையோடு போட்டி போட்டு வந்து வராந்தாவில் ஏறினான் அவன். பக்கத்திலே சந்தியிலிருந்த மின்சார வெளிச்சம் மழையால் மங்கி இருந்தபோதிலும் வராந்தாவில் ஒரு சிறிது வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்திலே அவனைக் கவனித்தேன். உற்சாகமான சிரித்த முகம். சுத்தமான ஷர்ட்டும், கோடுகளிட்ட வெள்ளைச் சாரமும், இடையில் ஒரு புலித்தோல் பெல்ட்டும் காட்சி அளித்தன. வயதில் வாலிபன். நன்றாக நனைந்து போயிருந்தான்.

'இழவு பிடித்த மழை!' என்று கூறிய அவன், என்னைப் பார்த்து "நீங்கள் மழையினால் இங்கு அகப்பட்டுக் கொண்டீர்களோ?" என்று கேட்டான்.

“ஆம்” என்றேன். அத்துடன் சம்பாஷிப்பது அந்த நேரத்திலே டானிக் போல உற்சாகம் தருவதாய் இருந்ததாலதனைத் தொடர விரும்பி “நீ எங்க அவசரமாய் போகின்றாய்?” என்றேன் சுமுகமாய்.

அவன் சிரித்தான். “இதுதான் எனது மாளிகை! படம் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன், படுப்பதற்கு” இப்படியாக ஏற்பட்ட பேச்சு எங்கெல்லாமோ சுற்றி, எவ்விதமாகவோ வளைந்து வளைந்து சென்றது. அவன் நான் யார், எங்கிருக்கிறேன் என்பதையெல்லாம் விபரமாகக் கேட்டான். நான் பத்திரிகை ஆசிரிய பீடத்தைச் சேர்ந்தவன் என்றால் அவன் பயந்து திகைத்து விடுவானோ என்று அஞ்சி ஒரு கடையிலே சேல்ஸ்மேன் என்று கூறினேன்.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போதே அவன் சர்வசாதாரணமாக கஞ்சாச் சுருட்டொன்றைப் பற்றவைப்பதற்காக அதற்கு வேண்டிய முஸ்தீபுகளைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். மடியில் கஞ்சாவை எடுத்து கையில் வைத்துக் கசக்கினான். பின்னால் சிகரட்டைச் சீர்குலைத்து அதனுள்ளே அதைப் பொதிந்தான்.

என்னைப் பார்த்து “நீங்கள் கஞ்சா பிடிப்பதில்லையா?” என்றான் சிரித்துக் கொண்டு. “இல்லை” என்ற பாவத்தை முகத்தில் பரவவிட்டேன். “குளிருக்குக் கொஞ்சம் சூடேற்றிக் கொள்ளலாம், குடித்துப் பாருங்கள்” என்று வற்புறுத்தினான். அவன் பேச்சு, அவன் புன்னகை எல்லாமே என்னை அடிமை கொண்டிருந்தன. குடித்துத்தான் பார்ப்போமே என்று சிகரட்டை வாங்கினேன். அவன் தன் கையிலிருந்த நெருப்புப் பெட்டியால் பற்றிவைத்து விட்டான்.

கஞ்சாப் புகையை உள்ளே இழுத்தேன். அந்தக் குளிருக்கு அது சிறிது தெம்பு தரத்தான் செய்தது. மழையோ இப்போது மேலும் அடித்துப் பெய்யத் தொடங்கியது. பொட்டுப் பொட்டாக ஆங்காங்கு பரந்து கிடந்த மின்சார வெளிச்சத்தில் தார் ரோடு எண்ணெயால் மெழுகியதுபோலப் பளபளத்தது.

எனக்குப் போதை உண்டாகியதோ என்னவோ தெரியாது; ஆனால் மஸ்துப் பொருட்களின் போதைக்கு ஒரு அபூர்வசக்தி உண்டு. மனிதனின் தன்னுணர்ச்சியையும், வெட்கத்தையும், பயத்தையும் போக்கடித்து விடுகிறது. இதன் காரணமாகத்தான் சிலர் போதையின் வயப்பட்டதும் வேதாந்தம் பேசுகிறார்கள். பயத்தாலோ வெட்கத்தாலோ அவர்கள் உள்ளக் கூஜாக்களில் அடைபட்டிருந்த வேதாந்தம் மெல்ல மெல்ல வெளியே கிளம்ப லாகிரிப்போதை மூடியைத் திறந்து விடுகின்றது.

நானும் நண்பனும் அளவளாவிப் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். நான் ஐந்தாறு தடவை கஞ்சாவை இழுத்த பின்னர் குறைச் சிகரட்டை அவன் வாங்கிக் கொண்டான்.

நான் கேட்டேன்:

“நீ நாளைக்கு ஜெயிலுக்குப் போகிறேன் என்றாயே, ஏன் போகிறாய்? என்ன குற்றஞ் செய்தாய்?”

அவன் சிரித்தான். “அதோ பார்த்தீர்களா ஒரு பெண் முடங்கிப் படுத்திருக்கிறாள்! அவளைப் பலாத்காரம் செய்ததாகக் குற்றச்சாட்டு”

“ஒருநாளிரவு கள்ளுக்கடை முடுக்கிலே அவளைப் பலாத்காரம் செய்கையில் பொலிசார் பிடித்து வழக்குப் போட்டுவிட்டனர்” என்று கூறி அவன் கலகலவெனச் சிரித்தான்.

“யார் அந்தப் பெண்?” என்றேன் ஆவலுடன்.

“அவளா? யாரென்று யாருக்குத் தெரியும்! ஆனால் அவள் பக்கத்திலே படுத்திருக்கிறதே குழந்தை, அது என் குழந்தைதான்!”

“அப்போ அவள் உன் மனைவியா?”

அவன் முகத்தைச் சுளித்தான். “அவள் எல்லோருக்கும் மனைவிதான். ஆனால் என்னிடம் மட்டும் அவளுக்குச் சிறிது அதிகப் பிரியம்! நானும் அப்படித்தான்!”

எனக்கு ஒரு விசயம் ஒரே புதிராகிவிட்டது. கஞ்சா மயக்கத்தில் முன்னுக்குப் பின் முரணாக அவன் பேசுகிறானோ, அல்லது எனக்குத்தானவன் ஒன்றுபேச வேறொன்று கேட்கிறதா என்ற சந்தேகம் ஜனித்தது.

எனது நண்பன் இப்பொழுது அந்தப் பெண்ணிருந்த பக்கத்துக்குச் சென்றான். நிச்சிந்தையாகத் துயின்று கொண்டிருந்த அவளுக்கு அருகில் சென்று, “பேபி பேபி” என்று கூப்பிட்டான். அதை அவள் எதிர்பார்த்துத் துயின்றுகொண்டிருந்தவள் போல எழுந்து உட்கார்ந்தாள். கண்களை கசக்கி விட்டுக் கொண்டாள். பின் அவர்கள் இருவரும் ஏதோ சில வார்த்தைகள் குச குசவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இரண்டு நிமிஷத்தில் நண்பன் மீண்டும் என்னிடம் வந்தான். அவன் கையில் வெற்றிலை பாக்கு நிறைய இருந்தது.

“நீங்கள் வெற்றிலை பாக்கு போடுவீர்களா?” என்று என்னிடம் கேட்டான் அவன். நான் வெற்றிலை பாக்குப் போடுவதில்லை. என் மனதில் ஆச்சரியமும் இந்த வினோதமான காதலர்களின் தன்மையை அறிவதில் அவாவும் அதிகமாகி இருந்தது. இவர்கள் காதலர்களா? அல்லது பலாத்கார வழக்கிலே சம்பந்தப்பட்ட இ பகைவர்களா? அவன் கூறுவதன்படி அவர்கள் இண்டுமென்று அர்த்தமாகிறது. குளிர்ந்த நீர் கையை வைத்ததும் கையைச் சுட்டது என்று கூறுவது போல் இந்தது, இத வினோதச் செய்தி. இன் பூரா விபரங்களையும் அறிய வேண்டுமென்ற ஆவல் அடக்க முடியாமல் என் மனதிலே கிளம்பியது.

மீண்டும் சம்பாஷணையில் ஓட்டத்தை உண்டாக்குவதற்காக “நீ என்ன தொழில் செய்கிறாய்?” என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

அவன் அர்த்தபுஷ்டியுடன் புன்னகை புரிந்தான். “தொழில் எதுவென்றிருக்கிறது? எப்படியும் ஜீவனோபாயம் நடந்தாற் சரிதானே?” என்று வேதாந்தி போல் பேசினான் அவன்.

“அப்படியானால்..” என்று ஆரம்பித்த வசனத்தை பூர்த்தி செய்யாது நிறுத்தினேன் நான்.

அவன் சிரித்தான்.

மழை இப்பொழுது முன்னிலும் திடீர் வேகத்தோடு பெய்ய ஆரம்பித்தது. இடிகள் வானவெளியிலே உருண்டுருண்டு சப்தித்தன. வானம் தன் மூடிய கண்களைத் திறந்து உலகை ஒருதடவை பார்த்து பின் படரென்று இமைக் கதவுகளை மூடிக்கொள்வது போல மின்னல் ஒன்று பளிச்சிட்டு மறைந்தது.

எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமாயிருந்தது. புத்திசாலியாகவும், நேர்மை உள்ளவனாகவும் தோன்றும் இவன் பிக்பாக்கட்டா? ம். அவன் நேர்மையுள்ளவன்தான். இல்லாவிட்டால் தான் பிக்பாக்கட் என்பதைக் கூறிவிடுவானா? இந்த முடிச்சுமாறிக்கும் சமூகத்தின் இதர கள்வர்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசம் இருந்தது. அவர்கள் தம் போக்கை மூடி மறைத்துக் கண்ணியம் நிறைந்தவர்களாக நடிக்கிறார்கள். இவனோ உண்மையைக் கூறிவிடுகிறான். இதன் காரணமாக என் உள்ளத்தில் ஒரு மகாத்மாவாக, சத்தியவந்தனாகத் தோன்றினான் அவன்.

“அப்படியானால் உனக்கு ஒழுங்கான வருமானம் கிடைக்காதே! ஒரு நாளைக்கு எவ்வளவு சம்பாதிப்பாய்?” என்று சாதாரணமாகக் கேட்டேன்.

உலகத்திலே எல்லோரும் பிக்பாக்கட்டைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ட்ராமிலும், பஸ்ஸிலும், சினிமா நெருக்கடியிலும், அங்கிங்கெனாதபடி நிறைந்திருப்பவன் போல, நகரத்தில் மடியில் கனமுள்ள எவரும் அவனை ஞாபகப்படுத்தி அஞ்சிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், ஆயிரத்தில் ஒருவனுக்குத்தானும் அவன் நேரில் காட்சியளிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏதோ ஒருவகை உடையைக் கொண்டு இவன் பிக்பாக்கட்டாயிருக்கலாம் என அனுமானிக்க முடிகிறதே அல்லாமல் நிச்சயம் செய்து கூறுவதற்கில்லை.

பழைய காலத்து ‘சதாரம்’ நாடகத்தில் கள்ள உடைபோட்டு ‘கொள்ளையடிக்க போவோமடா’ என்று பாடிவரும் கொள்ளைக்காரர்கள் நாடகத்திற்குத்தான் சரியேயல்லாமல், வாழ்க்கையில் நாம் காணக்கூடியவர்கள் அல்ல. பிக்பாக்கட்டுக்கள் தீயணைக்கும் வீரர்கள் போல் அதற்கென்றுள்ள உடையை உடுத்துக்கொண்டா தமது தொழிலுக்குப் போகப் போகிறார்கள்? – பார்க்கப்போனால் கடவுள் போல் இவர்களும் பலர் மனதிலே அருபிகளாகத்தான் விளங்க முடியும். ஒரு சிலர் பிடிபடுவதும் உண்மைதான்! ஆனால் அவர்கள் உண்மைக் குற்றவாளிகள்தாம் என்பதை யார் கண்டார்கள்?

என் மனதிலும் ‘பிக்பாக்கெட்’ என்பவன் நகரில் அங்கிங்கெனாதபடி நிறைந்திருக்கும் ஒரு அருபியாகத்தான் இதுவரை இருந்தான்.

ஆனால் இப்பொழுதோ என் கண்முன் காட்சி தந்துவிட்டான். என்பதோல் போர்த்த சதையுடம்புடனே நிற்கும் அவனது அந்தரங்கங்களை எல்லாம் கூடிய அளவு தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்ற ஆசை, அந்த ஆசையில் தான் ‘எவ்வளவு சம்பாதிப்பாய்?’

என்ற கேள்வி என் உள்ளத்தில் ஜனித்து வாயினால் வெளிப்பட்டது.

“மாதம் முடிந்ததும் இவ்வளவு கிடைக்கும் என்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடிய தொழிலல்ல இது. சில சமயம் ஒன்றுமே கிடைக்காது.”

எனக்கு இதிலே மனம் படியவில்லை. என் உள்ளத்தை அலைக்கழித்த அந்தப் பெண்ணின் விவகாரத்திற்கு எப்படி வருவது என்று தெரியவில்லை. இருந்தும் ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டு “ஆமாம், நீ நாளைக்கு ஜெயிலுக்குப் போகிறாயே, உனக்கு

கவலையாய் இல்லையா? பயம் கிடையாதா?” என்று அந்தத் திசைக்கு சம்பாஷணையைத் திருப்புவதற்குச் சாதகமான முறையில் என் பேச்சை ஆரம்பித்தேன்.

அவன் இதற்கும் தன் புன்னகையுடனேயே பதிலளித்தான். “பன்னிரண்டாவது தடவையாக ராஜா வீட்டுக்குப் போகிறேன், பயமா? எதற்கு?” என்றான் அவன்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே அவன் பேச்சு, செயல் எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தன. ஆனால் இப்பொழுதோ அந்தப் புதுமையின் உச்சியை நான் எட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாக எனக்குத் தோன்ற ஆரம்பித்தது.

அவன் மேலும் தொடர்ந்தான். “ஜெயிலிலே எனக்கு எல்லோரும் நண்பர்கள்தான். உண்மையில் அங்கிருந்து நான் வெளியே வந்து ஒண்ணரை மாதந்தான் ஆகிறது. பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்களைத் தவிர அனேகமாக மற்ற நண்பர்களெல்லாம் இன்னும் அங்குதான் இருப்பார்கள்..”

ஏதோ நண்பர்களைச் சந்திக்க வேலையிலிருந்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு செல்லும் ஒருவன் போல அவன் பேசினான். மறியற்சாலை அவனைத் தன் இருண்ட அறைகளைக் கொண்டு பயமுறுத்தவில்லை. அவன் வர்ணனையைப் பார்த்தால் அவனை அது மயக்கி அழைப்பது போலத் தெரிந்தது.

நான் அவன் முகத்தை நோக்கினேன். கஞ்சா நெருப்பு இப்பொழுது தன் முடிவான கட்டத்தை அடைந்து கொண்டிருந்தது. மழை நேரத்தில் குளிர்ந்த பாரமான காற்றினாற் போகும் புகை விரைவாக மேலெழுந்து மறையவில்லை. ஆறுதலாக சுருள் சுருளாக மாடிப்படிகளில் சிரத்தையோடு ஏறும் ஒரு குழந்தை போல மெல்ல மெல்ல எழுந்து கொண்டிருந்தது. அதனுடாக அவன் கண்களைப் பார்த்தேன். அதில் ஒளியும் இன்பமும் அலைவீசிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டதும், ஆச்சரியம் மேலும் அதிகமாகியது.

“அப்போது சிறைக்குப் போவது உனக்குப் பிரியமென்று சொல்லு!”

“சந்தேகமில்லாமல்”

“ஏன்? அங்கே என்ன அவ்வளவு விஷேசமிருக்கிறது?”

“என்ன இருக்கிறதா? அப்போது உங்களுக்குச் சிறையைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரியாதென்று சொல்லுங்கள்”

குருவின் சொற்களை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கும் பக்தி நிறைந்த ஒரு சிஷ்யன்போல அவன் வார்த்தைகளை நான் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

“இந்த மழை ஓய்ந்ததன் பிறகு நீங்கள் உங்கள் வீட்டுக்கோ கடைக்கோ செல்வீர்கள். அடைமழை இரவுக்கும் நித்திரைக்கும் நல்ல பொருத்தம். நன்றாகத் தூக்கம் வருமல்லவா?”

நான் தலையை ‘ஆம்’ என்ற பாவனையில் அசைத்தேன்.

“எனக்கும் தூக்கம் வரும். ஆனால் தூங்கத்தான் இடமில்லை! பார்த்தீர்களா நமது மாளிகை எப்படி ஈரமாய் போய்விட்டதென்று.”

கதை சுவாரஸ்யத்தில் ஈடுபட்டிருந்த நான் அப்போது தான் நிலத்தை நோக்கினேன்; காலிலே செருப்பு அணிந்து இருந்ததால் சுற்றிலுமிருந்த ஈரம் என்னை அவ்வளவாகத் தாக்கவில்லை. அவன் கால்களை நோக்கினேன். அவை ஈரத் தரையில் பதிந்து சிறிது வெளிறி இருந்தன.

குளிர்ந்த காற்றொன்று மழைச் சாரலை உள்ளே அடித்து வீசியது. உடம்பிலே சிலிர்ப்பும் நடுக்கமும் சிறிது தோன்றின.

“நீங்கள் சாப்பிட்டுவிட்டீர்களா?” என்று என்னை விசாரித்தான் அந்த அதிசய நண்பன்.

“சாப்பிட்டுவிட்டுத்தான் படம் பார்க்கக் கிளம்பினேன்” என்றதும் அவன் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தான். எதையோ பேச அவன் கூச்சமடைந்தானென்று தெரிந்தது.

பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் மெளனமாகியதும் காதிலே மழையின் ‘ஓ’வென்ற இரைச்சல் ரீங்காரம் செய்ய ஆரம்பித்தது. அந்த ஓசையிலே ஒரு தனிமையுணர்ச்சி இருப்பது போல எனக்குப் பட்டது. வானம் யாரை நினைத்து இவ்வளவு கண்ணீரையும் கொட்டி ஓவென்று அழுதுகொண்டிருக்கிறதோ? என்ற வினோதமான கற்பனை என் மனதிலே தோன்றியது.

“நீ சாப்பிட்டு விட்டாயா?” என்றேன்.

“இன்று இந்தக் கஞ்சாவோடு சரி! ஒரு டீ அடித்துவிட்டுப் படுக்க வேண்டியதுதான்! ஆமாம், நீங்கள் கேட்டீர்களே, ஜெயிலிலே என்ன சுகமென்று. நேரத்துக்கு உணவு! இது போன்ற அடைமழை நேரத்தில் இருண்ட சிறைச்சாலை ‘கம்’ என்றிருக்கும்.

நல்லாக நித்திரை வரும்! அந்தக் கருங்கற் சுவர்களை மீறிக் குளிர் உள்ளே நுழைந்துவிட முடியாது..”

நான் திகைத்து விட்டேன்.

அடிமைத்தனத்திலே கிடைக்கும் சுகத்தை விரும்பிய இவன் சிறையை நாடுகிறான்! என் மனதைச் சிறிது நேரத்தின் முன் கவர்ந்து நின்ற அவனது உருவம் இப்பொழுது வெறுக்கத்தக்கதாகத் தோன்ற ஆரம்பித்தது. இப்படியும் ஒரு மனித ஜன்மம்!

ஒருவேளை ஆகாரத்துக்காக தனது சுதந்திரத்தையே விற்கத் தயாராகி விடுகிறதா?

“அப்படியானால் உன் சுதந்திரம் பறிபோவதைப் பற்றி உனக்குக் கவலை இல்லையா?” என்றேன் நான்.

“சுதந்திரம்!.. ஜெயிலுக்குப் போனதும் அடுத்த வேளை உணவு எங்கே கிடைக்கும் என்பது போன்ற கவலையிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும்ல்லவா?” என்றான் அவன்.

என் சிந்தனையில் புதிய அலைகளைக் கிளறிவிடும் அவன் பிக்பாக்கட் என்று என்னால் நம்ப முடியவில்லை. என் உள்ளத்திலே மீண்டும் மோகனரூபம் பெற்றான் அவன்.

“அப்படியானால் ஜெயிலுக்குப் போக நீயேதான் சந்தர்ப்பத்தை சிருஷ்டித்துக் கொண்டாயா?”

அவன் இதற்கும் தன் சிரிப்புடனேயே பதில் தந்தான். அவனது கசந்த வாழ்விலே எப்படி இந்தச் சிரிப்பென்னும் இனிமை உதயம் ஆகிறது என்று ஆச்சரியப்பட்டேன் நான்.

“ம் அந்தப் பெண்ணின் ஒத்தாசையால் அது முடிந்தது. நான் என்ன சொன்னாலும் அவள் அதை மறுக்கமாட்டாள். அவளுக்கு என் மீது அவ்வளவு பிரியம். அன்று பொலீஸ்காரர் ரோந்துவரும் நேரத்தில் பலாத்கார நாடகத்தை நடத்தினோம். அவள் பவே கெட்டிக்காரி. ‘டவர்ஹால்’ நடிகைகள் கூட அவள்மாதிரி நடக்க மாட்டார்கள்! அவ்வளவு கூச்சல் போட்டாள் அவள்.. அடுத்த நாள் கோட்டில் ஜரானோம்” என்று கூறிச் சற்று நிறுத்தினான் அவன்.

“அங்கே குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டாயாக்கும்” என்றேன் நான்.

“இல்லை! நாளைத் தவணையன்றுதான் ஒப்புக்கொள்ளப் போகிறேன்” என்று விளக்கினான் அவன். இதுவரை பிணையிலிருந்து வருவதாகவும் அவனது கோஷ்டியில் ஒருவன் இப்பொழுது வர்த்தகத் துறையில் சிறிது முன்னேறி வந்ததாகவும் அவனே தனக்குப் பிணை கொடுக்க முன்வந்ததாகவும் மற்ற விபரங்களையும் தெளிவுபடுத்தினான்.

“நாளை குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டால் குறைந்த பட்சம் ஆறுமாதம் சிறைவாசம் நிச்சயம்!”

விஷமம் செய்து ‘ஓ’வென்று கூச்சலிட்டு அழுதுகொண்டிருந்த இளம் சிறுமி ஒருத்தி படிப்படியே காரம் குறைந்து பின்னர் நீண்ட நேரம் சிணுங்கிக்கொண்டு

உட்கார்ந்து விடுவது போல வேகமும், வலியும் குன்று மழை மந்த நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தது. என்னுடைய உள்ளத்தில் தாண்டவமாடிய பல கேள்விகளுக்கும் பதில் கிடைத்து விட்டதால், அங்கும் சிந்தனைக்குகந்த ஒரு மந்தமான சூழ்நிலை உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

மணிக்கூண்டுக் கோபுரம் சமீபத்தில்தான் இருந்தது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். இரண்டு மணிக்கு பதினைந்து நிமிசங்கள் இருந்தன. ஒரு கூப்பிடு தொலைவில் தேநீர்க்கடை இருந்தது. தூறலிடையே அங்கு நண்பனையும் அழைத்துச் சென்று தேநீர் அருந்தினேன். நானே தேநீருக்குப் பணத்தைச் செலுத்தினேன்.

கடையிலிருந்து வெளியே வரும்போது மழை முற்றாக நின்று விட்டது. அவனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு நான் ஜம்பட்டா வீதியில் உள்ள என் விடுதியை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன்.

சிறையை விரும்பி அங்கே செல்ல முனைந்த அந்த இளைஞன் எழுப்பிய எண்ணங்கள் மனதிலே சுழன்று கொண்டிருந்தன. அவன் கல்லால் ஆகிய சிறையை விரும்புவது நாட்டிலுள்ள பசி பட்டினி என்னும் சிறைகளிலிருந்து ஓரளவு விடுபடவே என்பதை நினைத்ததும் தான் அச்சிறைகள் எவ்வளவு பயங்கரமானவை என்பது எனக்குத் தெரிய ஆரம்பித்தது. குற்றம் புரியாமலே குற்றம் புரிந்ததாகச் சட்டத்தை ஏமாற்றி அதனால் கிடைக்கும் தண்டனையை அடைந்து சுகிப்பதற்கு ஒருவன் முன்வருகிறான் என்றால் அது நம் சமுதாய அமைப்பின் ஓட்டையையே காட்டுகிறது என்ற எண்ணமும் என் உள்ளத்தில் பளிச்சிட்டது.

வீதியிலே யாருமில்லை. என் செருப்பின் சப்தம் மட்டுமே என்னைப் பயமுறுத்துவதுபோல ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. யாரோ ஒருவன் ஒரு குறுக்குத் தெருவில் இருந்து ஒரு 'கொக்கை'த்தடியுடன் அங்கே பிரசன்னமானான். மழையின் காரணமாக எங்கோ ஒதுங்கி இருந்து விட்ட நகரசபையின் இருட்டடிப்புத் தொழிலாளியான அவன் மின்சாரதீபங்களை அணைத்துச் சென்று கொண்டிருந்தான். இருளின் தூதுவனாக நடந்து கொண்டிருந்த அவன் மக்கள் வாழ்வில் இருளைப் பரப்பி நின்ற இன்றைய

சமுதாயத்தைத்தான் எனக்கு ஞாபகமூட்டிக் கொண்டிருந்தான்!

“உழைக்கப்பிறந்தவர்கள்”

1950

பதிவுகள் ஜனவரி 2003 இதழ் 37 (மீள்பிரசுரம்)

3. உதவி வந்தது!

அழகான வீடுகளில் அலங்கார வாழ்வு நடத்திய பெரிய மனிதர்களுக்கு முடிவு காலம் வந்து விட்டது. தமது வலிவிழந்த முதுகின்மேல் ஏறியுட்கார்ந்து ஆதிக்கஞ் செலுத்திவந்த சோம்பேறிக் கும்பலுக்கு 'அரோகரா' கூறி முதுகை நிமிர்த்தி எழுந்துவிட்டார்கள், ஏழை மக்கள். எங்கும் புரட்சியின் பெருந்தீ கொழுந்து விட்டெரிந்தது. அதிலே பழய நிலச்சுவான்தார்களின் பவிசும், பட்டயமும் பஸ்மீகரித்தன. ஆனால் அந்த அக்கினியில் இருந்து நவஜீவனம் என்ற அற்புதக் குழந்தை ஜனித்தது. அந்தக் குழந்தையின் மோஹனத்திலே மூழ்கி மயங்கி ஆனந்தித்தனர் மக்கள். ஆனால் இவ் அக்கினி குமாரனைக் கண்டு கொள்ளிக் கண் பாய்ச்சிய கொடியோர்களும் இல்லாமல் இல்லை. அவர்கள் அதன் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லுவதற்குத் தருணம் பார்த்துக் காத்துக் கிடந்தனர்.....

இந்த நிலைமையில்தான் லேயாங் நகரம் அப்போது விளங்கியது. சீனாவின் ஒரு கோடியிலே புதுவாழ்வென்னும் சிசு அப்போதுதான் அங்கு ஜனித்திருந்தது. ஆனால் மணிபோன்ற தன் சிறு கண்களை இன்னும் அச்சிசு திறக்கவில்லை. தன் பூங்கால்களை உதைத்து, தளிர்க்கரங்களை அசைத்து விளையாட ஆரம்பிக்கவில்லை குழந்தை.

இருந்தபோதிலும் குழந்தை பிறந்ததும் மகிழாத தாய் உண்டோ? நகரத்தாய் ஆனந்தநகரா முழக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் நரம்பொவ்வொன்றிலும், இசைகதித்து விம்மும் வீணையின் நரம்புபோல, சந்தோஷம் துலங்கித் ததும்பிக்கொண்டிருந்தது.

அவளை ஆடைபோல் சுற்றியிருந்த நகரச் சுவரிலே இந் நவீன குழந்தையின் ஜனனத்தை உணர்த்தச் செங்கொடி பறந்து கொண்டிருந்தது.

காலைக் கதிரவனின் பொன்னொளி அதன் மீது பட்டுச் சிதறுகையில் அச்செங்கொடி அக்கினிப் பிளம்புபோல அசைந்தாடிக் கொண்டிருந்தது. ஆம், அது அக்கினிப் பிளம்புதான். துஷ்ட்டர்களைக் கொடுங்கோலர்களைச் சுட்டெரிக்கும் அக்கினித் தீ!

முன்னேற்றத்தை, இன்பத்தை, புது வாழ்வை முன்னின்று வரவேற்கும் ஆராத்தியின் செஞ்சுடர் அது!

நகர மக்களுக்கு செங்கொடி நம்பிக்கையை, நல்வாழ்வின் நறுமணத்தை உணர்த்தியது. கமிண்டாங் படைகளுக்கும், நிலச் சுவான்தார்களின் படைகளுக்கும் முன்னே தம் படை எதிர்த்து நிற்கவல்லதா என்ற அச்சம் அவர்களை நடுங்க வைந்தது. ஆனால் அவர்களுக்கொன்று மட்டும் தெரியும். தாம் புரியப் போகும் போர் ஒரு சிலரின் நன்மைக்காக நடத்தப் போகும் போரல்லவே? தங்கள் ஒவ்வொருவரது நன்மைக்காகவும் நடக்கும் போராட்டம்! எனவே வியாங் கே ஷேக்கின் கூலிப்பட்டாளம் போல் தாம்

விளங்க மாட்டார்கள். அசகாய செயல்களெல்லாம் செய்வதற்கு வேண்டிய ஆவேச உணர்ச்சி அப்படியே பொங்கிப் பரிமளிப்பது திண்ணம். எனவே தோல்வியுற மாட்டார்கள் என்ற எண்ணம் பசுமரத்தில் ஆணிபோல அவர்கள் உள்ளத்தில் தைத்திருந்தது.

தாம் கூட்டாக நடத்தும் போர் எப்படிப்பட்டதாயிருக்கும்? புதிதாகப் பெற்றெடுத்த புது வாழ்வுக் குழந்தை. பல மாதங்களல்ல; ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டு தாங்குதற்கரிய வலியோடு பெற்றெடுத்த அருமைச் சிசு. ஆகவே தாம் நடத்தும் போர் நகரத்தாய் தன் சிசுவைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள நடத்தும் போராக இருக்கும். கொடிய கழுகின் வாயிலிருந்து தன் சின்னஞ்சிறு குஞ்சுகளைக் காப்பாற்ற கோபத்துடன் முன்னிற்கும், தாய்க் கோழியின் உக்ரோஷம் அப்போராட்டத்திலே பொங்கி நிற்கும். ஆனால் அதுமட்டும் போதுமா?

கோழி எவ்வளவு சீறினாலும் கொத்தும் கழுகு விட்டுச் செல்லுமா? கை கொடுத்துவ 'செஞ்சேனை வரும். செஞ்சேனை வரும்' என்று ராப்பகலாய் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள். சூ-டே என்ற மகா வீரன் தலைமையிலே ஏழை மக்களின் பக்கத்திலே நின்று கமிண்டாங் கொள்ளையரை எதிர்த்து நின்ற செஞ்சேனை பற்றி, அதன் ஒப்பற்ற திறமைகளைப்பற்றிப் பலவிதமான கதைகளை அவர்கள் கேட்டிருந்தார்கள். ஆகவே அது எப்போது வரும், விடுதலைப் பட்டாளம் வருவதெப்போ என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தனர் மக்கள். அதன் வரவுக்கு மங்கள கீதம் பாடுவதற்கு தயாராகிக்கொண்டிருந்தனர் மாந்தர். கடைசியில் ஒரு நாள்.....

நகரத்தைக் காவல்காத்த காவலாளர்கள் தூரத்திலே காற்றில் அலையும் செங்கொடிகளோடு புழுதி கிளப்பிக்கொண்டு வருகின்ற செம்படையைக் கண்டார்கள். நகர மக்கள் உள்ளம் அவர்களைக் கூவிக் கூவி அழைத்தது. மதிலில் பறந்த செங்கொடியோ 'வா வா' என்று காற்றில் துடி துடித்து வரவேற்றது. செஞ்சேனையின் வரவு! அச்சேதிக்கு சீனப் பாலவைனங்களில் துள்ளிப் பொங்கும் சூறாவழிக்கில்லாத வேஹம் உண்டாகிவிட்டது. நாட்டின் பாய்ந்தது. செஞ்சேனை! செஞ்சேனை! விடுதலைப் பட்டாளம்! தொழிலாள விவசாயிகளின் பட்டாளம்! ஏழை மக்களின் உயர்வையே தன் லட்சியமாகக் கொண்ட மண்ணாசை அற்ற மகா பட்டாளம்! இதுவே யாவர் வாயிலும் விளங்கிய சொற்கள். இந்த அபூர்வபடையைக் கண்கொண்டு பார்க்கும் பாக்கியத்தை அடைய நகரின் கோணங்களில் எல்லாம் உறைந்து கிடந்த பொதுமக்கள், வயோதிபர் பெண்கள், சிறுவர் எல்லோரும் குவிந்து நின்றனர் நகரவாயிலிலே.

சூ-டே கம்பீர நடைபோட்டு முன்னே வர நகரத்துள் நுழைய ஆரம்பித்தது செம்படை. வானமதிரக் கோஷங்கள், சந்தோஷ ஆர்ப்பரிப்பு. சூ-டேயை முன்னின்று வரவேற்றாள் ஒரு பெண். சீனாவில் மலர்ந்திருந்த புதிய வாழ்வுக்குச் சான்று கூறுவது, போல் இருந்தது ஒரு பெண் முன்னின்று வரவேற்பது. அவள் பெயர் காங். சீனப்பெண்களின் பழய பழக்கங்கள் அவளிடம் இல்லை. நீண்டு தொங்கும் கூந்தலுக்குப் பதில் கத்தரிக்கப்பட்ட தலைமயிர். இரும்புச் சப்பாத்தணிவதால் குறுகிச் சிறுத்திருக்கும் பாதங்களுக்குப் பதில் பூரண வளர்ச்சியுற்ற இயற்கையான பாதங்கள். நயனம் கோணிய, நாணப்பார்வைக்குப் பதில் நேரிய வீர்பார்வை.

காங்கும் சூடேயும் சந்தித்தனர். உடல்கள் மட்டுமல்ல கணத்திலே இரண்டாயிர்களும் சந்தித்துச் சம்பாவித்து ஒன்றை ஒன்று புரிந்து கொண்டன. பிரிய முடியாத ஓர் பிணைப்பிலே ஒன்றிக் கொண்டன அவர்களது அந்தரங்க ஆசைகள். சூடேயில் ஆண் குலத்தின் ஈரமும் அவ் ஈரத்திற் பிறந்த வீரமும் உருவெடுத்து விளங்கின. காங்கிலோ பெண்ணின் பெருமையாவுமே உறைந்து கிடந்தது. ஏழைகள் சார்பிலே - ஒடுக்கப்பட்டார் சார்பிலே பேசிய வீரம் அவள் உள்ளத்திலே ஊற்றெடுத்துப் பிரவகித்தது.

லெயாங் நகரம் பாதுகாப்பில் நெடுநாள் இருக்கவில்லை. மக்களின் பந்தோபஸ்து வாழ்வு நீடிக்கவில்லை. கமிண்டாங் காதையர்களின் அட்டஹாசம் ஆரம்பித்தது. குஞ்சுப்பறவைகளைக் கொத்தத் திரியும் கழுகு போலவே தலைக்கு மேலே வட்டமிட்டுக்கொண்டிருந்தது வியாங்கின் ராணுவ பலம். மெல்லமெல்லமாகத் தாக்குதல்களும் ஆரம்பித்தன. பசி, பட்டினி, சாவு, பயம் எல்லாம் வேகத்துடன் நகர மாந்தரைப் பற்றிப் படர்ந்து கவ்வின். ஆனால் உரிமைப் போருக்கெழுந்த அவர்கள் அகராதியில் 'சரணாகதி' என்ற வார்த்தை மட்டும் இல்லை. கடைசிவரையில் போரிடக் கங்கணங் கட்டி விட்டார்கள். செஞ்சேனையோ பக்கத்திலே கைகொடுத்து உதவிக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் கமிண்டாங் படையின் அடிகள் பலமாக விழுத்தலைப்பட்டன. அதற்கு அன்னிய ஏகாதிபத்தியங்களின் மர்மக் கைகள் ஆயுதபலத்தை அளித்தன. தோல்விக்கு மேல் தோல்வி. செம்படையினர் வீழ்ச்சியின் ஓரத்திலே நிற்கிறார்கள். எத்தனையோ வீரர்கள் போராடி வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். போதாதற்கு நகருக்கு உணவு வரும் இடங்கள் எல்லாம் தடை செய்யப்பட்டு விட்டன.

இங்ஙனம் அழிவு பயமுறுத்தப் பயமுறுத்த ஆக்ரோஷம் பொங்கியதல்லாமல் அச்சம் உண்டாகவில்லை. போராவது போர்....! ரத்த வெள்ளம் தண்ணீர்ப்பிரவாஹம் போல் பாய்ந்தது. வெற்றியின் தூரக்காட்சி வெளிப்பட வெளிப்பட கமிண்டாங் படைகளுக்கு கரை கடந்த வெறியும் உத்ஸாகமும். அதன் முன்னே செம்படை சிதறிச் சின்னாபின்னமாகி ஒழிந்து அழிந்து மரணத்தின் வாயிலிலே வீழ்ந்து கொண்டிருந்தது.....

ஆம். இனி நம்பிக்கை இல்லை. லெயாங் வெறுக்கப்பட்ட முதலாளிகளுக்கும் அன்னிய ஏகாதிபத்தியங்களுக்கும் கொண்டாட்ட ஸ்தலமாகப் போகிறது.

சீனத்தின் சின்னஞ்சிறு முதலாளிகளும், சீன் நகரங்களில் வியாபாரம் எல்லாவற்றையும் அழுங்குப் பிடயாய் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அமெரிக்கப் பணமூட்டைகளும், ஜப்பானியகெய்ஷாப் பெண்களோடு ஆடிப்பாடிக் குடித்துக் குதூகலித்து வாழப்போகும் பாவபூமி!- மறு புறமோ ஏழைகள் எழும்பை எருவாக்கிப் பட்டினிப் பயிர் வளர்க்கப் போகிறார்கள்!

ஆனால் என்ன செய்வது? லெயாங்கைக் காப்பாற்றினோம் என்று சாக முடியவில்லை. ஒரு உத்தமக் கொள்கைக்கு உயிர் விட்டோம் என்றாவது சாவோம் என்று செம்படை போராடுகிறது.

கமிண்டாங் தளகர்த்தர்கள் வெற்றி மதுவைக் குடித்து வெறி கொண்டு விட்டார்கள். எக்காளமும், ஏளனமும் கலந்த சிரிப்பு அவர்களின் முகத்திலே! ஆம், அவர்களின் பின்னே அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமும் அல்லவா போராடுகிறது? சமாளிக்க முடியவில்லை.

வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது செஞ்சேனை!

நம்பிக்கை இழந்து கொண்டிருக்கும் அந்நேரத்திலே, யுத்தத்தின் பேரொலியின் ஊடே வாத்திய சங்கீதம் ஒன்று பொங்கி ஒலித்தது. ஆஹா,! இது எங்கிருந்து வருகிறது? செஞ்சீனாவின் போர்க் கீதத்தை அழகுற இசைக்கும் வாத்திய சங்கீதம்! அதைத் தொடர்ந்து பட்டாள அசைவின் பேரொலியொன்று. ஆயுதந் தாங்கிய லொறிகளின் ஆர்ப்பாட்டச் சபதம்.

செம்படையினர் சப்தத்தின் திசையை நோக்கினர். கமிண்டாங்க் படையினர் கண்களும் திரும்பின.

தூரத்து வான வளையத்தண்டை பிரமாண்டமான மக்கள் கூட்டம் அசைவது மங்கலாய்த் தெரிந்தது.....

ஆம், இதைப் போன்ற பெரிய சேனையைக் கண்டதில்லை. சப்தங்களின் கலவையை நோக்கினால் ஆயுதத்திலும் இதைப் போன்ற சைனியம் ஒன்று சீனத்தில் இதுவரை இல்லை.....

மெல்ல மெல்லக் காட்சி தெளிவடைந்தது. அரிவாள் அம்மட்டி குறுக்கிட்ட செங்கொடுகள் கடல் அலைகள் போல அந்த ஜனக்கடல் மீது தெரிந்தது.

ஆம்! செம்படை! செம்படை! எங்கிருந்து வந்தது பிரமாண்டமான இச்செம்படை! கமிண்டாங் சேனைகள் கலங்கின. அவர்கள் முகத்திலே பயத்தின் முத்திரை. சிந்தனை செய்ய நேரம் இல்லை. அவர்களின் அழிவு நீச்சயமாகி விட்டது! வேறென்ன?

கண்ணை மின்ன விழிக்கும் நேரத்தில் ஓட்டம் பிடித்தனர். குதிகால்கள் பிட்டத்திலே தட்டும்படியான பெரும் ஓட்டம். ஆயுத லொறிகள் எல்லாம் மணிக்கு அறுபது மைல் வேகத்தில் வெறியோட்டம் தொடங்கின. ஓட்டம்!..ஓட்டம்!...ஓட்டம்!...

கமிண்டாங் சேனை ஓடி விட்டது. ஒரு கண்டம் தப்பித்தது. செஞ்சேனை தங்களுக்கு உதவி கொண்டு வந்த புதுமைப் படையினரை எதிர்கொண்டு வாழ்த்த காத்த நின்றது. "எங்கிருந்து வந்தது இத்தகைய சேனை!" என்று அவர்களால் யூகிக்க முடியவில்லை. 'கமிண்டாங்க் சேனைதான் ஷியாங் கை ஷெக்கை விட்டுப் பிரிந்து எம்முடன் சேர வருகிறார்களோ' என்றெண்ணினர் சிலர்.

"இல்லை என்றால் இதுவென்ன?" என்று தயங்கினார். வேறெதுவும் அவர்களால் சிந்திக்க முடியவில்லை.

இரு சேனைகளும் எதிர் ஊன்றின. செஞ்சேனையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது இப்புதிய செஞ்சேனை.

இரு செஞ்சேனைகளும் எழுப்பும் வெற்றிக் கீதம் ஒன்றுடன் ஒன்று சங்கமாகிவிட்டன. வாத்திய சங்கீதம் பேர் இரைச்சலாக முழங்கிற்று.

திடீர் நிசப்தம். சப்தங்கள் ஓய்ந்தன. இரு சேனைகளும் அசையாது நின்றன. செங்கொடிகள் மட்டும் தான் அசைந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் இது என்ன ஆச்சரியம்! புதிய சேனை சேனை போலவே தெரியவில்லையே! சாதாரண ஜனக்கள், பெண்கள், வயோதிபர், சிறுவர்கள் எல்லோரும் கூடிய வெறும் ஜனத்திரளாய் அல்லவா இருக்கிறது!

செம்படையினர் திகைத்தனர். புதிய செம்படையில் இருந்து ஒருவன் முன்னே வந்தான்.

"செஞ்சேனை தோற்றுக் கொண்டிருக்கும் சேதி எங்கள் காதில் ஈட்டிபோல் பாய்ந்தது. கிராமம் முழுவதையும், அயல் கிராமங்களையும் ஒன்று திரட்டிக் கூட்டம் போட்டோம். அப்பொழுது ஒரு யோசனை. எல்லாருமாகச் சேர்ந்து செங்கொடிகளோடும் சேனையின் சங்கீதத்தோடும், ஆயுத லொறிகளின் சப்தத்தை உருவாக்க தகரங்களை உருட்டிக் கொண்டும் செல்வோம் என்ற யோசனை. பலித்து விட்டது. பிரமாண்டமான சேனை என்று எண்ணி விட்டனர் கமிண்டங் கொள்ளையர்கள். வீரர்களின் ஓட்டம் வெகு வேகமாயிருந்தது. அதை மெச்ச வேண்டும்! நம்து படையையும் நகரத்தையும் நாம் காப்பாற்றி விட்டோம்" என்ற வார்த்தைகள் அவன் வாயில் இருந்து உணர்ச்சியோடு பொங்கின. அவ்வளவுதான். செம்படையினர் கண்களில் நீர் துளிர்ந்தது.

ஒவ்வொருவரும் தம் கைக்குட்டையைக் கண்ணருகில் கொண்டு சென்றனர். மக்களின் இத்தகைய ஒத்துழைப்பு இருக்கும் போது எம்மை வெல்ல யாரால் முடியும் என்ற கம்பீரமும், மிடுக்கும் அவர்கள் உருவங்களிலே பாய்ந்தது.

எதிர்காலம் என்றுமில்லாத வெற்றிகளை அவர்களுக்கு வைத்திருப்பதனை உணர்ந்து கொண்டார்கள் வீரர்கள்!

சீக்கிரமே சந்தோஷ ஆரவாரம் நகரத்தை அப்படியே அதிர வைத்துக் களேபரப்படுத்தியது. நகரச் சுவரிலே செங்கொடி புதுயுகக் காலையின் செவ்வானைப் போல, அலை வீசிக் கொண்டிருந்தது. பிடுங்கப் படாது அதனைக் காப்பாற்றி விட்டதற்காக மக்கள் உள்ளத்திலோ ஆனந்த வெள்ளம் அலை அடித்தது. செங்கொடிக்கு உண்டோ அழிவு என்று வாழ்த்தினர் அவர்கள்!

{பாரதி இதழிலிருந்து. கே.கணேஷ், ராமநாதனைக் கூட்டாசிரியர்களாகக் கொண்டு வெளிவந்த ஈழத்துச் சிற்றிதழ் பாரதி}

பதிவுகள் நவம்பர் 2003 இதழ் 47 (மீள்பிரசுரம்)

4. 'பாதாள' மோகினி

கலைஞன் சிவகுமார் ஒரு சித்திரம் வரைந்தான். அற்புதமான ஓவியம். ஒளியையும் நிழலையும் சேர்த்து, வர்ணத்தையும் வடிவையும் சேர்த்து எழுதிய செளந்தர்யப் பிழம்பான அந்த அழகு ஜோதியிலே தன்னை மறந்து வீற்றிருந்தான் அவன். சிவப்பு ரோஜாவையும் செந்தாமரையையும் மேகப் புரவி மீது பவனிவரும் முழுநிலவையும் அழகின் எல்லை என்று கவிஞர்கள் பாடினார்கள். அவற்றின் மோகனத் தோற்றத்திலே வாழ்வின் திருப்தியைக் கண்டார்கள். சாந்தி எய்தினார்கள். கலைஞன் சிவகுமார் இதற்கு மாறானவன். கருங்கற் பாறை பிழந்து, வெள்ளியை உருக்கி வார்த்தார்களோ என்னும்படி பாய்ந்துவரும் வேகமான அருவியிலும் ஏன் ரமணியமான ரோஜா மலரிலும், சிவந்த கமலப் புஷ்பத்திலும் கூட அவன் குறை காணுவான். குளிர்ந்த பூரணை நிலவின் அழகிலும் அவன் கலைக் கண்ணுக்குக் குறைபாடு தென்படும். அவன் இலட்சியவாதி. அழகின் லட்சியமான பேரழகை தெய்வீகமான ஒரு விந்தையழகைத் தேடி அலைந்து அவன் உள்ளம் அவன் ஆத்மா அமைதியற்றுத் துடிதுடித்தது.

கலைஞன் சிவகுமார் இவ்வுலகை வெறுத்தான். சாதாரண மக்களிடையே காணும் அவலட்சணமான் தோற்றமும், பண்பற்ற செயலும் பேச்சும், அவர்களின் பொறாமையும் துவேஷமும் சுயநலமும் அவனை மானிடர் மீதே அருவருப்புக் கொள்ளும்படி செய்தன. இதனால் சாதாரண பாமர மக்களினது போலிருந்த தனது இயற்பெயரான ராமலிங்கம் என்பதே அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. இப்பெயர் தாங்கிய எத்தனையோ ரௌவுடிகளை முட்டாள்களை ரசிக்கத்தனம் அற்ற கோவேறு கழுதைகளை அவன் வாழ்க்கையில் கண்டிருந்தான். தனது இயற்பெயர் தன்னையும் இந்தக் கேவலப் பிராணிகளோடு சேர்த்துவிடும் என அஞ்சி 'சிவகுமார்' என்ற புதுப் பெயரைச் சூடினான்.

அவன் பருவ வாலிபர்கள் தலைமயிரை வெட்டி காற்சட்டை அணிந்தனர். இங்கும் தன் பெயருக்கு இருந்த பேராபத்து விளங்குவதை அவன் கண்டான். ஆடை அலங்கார விஷயத்திலும் மற்றவர்களுக்குப் புறம்பாக விளங்க வேண்டுமென எண்ணிய அவன் தனது மேன்மையான பளபளக்கு கேசத்தை நீள வளர்த்தான்; நீண்டதோர் பட்டு அங்கியை அணிந்தான். இயற்கையிலே உயர்ந்த கம்பீரமான தோற்றமும் நீலோற்பலம் போல் நீண்ட பெண்மை ததும்பும் நேத்திரங்களும் அமைந்த சிவகுமார் இந்த அலங்காரங்களுடன் உண்மையில் பாபக்கலப்பற்ற பசுமையான குழந்தை உள்ளம் படைத்த ஒரு தேவகுமாரன் போலக் காட்சி அளித்தான்.

அழகுத் தெய்வத்தின் உபாசகனான அவன் ஒரு சமயம் களியாட்ட விழாவொன்றிற்கு அழகு ராணிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நீதிபதிகளில் ஒருவனாக அழைக்கப்பட்டான். நீதிபதிகள் மிஸ். ரதிப்பிரியா என்னும் உயர்குலச் சுந்தராங்கியைக் களியாட்டத்தின் அழகு ராணியாகச் சிபார்சு செய்தனர். அவளது அழகிலும் குறை கண்டான் கலைஞன். எனவே அழகுப் போட்டியின் முதலாம் இரண்டாம் இடங்களைக் காலியாக வைத்து மூன்றாவது இடத்துக்கு மிஸ் ரதியைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கலாம் என்று கருதினான். கூந்தல் கரி போல ஒரே கருமையாகவில்லாமல் பஞ்சு போலப் பறிக்கும் அலைகளைக் கொண்டு ஒரு

மன மோகனத் தோற்றத்தை அளிக்க வேண்டும்; கொங்கைகள் அண்ணாந்து பார்க்கும் இரு கலசங்கள் போல் இலங்க வேண்டும்; கொடி போன்ற இடை அவசியம்தான். ஆயினும் மிகவும் மெலிந்து பஞ்சையின் இடைபோல் இருக்கக் கூடாது; பாதங்கள் இரு மாடப்புறாக்கள் போல் சிறிதாகவும் மல்லிகை மொக்குப் போல பூரித்தும் விளங்க வேண்டும்; - இனி அவள் கண்கள்! "அவை அற்புதமான நீலோற்பல நேத்திரங்கள் போலவே விளங்க வேண்டும்" இவ்வாறு அவன் கற்பனையிலே குளிர் நிலவும் பூந்தென்றலும், பூவின் மென்மையும், விண் மீன்களின் ஒளியும் ஒன்று சேர்ந்து உருவானது போன்ற ஒரு தோற்றம் எழுந்தது.

அதனைத்தான் சிவகுமார் கடந்த இரு நாட்களாக தன் அறையில் உட்கார்ந்தபடி சித்திரமாகத் தீடினான். ஆனால் அந்த ஒவியத்தை எழுதுகையில் எதிர்பாராத ஒரு விபத்து ஏற்பட்டது. கண்ணெழுதும் போது கரிய மையில் ஒரு துளி அக்கண்ணாடிக் கன்னங்களில் தவறி வீழ்ந்து விட்டது. சிவகுமார் ஒரு கணம் யோசித்தான். இதனை அழித்து அக்கன்னத்தை மீண்டும் எழுதும் பட்சத்தில் அதற்கு திரும்பவும் இவ்வர்ண வாய்ப்பு ஏற்படுமா என்பது சந்தேகமே. இவ்வாறு நினைத்த அவன் அக்கரிய புள்ளியை இயற்கையில் அமைந்த ஒரு மச்சம் போல அமைத்து நிறுத்தினான்.

பின்னும் ஒருமுறை படத்தை நோக்கினான். அவன் நீண்ட நேரம் தியானத்தமர்ந்து எழுதிய அச்சொப்பன சுந்தரி ஒரு தெய்விகத் தன்மையுடன் கொலு வீற்றிருந்து தன் உதயத்தையும் உலகத்தின் இதர கலை உள்ளங்களையும் ஆட்சி செலுத்துவது போலிருந்தது அவனுக்கு! தன் வாழ்வின் அரும்பணி முற்றுப் பெற்றதென மமதையும் இறும்புதங்கொண்டு ஆனந்த உலகில் சஞ்சரித்தான் அவன்.

அன்று பிறைச்சந்திரன் வானில் பவனி வந்தான். கலைஞன் ஜன்னலண்டை உட்கார்ந்து கீழே நகரத்து அலைமோதலை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு மேலே ஆகாயத்தை நோக்கி நிமிர்ந்தான். அப்போதுதான் அவன் நண்பன் பாலச்சந்திரன் அந்த அறையில் பிரவேசித்து "சிவகுமார்" என்று குரல் கொடுத்தது கேட்டது.

நண்பர்கள் சேஷமம் விசாரித்தனர். "பாலச்சந்திரன்! அருமையான படமொன்றை எழுதுவதில் கடந்த இரண்டு நாட்களும் கழிந்தன. அற்புதமான படம்! அதோ பார்!" பாலச்சந்திரன் அந்தப்புறம் பார்த்தான். சிலைபோல் அமைந்துவிட்டான் அவன்.

சிறிது நேரம் கழித்து "சிவகுமார், உனக்கு அவளை எவ்வளவு காலமாகத் தெரியும்? அல்லது அவள் வசிக்கும் விடுதியிலா?"

"என்ன சொல்லுகிறாய்?...இவள் போன்ற பெண் எங்காவது இருக்கிறாளா? எங்கே?"

"நீ அவளைப் பார்க்காமல் இந்தப் படத்தை என்பதை என்னால் நம்ப முடியாது. அதோ அவளது கன்னத்திலுள்ள நீல மச்சத்தைக் கூடக் கணக்காக எழுதியிருக்கிறாயே?"

சிவகுமார் பதிலளித்தான்:

"கண்ணின் புருவ வளைவைச் செப்பனிடும்போது ஒரு துளி மை தவறி வீழ்ந்தது. அதைத்தான் மச்சமாக அமைத்தேன் நான்....அவள் என் கற்பனைச் சுந்தரிதான். என்ன சொல்லியும் நம்ப மறுக்கிறாயே!"

"சரி அப்படியானால் அக்கண்கள் எவ்விதம் வந்தன?...உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா? இரண்டு மாதங்களின் முன் நான் ஏழாம் குறுக்குத் தெருவிலிருக்கும் ஒரு இடத்துக்கு உன்னை என்னுடன் வரும்படி அழைத்தேன்..... நீ பெரிய சாமியார் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு வர மறுத்துவிட்டாய்....."

"ஆம் நினைவில்லாமல் என்ன? நினைவிருக்கிறது"

"ஆனால் நான் போய் வந்தேன். வந்தபோது உன்னிடம் அற்புதமான பேரழகி ஒருவள் அந்த விபசார விடுதிக்குப் புதிதாக வந்திருக்கிறாள் என்று கூறி அவளை அதிகநேரம் வர்ணித்துக் கொண்டேயிருந்தேனல்லவா?..."

"ஆம்"

"அவள் கண்களைப்பற்றி என்ன சொன்னேன்? அக்கண்கள் உனது கண்களைப் போலவே விளங்கின என்று வர்ணித்தேன். அவ்விதம் சொன்னேனா இல்லையா?"

"ஆம்....சொன்னதுண்டு" என்று வேண்டாய் வெறுப்பாய்க் கூறிய கலைஞனை பாலச்சந்திரன் இடைமறிப்பது போன்று "பார் கண்ணாடியில்! உன் கண்களுக்கும் இக்கண்களுக்கும் ஏதாவது வித்தியாசமுண்டா?" என்று கூறினான் வெற்றித் தோற்றத்துடன்.

"பாலச்சந்திரன் நீ சொல்வது ஆச்சரியமாயிருக்கிறது என் கண்களைப் பார்த்துத்தான், அந்தக் கண்களைப் நான் வரைந்தேன். ஆனால் நீ நம்ப மாட்டாய்! ஏனெனில் உனக்கு அருமையான சாட்சிகள் இருப்பது போலத் தெரிகிறது. நான் சத்தியம் செய்கிறேன். இப்பெண்ணை நான் கற்பனை உலகத்தில்தான் கண்டு பிடித்தேன்...இருந்த போதிலும் இலட்சிய அழகுபடைத்த மோகினி போன்றவள் விபசார வீட்டில் இருக்கிறாள் என்றால் அதை நான் நம்பமாட்டேன்."

"இது விந்தையாகவல்லவா இருக்கிறது! என்ன அதிசய ஒற்றுமை! ஆனால் நீ விரும்பும் பேரழகு நீ வெறுக்கும் விபசார விடுதியில் வசிக்கும் ஏழையிடம்தான் காணப்படுகிறது! வேண்டுமானால் நாளை வா - நான் காட்டுகிறேன்"

சிவகுமாருக்கு எல்லாம் பெரிய விந்தையாக இருந்தது. முதலில் அவன் விபசார விடுதிக்குப் போகத்தயங்கினான். ஆனால் முடிவில் "இது பரிசோதனை போகலாம்" என்ற முடிவுக்கு வந்தான் அவன்.

ஏழாம் குறுக்குத் தெருவில் இருந்த அந்த விடுதி அந்த நகரின் "பாதாள லோகத்துக்"கே ஒரு அரிய அணிகலனாக இலங்கி வந்தது. நாகரிகமான அந்தஸ்து படைத்த கனவான்கள் கூசாமல் போகக்கூடியதாக இருந்த ரகசிய இன்பவீடு அது ஒன்றுதான் என்பதே பாலச்சந்தர் அபிப்பிராயம்.

எந்த நகரிலும் தடுக்கப்பட்ட பொருட்கள் கஞ்சா, அபின், குடிவகை, ரேஸ் பந்தயம் என்பன பொலிஸ் காவல் அமைந்த வெளியிலுள்ள உலகில் கிடைக்காவிட்டால் நகரின் மேல் மூடிக்குக் கீழே இருக்கும் இன்னோர் உலகிலே தாராளமாகக் கிடைத்தன.

இந்த உலகை நகரின் 'பாதாள லோகம்' என்று கூறுவது பொருத்தமானதுதானே?

அந்த இல்லம் பார்ப்பதற்கு ஒரு விபசார விடுதிபோலத் தோன்றவில்லை. அக்கம் பக்கத்திலுள்ள எவருமே அதனை அவ்விதம் சந்தேகிக்க முடியாது. பாதாளலோகத் தரகர்களுக்கும் வாடிக்கையாளர்களுக்குமே அது தெரியும்! மிகுந்த திறமையோடு ஜாக்கிரதையாகவும் மிக ரக்சியமாகவும் தொழில் நடைபெற்றது.

பாலச்சந்தரும், சிவகுமாரும் அங்கு சென்றனர். பீடிகையான பண விஷயங்கள் பைசாலானதும் சிவகுமார் அவனுக்குக் காட்டப்பட்ட ஒரு அறையினுள் நுழைந்தான். அவன் கண்களை அவனால் நம்ப முடியவில்லை!

அந்த அழகி - அதே கன்னத்து மச்சம். அதே கருநெடும்நீலோற்பல நேத்திரங்கள் - கூந்தல் அலை அலையாகப் புரண்டு கிடக்க ஒரு மெத்தையிலே ஒரு பட்டுப் பாவாடையுடன், ஒரு ஜாக்கட்டு பட்டுமணிந்து அலங்கோலமான நிலையில் காணப்பட்டாள்.

அவன் கற்பனைச் சுந்தரி- அழகு தெய்வம் கண்ணெதிரே உயிர்ப்பெற்றுக் காட்சியளித்தாள்!

அவன் திக்பிரேமை பிடித்தவன் போல் ஆகி விட்டான்! பேச்சுக்கோ செயலுக்கோ எழுச்சி ஏற்படவில்லை.

அந்த மோகினி அவனைப் பார்த்து முல்லைச் சிரிப்புதிர்த்தாள். வாருங்கள் என்று அழைப்பதுபோல் இருந்தது. அவளது மயக்கும் பார்வை - அதில் கள்ளின் போதையும் கவிதையின் போதையும் காணப்பட்டன.

ஆனால் அவன் நகரவில்லை. அழகின் தெய்வம் விபசாரியா என்ற சிந்தனை அவனைக் கலக்கியது.

ஆனால் அவளோ அவனை ஆசையுடன் நோக்கினாள். இதுவரை - இது போன்ற அழகன் அவளை நாடி வந்தது கிடையாது. அழகுமட்டும் போதாது. ஆண்மையும் வேண்டும். அப்போதுதான் வாழ்க்கை இன்பமாகும் என்பதை அவள் அறியாதவளல்ல.

அவன் இத்துறையில் நல்ல அனுபவசாலியாக இருந்தபோதிலும் ஒருகணம் அவனது பேரழகு அவளை அடிமை கொண்டது.

சிவகுமார் இவ்வாறு வெகுநேரம் நிற்கவில்லை. அங்கிருந்து வெளியேறுவது நல்லதுபோல் தோன்றியது. அவனுக்கு அவன் கனவுகள் சிதைந்தன. மெல்ல வெளியேறினான்.

"இது என்ன விசித்திரப்பிரகிருதி!" என்று கூறிக்கொண்டே பெருமூச்சு விட்டாள் அந்தப் பாதாளமோகினி. ஆனால், சீக்கிரமே அறைக்கதவு திறந்து மூடியது. பாலச்சந்தர் சர்வ சகஜமாக உள்ளே நுழைந்தான்.

இரவு 11 மணியளவில் பாலச்சந்தர் அன்று சிவகுமாரைச் சந்திப்பதற்கு அவன் அறைக்குச் சென்றான். சிவகுமார் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் எழுதிய அற்புத ஓவியமோ கிழிந்து கிடந்தது. அழகின் தெய்வீகத்தில் அவன் கொண்ட நம்பிக்கை சிந்தைது போய்விட்டது என்பதை அது காட்டியது.

சிவகுமார் இப்பொழுது யதார்த்த உலகிற்கு வந்தான். அங்கே அழகிற்கும் அலங்கோலத்திற்கும் அவனுக்கு வித்தியாசம் தெரியவில்லை. அவன் குழம்பிப் போய்விட்டான்! உலகை அவன் இதுவரை நோக்கிய நோக்கு கோணல் நோக்குப் போல அவனுக்குத் தோன்றியது.

அவன் அயர்ந்து தூங்கிப்போயிருந்தான். அவனைக் குழப்ப வேண்டாமென பாலச்சந்தர் வெளியேறிவிட்டான்.

ஒரு வாரங்கழித்து சிவகுமாரைக் கண்ட அவனது நண்பர்கள் அவனை அடையாளங் கண்டுகொள்ள முடியவில்லை. காரணம் அவன் சிலை உடை எல்லாமே மாறிப்போயிருந்தன - ஏன் அவன் பெயர்கூட மாறிப்போய்விட்டது. ராமலிங்கம் என்றே அவன் தன்னை வர்ணித்துக் கொண்டான். மொத்தத்தில் அவன் இப்போது கலை மணம் வீசும் கற்பனத் தேவ உலகில் வசிக்கவில்லை. பாதாளத்திற்கு போய் வந்ததின் பயனாக அவன் இப்போது பூவுலக வாசியாக மாறிவிட்டான்!

[நன்றி: சுதந்திரன் 01.04.1951

பதிவுகள் நவம்பர் 2003 இதழ் 47 (மீள்பிரசுரம்)

5. இரத்த உறவு!

மாலை வேளையிலே வெள்ளிப் பனிமலையின் உச்சியிலே அகில லோக நாயகனான பரமேஸ்வரன் பராசக்தியோடு வழக்கம் போல் உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது அகிலாண்டநாயகி சிவபிரானிடம் பொழுது போகவில்லை என்று கூறி ஒரு இனிய கதை

சொல்லும்படி இரந்து கேட்டாள். பார்வதி கதை சொல்லும்படி கேட்பது இது முதற் தடவையல்ல. வருடத்தில் முந்நூற்று அறுபத்தைந்து நாட்களிலும் ஏதாவது கதை சொல்லியேயாக வேண்டியிருந்தது. கதை என்றால் உலக மாதாவுக்கு உயிர்.

பலயுகங்களுக்கு முன்னர் இக்கதை சொல்லும் பழக்கத்தை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தபோது உமாபதிக்குக் கதை கட்டிச் சொல்வது சிருஷ்டியைப் போல் ஒரு இன்பமான பொழுது போக்காகவே இருந்து வந்தது. ஆனால் இப்பொழுதோ அவருக்கு

அது ஒரு நீங்காத தொல்லையாகவே மாறிவிட்டது. தினம் தினம் ஒரு புதிய கதையைச் சிருஷ்டிப்பதென்றால் எந்தக் கதாசிரியருக்கும் இலகுவான காரியமா என்ன?

இன்று பரமசிவன் ஒரு புதிய யுக்தியைக் கையாண்டார். "ஒவ்வொரு நாளும் நான் தான் கதை சொல்லுகிறேனே இன்று வேறுவிதமாக நேரத்தைப் போக்கலாம் வா" என்று சிவபிரான் கூற, மீனாட்சியும் இரட்டிப்புச் சந்தோஷம் அடைந்தவளாய்

"அவ்வாறே ஆகட்டும்" என்றய் குதூகலத்துடன் புறப்பட்டாள்.

கட்புலனுக்குத் தோன்றாத சூக்கும் நிலையில் மலைமகளும் பரமசிவனும் கொழும்பு நகரிலுள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியியில் நோயாளிகளின் கட்டில்களுக்குச் சமீபமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். தமது ஒலியிலா மொழியிலே அவர்கள்

பின்வருமாறு பேசிக்கொண்டார்கள்: "ஐயோ! பாவம். இந்த மனுஷனுக்கு என்ன நோயோ?" என்றாள் உலகம்மை.

"தெருவிலே தனது மோட்டாரில் வந்து கோண்டிருந்த போது ஒரு பெரிய லொறியிலே மோதி இவனுக்குக் கை எலும்புகள் முறிந்து போய்விட்டன. சரியான காயம். அதற்குத்தான் சத்திரசிகிச்சை செய்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பதிலளித்தார் சங்கரர்.

பார்வதி நோயாளியை மேலும் கவனித்தபோது ஒரு கண்ணாடிக் குழாயிலிருந்து சிவப்பு நிறமான திராவகமொன்று நோயாளியின் உடலில் ஊசி மூலம் செலுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தாள்.

"நாதா, இது என்ன திராவகம்?" என்று ஆச்சரியத்தோடு வினவினாள் பார்வதி.

நடராஜர் புன்னகை பூத்தவராய் "அவசரப்படாதே உமா அதை அப்புறம் சொல்லுகிறேன். இப்பொழுது என்னுடன் இன்னோர் காட்சியைப் பார்க்க வா" என்று பார்வதியை அங்கிருந்து வேறு புறமாக அழைத்துச் சென்றார்.

கொம்பனித் தெருவிலுள்ள ஒரு முடுக்கிலே குழந்தைகள் ஏகக் கும்மாளமடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அந்த முடுக்கினிலே ஒரு சிறு வீட்டின் வாசலில் ஒரு அழகிய பெண் நின்று கொண்டு, வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கும் தனது கணவனை வைத்தகண் வாங்காது பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் களைத்து விறுவிறுத்துப்

போயிருந்தான். அவன் முகத்தில் வியர்வை அருவிபோல் வழது கொண்டிருந்தது.

அவன் மனைவி அவனை அன்போடு வரவேற்பதைக் கண்ட பார்வதி, பரமேஸ்வரனின் காதில் "பார்த்தீர்களா? ஏழைப் பெண்ணாயிருந்தும் தன் பர்த்தாவிடம் எவ்வளவு திருப்தியுடன் அன்பும் ஆதரவும் காட்டுகிறாள்?" என்று திருப்தியுடன் குறிப்பிட்டாள்.

உண்மையான அன்பில் இணைந்து வாழும் தம்பதிகளைக் காணும்போது கடவுளர் கூட மகிழ்ச்சியில் திளைத்து விடுவார்கள்.

வீடு அந்த இளைஞன் தன் மனைவியிடம் "இந்தா சுபைதா, பத்து ரூபாய் இருக்கிறது. அரிசி, காய்கறி வாங்கிப் பிள்ளைகளுக்குச் சமைத்துக் கொடு. நான் இதோ போய்க் குளித்துவிட்டு வந்து விடுகிறேன்" என்று கிளம்பினான். சுபைதா முகத்தில்

குதூகலம் தாண்டவமாடியது. "பணம் ஏது? வேலை கிடைத்ததா?" ஆர்வத்தோடு கேட்டாள் அவள்.

இளைஞன் " வேலை கிடைக்கவில்லை. கிடைக்கும் என்றும் தோன்றவில்லை. செலவுக்கு இருக்கட்டுமே என்று என் இரத்தத்தை விற்று இந்தப் பத்து ரூபாயை வாங்கி வந்தேன்" என்று ஒரு விரக்தியோடு குறிப்பிட்டான் அவன்.

"இரத்தத்தை விற்பதா? எனக்கொன்றும்விளங்கவில்லையே" என்று திகிலுடன் வினவினாள் சுபைதா.

அவன் இலேசாகப் புன்னகை புரிந்தான். "இந்த விசயம் எனக்கும் தெரியாது சுபைதா. இன்றா காலை ஒரு விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன். ஆஸ்பத்திரியிலுள்ள நோயாளிகளுக்கு இரத்தம் வேண்டுமென்றும் அதற்குப் பதிலாக ரூபா பத்து கொடுக்கப்

படுமென்றும் போட்டிருந்தார்கள். சரிதான் என்று நானும் ஜமால்தீனும் போனோம். எங்கள் உடம்பில் ஊசிபோட்டு ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் முக்காற்

போத்தல் இரத்தம் எடுத்து விட்டார்கள். பதிலுக்கு ரூபா பத்தும், பால் கோப்பியும் கொடுத்தார்கள்"

என்றான் சிரித்துக் கொண்டே.

சுபைதா அவன் பாதி சொல்லி வரும்போதே "ஐயோ!" என்று அலறிவிட்டாள். "உங்கள் உடம்போ வாடிப்போயிருக்கிறது. இந்த நிலையில் இருக்கிற இரத்தத்தையும் கொடுத்தால் உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்?" என்று மனமிடிந்து குறிப்பிட்டாள். சிறிது

செல்ல மீண்டும் அவள் "இதெல்லாம் எதற்காகச் செய்கிறீர்கள்? எனக்காகவும் பிள்ளைகளுக்காகவும் தானே?" என்று சொல்லி அவனது மெலிந்த தோளைக் கட்டிக் கொண்டாள். அவன் கண்களிருந்து கண்ணீர்த்துளிகள் அவனது தோளில் விழுந்து நெஞ்சிலும் பட்டன.

"அழாதே சுபைதா, எப்பவுமே இப்படி இருக்காது. அல்லா அருள் புரிவார்" என்று கூறி அவளது கண்களைத் துடைத்து விட்டான் அவன். ஆனால் அதே நேரத்தில் தனது கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ப்பதை அவனால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை.

பார்வதி "ஐயோ, பாவம்" என்று இரங்கினாள். பரமசிவன் "அவன் நம்பிக்கை வீண்போகாது" என்று அங்கிருந்து கிளம்பினார். உமையவளும் அவரைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

மீண்டும் ஆஸ்பத்திரிக் காட்சி.

லோகநாயகனும் உலக மாதாவும் பழைய நோயாளியிடம் மீண்டார்கள்.

"ஆமாம், நீங்கள் அந்தச் சிவந்த திராவகத்தைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லவில்லைத்தானே! நான் உங்களுடன் கோபம்" என்று பரமசிவனிடம் பார்வதி கோபித்துக் கொண்டாள்.

"கோபம் வேண்டாம் அம்மணி. சொல்லி விடுகிறேன். அந்த முஸ்லீம் இளைஞனின் இரத்தம் தான் அது. இந்த நோயாளியின் உடலிலிருந்து ஏராளமான இரத்தம் வெளியேறி உடல் பலவீனப்பட்டுப் போனதால் அந்த இரத்தத்தை இவன் உடலில்

செலுத்தினார்கள். அவ்வளவுதான்" என்று விளக்கினார் பரமசிவன்.

இப்போது நோயாளிக்கு அறிவுத் தெளிவு ஏற்பட்டிருந்ததால் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த தன் உறவினரொருவருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"அந்தத் துலுக்கப் பயலின் லொறி வந்து மோதி என்னை இப்படி ஆக்கி விட்டது" என்று வெறுப்புடன் பேசினான் அவன்.

"வேலாயுதம்! உடம்பை அலட்டிக் கொள்ளாதே, படு" என்று கூறினார் பக்கத்திலிருந்த அவன் அண்ணார்.

பார்வதி நோயாளியின் பேச்சுப் பிடிக்கவில்லை.

"துலுக்கப் பயல் என்று ஏளனமாகப் பேசுகிறானே. ஒரு துலுக்கப் பயல் தானே இவனுக்கு இரத்தம் கொடுத்தான்" என்றாள் அவள்.

பரமசிவன் விஷமப் புன்னகை புரிந்தார். "ஆமாம் பார்வதி. இவனும் அந்த முஸ்லீம் இளைஞனும் இரத்த உறவு பூண்டவர்கள். பாவம், இவன் அதை எப்படி அறிவான்? ஆனால் பார்வதி. இந்துவான அவனது உடம்பில் முஸ்லீம்களின் இரத்தம் ஓடுவது

விசித்திரமாயில்லையா?" என்றார் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டு.

"உஷ் சிரிக்காதீர்கள்! யாராவது கேட்டு விடப் போகின்றார்கள்" என்று எச்சரித்தாள் உமாதேவி. சிரிப்பின் உற்சாகத்தில் சங்கரர் தம்மை மறந்து ஒலியை உண்டாக்கி விடுவாரோ என்று லோக மாதாவுக்கு உள்ளூரப் பயம்.

"தேவமொழிமட்டுமல்ல. தேவர்களின் சிரிப்பும் மானிடர்களுக்குக் கேட்பதில்லை: என்று விளக்கினார் சிவபிரான்.

பரமசிவனும் பார்வதியும் வான வீதி வழியே கையங்கரியை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். வழியில் 'ஏயார் சிலோன்' ஆகாய விமானம் ஏக இரைச்சலோடு வந்தது. இருவரும் ஒருபுறமாக ஒதுங்கிச் சென்றார்கள்.

விமானத்தின் இரைச்சல் அடங்கியதும், "கடவுளே, சிவபெருமானே! கைலாசபதி! என்னைக் காப்பாற்று! என் நோவைப் போக்கு:" என்று நோயாளி வேலாயுதம் முன்குவது கேட்டது.

"அல்லாஹுத் ஆலா! ஆண்டவனே! எத்தனை நாளைக்குத்தான் இந்தத் தரித்திர வாழ்வு! எங்களுக்கு நல்வாழ்வு அருளமாட்டாயா" என்று கொம்பனித்தெரு முடுக்கிலிருந்து இபராஹீமும் சுபைதாவுக்கு தொழுது கொண்டிருப்பது அதைத் தொடர்ந்து கேட்டது.

பரமசிவன் மலர்க்கண்களில் கருணை வெள்ளம் ஊற்றெடுத்தது. தன் வலது கரத்தை உயர்த்தி "உங்கள் மனோபீஷ்டங்கள் நிறைவேறட்டும்" என்று ஆசி வழங்கி விட்டு வானவீதியிலே நடந்தார் அவர். பராசக்தியின் உள்ளம் பூரித்தது.

பதிவுகள் நவம்பர் 2003 இதழ் 47 (மீள்பிரசுரம்)

6. 'குடும்ப நண்பன் ஜில்'

- சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகத்திலிருந்து தேடி எடுத்த கதை: அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி

அண்மையில் இணையத்தில் கூகுள் தேடுபொறியில் 'அ.ந.கந்தசாமி' என்று உள்ளீடிட்டுத் தேடுதலை மேற்கொண்டபோது சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகச் சபையின் இணையத்தளமும் பெறப்பட்ட பதில்களிலொன்றாகவிருந்தது. அதனை அழுத்தி சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகச் சபையின் இணையத்தளத்திற்குச் சென்றபோது அ.ந.கந்தசாமியின் சிறுகதையொன்று, 'குடும்ப நண்பன் ஜில்', நுண்கருள் மூலம் சேமிக்கப்பட்டிருந்த தகவல் கிடைத்தது. அந்தக் குறிப்பில் கருத்துச் சொல்லும் பகுதியில் அச்சிறுகதையினை எவ்விதம் எடுக்கலாம் என்பது பற்றிய எனது எண்ணங்களைப் பதிவு செய்திருந்தேன். என்ன ஆச்சரியம்! சில மணித்தியாலங்களிலேயே அந்நூலகச் சபையின் நூலகர்களிலொருவரான சுந்தரி பாலசுப்பிரமணியத்திடமிருந்து மின்னஞ்சலொன்று என் மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு வந்திருந்தது. அதில் அவர் நூலகச் சபையின் இணையத் தளத்திலுள்ள பத்திரிகைகளில் தமிழ் முரசு பத்திரிகையைத் தெரிவு செய்து, அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் மேற்படி 'குடும்ப நண்பன் ஜில்' என்னும் சிறுகதையினை வாசிப்பதற்கான வழிமுறைகளை விளக்கியிருந்தார். அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி எழுத்தினை ஆயுதமாகப் பாவித்துப் போராடிய மக்கள் எழுத்தாளர். இக்கதையும் அதனையே புலப்படுத்தும். இலங்கைத் தோட்டத்தொழிலாளர்களின் வாழ்வைப் பின்னணியாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட சிறுகதையிது. இதுவரை இச்சிறுகதையினைப் பற்றி யாரும் பேசிக் கேட்டதேயில்லை. இச்சிறுகதையினைப் பெற முடிந்ததற்காக சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகச் சபைக்கும் மிகவும் நன்றி. சிங்கப்பூர் தேசிய நூலகச் சபையின் முன்மாதிரியைப் பின்பற்றி ஏனைய நூலகங்களும், இணையத்தின் மூலம் இவ்விதமாகப் படைப்புகளை வாசிப்பதற்கு வசதிகள் செய்து கொடுத்தால் நல்லது. இவ்விதமாக அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் படைப்புகள் பல பல்வேறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பரவிக் கிடக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் சேகரித்து வெளிக்கொணரவேண்டும். அதுவே நாம் அவருக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்றிக்கடன். - ஆசிரியர் -

1.

சந்தனம் கடை மண்டியிலிருந்து லயத்துக்கு வந்த பொழுது மணி ஆறரையாகி விட்டது. வரும்பொழுது கரு வளையல்கள் இரண்டை வாங்கி வந்திருந்தான். ஆனால் அவன் லயத்திலே கண்ட காட்சி அவனைத் திடுக்கிட வைத்துவிட்டது. அழகு என்றுமில்லாதபடி லயத்தின் மூலையிலே போர்த்தி மூடிப் படுத்திருந்தாள்.

மற்ற நாட்களில் அவன் கடை மண்டிக்குப் போய் வரும் வேளைகளில் அழகுவின் சிரித்த முகம் அவனை வரவேற்கும். சிட்டுப் போல் பறந்தோடி கலயத்தில் தேநீர் கொண்டு வருவாள். கருப்பட்டியை வாயில் போட்டு தேநீரைப் பருகியவண்ணமே அவன்

தனக்குத் தெரிந்த கதைகள் எல்லாவற்றையும் அளப்பான். கள்ளத்தண்ணி கொஞ்சம் ஏறியிருக்கும் வேளைகளில்மட்டும் அவனை அறியாமலே தெம்மாங்குகளை அவன் பாட ஆரம்பிப்பான். அழகுக்கு அவன் கள்ளக்

குடிப்பதில் பிரியமில்லை. ஆனாலும் சிருங்காரமான தெம்மாங்குகளைக் கேட்பதில் அவளுக்கு ஆசை. "இன்னொண்ணுபாடு மச்சான்" என்று தொல்லை பண்ணுவாள். அவனும் பாடுவான். அழகுக்கு உடலெல்லாம் பூரிக்கும். ஆசை நிறைந்த விழிகளால் நோக்குவாள் சந்தனத்தை...

இன்று இவ்விதமான வரவேற்புக்கு இடமில்லை. இருள் படர்ந்த அந்த அறையின் மூலையிலே அழகு சுருண்டு படுத்திருந்தாள்.

நெருப்புப் பெட்டியை எடுத்து மண்ணெண்ணெய் லாம்பைக் கொளுத்தியவண்ணமே "ஏ, அழகு புள்ளே, என்ன படுத்திருக்கே?" என்று கேட்டான் அவன்.

அழகு, தன் முகத்தை மூடியிருந்த சீலையை விலக்கி பேசமுடியாது முனகினாள். சந்தனம் அவளை நெருங்கி அவளது நெற்றியில் தன் கையை வைத்துப் பார்த்தான். சூடேறிய தகடு போல் அவள் நெற்றி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

சந்தனத்துக்கும் அழகுக்கும் திருமணமாகி மூன்றுமாதங்கள்தான். இதுவரைக்கும் அவளுக்கு ஒருநாளாவது தடிமன் காய்ச்சல் கூட பிடித்தது கிடையாது. இன்று அவளுக்கு திடீரென கட்டும் ஜூரம் அடிப்பதன் காரணம் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் பக்கத்தறையில் வசித்த மீனாட்சி "அவ பார்க்கிறதற்கு லட்சணமாய், புருஷனுக்கு ஒழுங்காக இருந்தா, எந்த நாயுடைய கண் தோஷமோ?" என்று தானறிந்த அளவில் அழகுக்கு நோய் ஏற்பட்டதன் காரணத்தை விளக்கினாள்.

சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி கொடுக்கும்படி சந்தனத்தின் நண்பன் ராமசாமி ஆலோசனை கூறினான். ஆனால் லயத்திலே பெருவாரியானோர் 'டாக்டர் மாத்தையாவிடம் கொண்டு போ' என்று புத்திமதியையே கூறினார்கள். சந்தனம் ஜனநாயகவாதி.

பெருவாரியானோரின் ஆலோசனையின்படியே நடப்பதென்று தீர்மானித்தான் அவன்.

2.

டாக்டர் நீலமேகம் 'குடை நிழல்' வம்சாவளி. அதாவது தோட்டக்காடுகளில் குடை பிடித்து நடக்கும் விஷேச உரிமை பெற்ற கங்காணிமார் வகையறாவைச் சேர்ந்தவர் அவரது தகப்பனார். எப்படியோ தோட்டத்துரையின் மடப்பள்ளிச் சேவகமும் அதைத்தொடர்ந்து சில்லறை ஆங்கிலமும் அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டன. இதன் விளைவாக வாழ்க்கையில் எவ்வளவோ சுழல்கள். படிப்படியே ஏணி போட்டு கடைசியில் அவர் மகன் டிஸ்பென்சர் நீலமேகம், டாக்டர் என்னும் பெயருக்கும் உரியவரானார்.

கருக்கலிலே நீலமேகத்தின் பங்களாவுக்கு வந்து சேர்ந்தான் சந்தனம். அழகுவை வராந்தாவில் வளர்த்தி விட்டு டாக்டரின் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். அந்த விசாலமான வராந்தாவில் ஏற்கனவே மூன்று நோயாளிகள் முனகிக்கொண்டு

உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அழகுவின் ஈனக்குரலும் அவர்களின் முனகலுடன் சேர்ந்தது.

டாக்டர், கன்னங்கரேலென்ற 'யாழ்ப்பாணம்' சுருட்டை வாயில் செருகிக் கொண்டு பத்திரிகையை அகல விரித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். குழந்தைகள் ரேடியோவை முடுக்கிவிட்டு கிரிக்கெட் பந்தாட்ட விமர்சனத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சரியாக ஏழரை மணிக்கு டாக்டர் நோயாளிகள் மத்தியில் பிரவேசித்தார். 'இப்போதாவது வந்தாரே மனுசர்' என்று பெருமூச்சுவிட்டார்கள் நோயாளிகள். அந்தத் திருப்தியிலேயே அரைவாசி நோய் தீர்ந்துவிடும் போலிருந்தது. டாக்டர் ஒரு நோயாளி

விஷயத்தைத் தீர்த்துக்கட்டி விட்டு சுருண்டு படுத்திருந்த அழகுவின் பக்கம் தமது திருஷ்டியைச் செலுத்தினார். அப்போது பங்களா வாசலில் தோட்டத்துரையின் வேலைக்காரப் பையன் ஆசிர்வாதம் திடீரெனத் தோன்றினான்.

'என்ன ஆசிர்வாதம், என்ன விஷேசம்?' என்றார் டாக்டர்.

'ஜில்லின் உடம்புக்கு ஆபத்து. உங்களை அழைச்சிண்டு வரும்படி துரைசானி உத்தரவு'

ஆசிர்வாதனம் ஓடிவந்த களைப்பினால் இன்னும் இளைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நிமிஷம் கழிந்திருக்கும். டாக்டரின் லொடலொட்டை கார் இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு வெள்ளைத்துரை மிஸ்டர் புரூம்ஸ் பங்களாவை நோக்கி கடபுடா, கடபுடா என்று விரைந்து கொண்டிருந்தது.

சந்தனம் திக்பிரமை பிடித்து உட்கார்த்திருந்தான். அழகுவின் முனகல் அமைதியைக் கிழித்து ஒலி செய்து கொண்டிருந்தது. எல்லையற்ற வேதனை அவளது குரலில் கலந்தொலித்தது. சந்தனமோ கண்ணில் நீர் துளிக்க வெறிச்சென்ற ஆகாயத்தை நோக்கினான்.

3.

ஜில்லும் அழகு போன்ற ஒரு 'வாயில்லாப் பிராணி'தான். ஆனால் மற்ற விஷயங்களில் சிறிது வித்யாசம் இருக்கத்தான் செய்தது. உதாரணமாக அழகுவிலும் பார்க்க இரண்டு கால்களும் ஒரு வாலும் அதற்கு அதிகம். எனவே அது விஷேச மரியாதைக்கு உரியது தானே?

சந்தனத்தின் உள்ளம் பொருமியது. வாடித்துவண்டுபோன ஒரு பூங்கொடிபோல அழகுவின் தளிர்மேனி அவன் மீது சாய்ந்து கிடக்க, "சரிதான். அவர் வரும் வரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டியதுதான்" என்று அவன் முடிவு செய்திருந்தான். வேறேதுதான் அவன் செய்ய முடியும்?

டாக்டர் தேடிச் சென்ற ஜில், புரும்ஸ் துரை பங்களாவிலே ஒரு மெத்தையிலே படுத்திருக்க, பக்கத்திலே துரைசானி அழாக்குறையாக உட்கார்த்திருந்தாள்.

ஜில் 'புல்டெரியர்' ஜாதி சீமையிலிருந்து இறக்குமதியான அதன் எஜமாட்டிபோல் அதுவும் அங்கிருந்து இறக்குமதியானதால் அதற்கு விஷேச அந்தஸ்தும் மதிப்பும் இருந்து வந்தது. புரும்ஸ் துரை எவ்விதம் சுற்றுவட்டாரத்துப் பொதுமக்களோடு உறவு வைத்துக்கொள்ளமாட்டாரோ, அவ்வாறுதான் நாலு கால் உலகில் ஜில் ஒரு துரை. தொழிலாளரின் நாய்களுடன் ஜில் உறவாடுவதில்லை.

ஜில் துரை, தோட்டத்திலே ஒரு முக்கியஸ்தர். அவரைப் பற்றிப் பலவிதமான கதைகள் தொழிலாளரிடையே உலாவின. அவற்றை அவர்கள் மிகவும் தாழ்ந்த குரலிலே குசுகுசுப்பது போன்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

துரைசானிக்கு புரும்ஸ் துரையைவிட, ஜில் துரை மீது கொஞ்சம் அதிகப்படியான வாட்சல்யம். ஏனோ தெரியாது, துரைசானியைப் பொறுத்த அளவில் அந்தக் கிழடுதட்டிய விளக்குமாற்றுத் துரைக்கு (புரும்ஸ் துரையை விளக்குமாற்றுத் துரையென்று சிலர் கிண்டலாக அழைப்பதுண்டு). இரண்டாவது ஸ்தானம்தான் என்று தோட்டத்திலே கதை பரவியிருந்தது.

அது எவ்விதமுமாகட்டும், ஜில்லுக்கு சுகயீனம். 'சோகத்தாலான கட்டடமாக' பங்களா காட்சியளித்தது.

டாக்டர் என்ற இடுகுறிப் பெயருக்கு ஆளான நமது நீலமேகம் துரை பங்களாவுக்குள் கால வைத்ததும், துரைசானி ஒரு குப்பி மருந்தை அவர் கையில் கொடுத்து ஜில்லின் பின்னங்காலில் அதைக்கொண்டு ஊசி போடும்படி கட்டளையிட்டாள்.

திரு நீலமேகம் ஒரு சோகப்பார்வையை வலிந்து வரவழைத்து முகத்திலே பரவவிட்டார். ஆனால் கவலைப் படுவதற்குப் பதில் அவர் பரந்த முகத்திலே அசடு தட்டியதை அவர் உணராமலில்லை. மீண்டும் அவர் விஷேச முயற்சி செய்ததன்பேரில் முகம் சிறிது அழுமுஞ்சி போலாயிற்று.

'பாவம், நேற்று முன்தினம் நான் பார்த்தபோது என்ன மாதிரித் துள்ளி விளையாடிச்சுது!' என்று பரிதாபமான குரலில் கூறினார் அவர்.

'நேற்று முழுவதும் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. கோழிமுட்டையைக்கூட உண்ண மறுத்து விட்டது' என்றாள் துரைசானி.

'குளிர்ந்த வாடை வீசுது. நன்றாகப் போர்த்துங்கள்' என்றார் டாக்டர். துரைசானி தனது கம்பளி 'டிரேசிங் கவுனைக்' கொண்டு வந்து ஆதரவாகப் போர்த்தினாள்.

நீலமேகம் தமது பங்களாவுக்குச் செய்தியனுப்பினார். இரவு வரமாட்டாரென்றும் நோயாளிகளை வீட்டுக்குப் போய்விடும்படியும் அறிவித்தார். ஆசிர்வாதம் இந்தச் செய்தியுடன் பங்களாவுக்குப் புறப்பட்ட பின்னர் நீலமேகம் யாழ்ப்பாணம் சுருட்டொன்றைப்பற்ற வைத்துத் தலையைத் தடவிக் கொண்டே ஒரு நாற்காழியில் உட்கார்ந்து மெல்லத் தூங்கிவிழ ஆரம்பித்தார். புரும்ஸ் துரையின் பங்களா மடைப்பள்ளியிலேயே அவருக்கு இரவு போசனமுமாயிற்று. இரவு நாயின் 'தேக நிலை' வரவர மோசமாகவே துரைசானி நாயுடன் விஷேச சிகிச்சைக்காகக் கொழும்புக்குக் காரிலே பிரயாணமானார். திரு நீலமேகமும் துரைசானிக்குக் துணையாகக் கொழும்பு புறப்பட்டார்.

4.

சந்தனத்துக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. கேவலம் நாய்க்கு வைத்தியம் செய்வதற்காக இங்கே ஒரு மனிதப் பிறவியைப் புறக்கணித்துச் சென்ற டாக்டர் மீதுதான் ஆத்திரம் வந்தது. ஆனால் அந்த டாக்டரால் அதைத் தவிர்த்திருக்க முடியுமா?

சந்தனத்துக்கு இந்தச் சிக்கலெல்லாம் எப்படிப் புரியும்? அழகுவை மட்டும் அவன் அணைத்துக்கொண்டிராவிட்டால் கோப வெறியில் யாரை அவன் என்ன செய்திருப்பான் என்று சொல்ல முடியாது.

பெருமூச்சு விட்ட வண்ணமே அழகுவை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு அவன் வந்தவழியே இருளில் கிளம்பினான். பையன் ஒருவன் தீப்பந்தமொன்று தாங்கிச் சென்றான் முன்னுக்கு.

அழகு கோடை வெயிலில் வாடிப்போன செடி போல அசைவற்று அவனது தோள்களில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். சந்தனம் நடக்க நடக்க, நடை வேகத்தில் அவள் உடம்பில் திடீரெனத் தெம்பு பிறந்ததுபோல் இருந்தது. சந்தனத்தை ஆசையோடு இறுக அணைத்து, அவன் முகத்தோடு தன் முகத்தை ஒட்ட வைப்பதற்கு முயன்றாள்.

இந்த எதிர்பாராத அசைவைக் கண்டதும் சந்தனத்தின் உள்ளம் மகிழ்ந்தது. நம்பிக்கையின் கிரணங்கள் அவன் உள்ளத்தில் புகுந்தன. ஏதோ மந்திரத்தால் நோய் நீங்கி விட்டதோ என்று எண்ணினான். அவன் மயிர்க்கால்கள் உணர்ச்சி வசத்தால் சிலிர்த்தன.

"அழகு என் தங்கமே!" என்று ஒழுகக் கூறினான்.

அழகு பதில் பேசினாள். தாழ்ந்த ஈனக் குரலில் அவன் காதுகளில் குசுகுசுப்பதுபோல் "ஆசை மச்சான், நான் போய் வருகிறேன்" என்றாள்.

சந்தனம் திடுக்கிட்டான். அவன் உள்ளத்தை இருள் கப்பியது. கண் குருடாகியது போலிருந்தது அவனுக்கு.

முன்னே பையன் கொண்டு போன பந்தம் பொங்கிவரும் காற்றின் வேகத்தோடு போராடி வெற்றிபெற்றது. அணைந்துபோய் விடவில்லை.

ஆனால் இங்கு வாழ்வு தீபம் ஒன்று மங்கி அணைந்தது. அழகுவின் உடற்பாரம் அதிகரித்தது. சந்தனம் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டான். 'ஐயோ' என்று அவனது அலறல் ஆழங்காணா அவ்வமைதியிலே ஓர் பேரொளியாகச் சப்தித்தது.

காலையிலே ஒரு சிறு கோஷ்டி 'தப்'படித்து முன்னே செல்ல, அழகு தன் அந்திம யாத்திரையை மேற்கொண்டாள். தேயிலைச் செடிகளின் நடுவே கொழுந்தெடுத்த அக்கோதையின் கடைசித் துயிலுக்கும் அங்கேயே இடம் கிடைத்தது.

ஜில்லுக்கு ஊசிமேல் ஊசி போட்டார்கள். சீமையில் கற்றுத் தேறிய மிருக வைத்தியர் தனக்குத் தெரிந்த சிகிச்சைத் தந்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் பிரயோகித்து விட்டார். சொகுசான ஸ்பிரிங் கட்டிலில் காலனோடு நடத்திய போராட்டத்தில் காலன் வென்றான். ஜில் தோற்று விட்டது.

துரைசாணிக்கும் புரும்ஸ் துரைக்கும் ஒரே கவலை. ஜில்லின் பூத உடலை தோட்டத்துக்குக்கொண்டு வந்தார்கள். அங்கே பங்களா நந்தவனத்தில் சலசலக்கும் நீரோடைக்குப் பக்கத்திலே ஜில் துரையின் புதைகுழி அமைந்தது. குடும்ப நண்பர்கள் அனுப்பிய எத்தனையோ புஷ்பஹாரங்கள் அதன்மீது வாடி வீழ்ந்தன.

ஒரு வாரஞ் செல்ல அழகான கல்லறை ஒன்று அதன் மீதெழுந்தது. அதில் சலவைக் கல்லொன்று பதிக்கப்பட்டுப் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டது.

ஹோவார்ட் புரும்ஸ்

ரோஸ் மேரி புரும்ஸ்

ஆகியோரின்

பிரிய பைரவ நண்பன்

'ஜில்'

கடைசித் துயில் கொள்ளும்

புதைகுழி இதுவாம்.

பிறப்பு: 10-12-39

இறப்பு: 20-1-47

நாட்கள் சென்றுவிட்டன. அழகுவின் புதைகுழி மீது புல் படர்ந்துவிட்டது. சுற்றிலுமுள்ள தேயிலைக் காட்டிலே அழகு எங்கே துயில் கொள்கிறாள் என்பதை யாரும் கூற முடியாதபடி புல் படர்ந்து விட்டது. 'அழகுவை எங்கே புதைத்தார்கள்.

உன்னால் அடையாளம் கண்டு சொல்ல முடியுமா? என்று கொழுந்தெடுக்கும் ஒரு சிறுமி இன்னொருத்தியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்....

மலர்க்கொடி ஒன்று 'ஜில்துரை'யின் கல்லறைச் சுவரில் பாய்ந்து படர்ந்தது. மலர் மாலைபோல் அதன் புஷ்பங்கள் வளைவாகத் தொங்கி இறந்துபோன ஜில்லின் 'ஆத்மா'வைப் பற்றிய நினைவுகளைப் பார்ப்பவர் மனத்தில் சுடர் வைத்தன. தோட்டக்காரன் நாள் தப்பாது அதற்குத் தண்ணீர் வார்த்து வளர்த்தான்....

நன்றி: தமிழ்முரசு (சிங்கப்பூர்) 17 ஜூன் 1955

அ.ந.கந்தசாமியின்
கட்டுரைகள்!

அ.ந.கந்தசாமியின்
கட்டுரைகள்!

அ.ந.கந்தசாமியின் கட்டுரைகள்!

1. நான் ஏன் எழுதுகின்றேன்? - அ.ந.கந்தசாமி -

ப்பொழுது எனக்குப் பதினேழு வயது நடந்து கொண்டிருந்தது. உள்ளத்திலும் உடம்பிலும் சுறுசுறுப்பும், துடிதுடிப்பும் நிறைந்த காலம். உலகையே என் சிந்தனையால் அளந்துவிட வேண்டுமென்று பேராசைகொண்ட காலம். காண்பதெல்லாம் புதுமையாகவும், அழகாகவும், வாழ்க்கை ஒரு வானவில் போலவும் தோன்றிய காலம். மின்னலோடு உரையாடவும், தென்றலோடு விளையாடவும் தெரிந்திருந்த காலம். மின்னல் என் உள்ளத்தே பேசியது. இதயத்தின் அடியில் நனவிலி உள்ளத்தில் புகுந்து கவிதை அசைவுகளை ஏற்படுத்தியது. பலநாள் உருவற்று அசைந்த இக்கவிதை உணர்ச்சி ஒருநாள் பூரணத்துவம் பெற்று உருக்கொண்டது. எழுத்தில் வடித்தேன். "சிந்தனையும் மின்னொளியும்" என்ற தலைப்பில் இலங்கையின் ஒப்புயர்வற்ற இலக்கிய ஏடாக அன்று விளங்கிய 'ஈழகேசரி'யில் வெளிவந்தது. இக்கவிதை ஒரு காரியாலயத்தில் மேசை முன்னுட்கார்ந்து என்னால் எழுதப்பட்டதல்ல. இயற்கையோடொன்றிய என் மனதில் தானே பிறந்த கவிக்குழதை இது. எனினும் பல ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் இலக்கிய சித்தாந்தங்கள் பலவற்றை ஆராய்ந்து நான் என்மனதில் ஏற்றுக் கொண்ட அதே கருத்துகளின் சாயலை இக்கவிதையில் என்னால் இன்று காண முடிகிறது.

மனோதத்துவ அறிஞர் மனதை நனவிலி மனம், நனவு மனம் என்று இரு கூறுகளாகப் பிரிக்கின்றனர். ஆங்கிலத்தில் இவற்றை முறையே Sub Conscious Mind, Conscious Mind என்று குறிப்பார்கள். "நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?" என்ற கேள்விக்கு நனவு மனத்திடம் பதில்பெற முடியாது. ஏனெனில் நனவு மனத்தைவிட சக்திவாய்ந்தது நனவிலி மனம் என்பதே மன இயல் அறிந்தவர் முடிவு. கவிதை பெரும்பாலும் நனவிலி மனதில் உருவாகி நனவு மனத்தின் வழியாகப் பிரவாகிக்கும் ஒன்றாகும். பின்னால் நான் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்துகள் இக்கவிதையை எழுதிய நாளில் என் நனவிலி மனதில் துளிர்ந்திருந்தவை தாம் என்பதையே இக்கவிதையில் நான் வலியுறுத்தும் தத்துவங்கள் இன்று எனக்குணர்த்துகின்றன.

இக்கவிதை எனது முதலாவது கவிதையல்ல. இதற்கு முன்னரே கல்லூரிச் சஞ்சிகையில் ஒன்றிரண்டு கவிதைகளை நான் எழுதியிருந்தேன். இருந்தாலும் இது என் ஆரம்ப இலக்கிய முயற்சிகளில் ஒன்று. எனவே "நான் ஏன் எழுதுகிறேன்?, எழுதினேன்?"

என்பதற்கு இக்கவிதையில் பதில் காண முயற்சிப்பது பொருத்தமானதேயாகும்.

இக்கவிதையின் சில வரிகள் நினைவில் மிதந்து வருகின்றன.

"..கொட்டும் இடித்தாளம் இசைய நடம் செய்யும்

மட்டற்ற பேரழகு வான் வனிதை போல் மின்னல்

தோன்றி மறைந்ததுவே.

சிந்தனையின் தரங்கங்கள் ஊன்றி எழுந்தன.

இவ் ஒளி மின்னல் செயல் என்னே!

வாழ்வோ கணநேரம்!

கணநேரந்தானும் உண்டோ?

சாவும் பிறப்பு அந்தக் கணநேரத்தடங்குமன்றோ?

....."

மின்னலின் வாழ்வு கணநேரம். ஆனால் அக்கண நேரத்தில்:

"..சூழம் இருள் நீங்கும்.

சுடர் விளக்குப் போலிங்கு

சோதி கொழுத்திச்

சோபிததைச் செய்து விட்டு

ஓடி மறைகிறது...."

இம்மின்னல் எனக்குணர்த்தும் செய்தி என்ன? "சில நாட்களே நீ இவ்வலகில் வாழ்ந்தாலும் மக்களுக்கும், உலகுக்கும் பயனுள்ளவனாக வாழ். இன்று நீ இருக்கிறாய். நாளை இறந்து விடலாம். ஆகவே நன்றே செய்க. அதையும் இன்றே செய்க" இது தான் மின்னல் சொல்லித் தரும் பாடம்.

இருளை விரட்டி ஒளியைப் பரப்பும் மின்னல் சமுதாயத்தில் சூழ்ந்துள்ள மடமை,வறுமை முதலான இருள்களை நீக்கி, அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் பரப்பும்படி எனக்குப் பணித்தது. வாழ்க்கையையே இதற்காக அர்ப்பணிக்கவேண்டும் என்ற ஆசை மேலிட்ட நான் என் எழுத்தையும் அத்துறைக்கே பயன்படுத்த வேண்டும் என்று நினைத்ததில் வியப்பில்லை அல்லவா?

மனிதன் சமுதாயத்தின் ஒரு அங்கம். அவனுக்கு சமுதாயப் பொறுப்பொன்று உண்டு. வெறுமனே உண்ணுவதும், உறங்குவதும், புலனுகர்ச்சிகளில் ஈடுபடுவதும் வாழ்க்கையாகாது. அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற மனிதன் இவற்றோடு வேறு சில காரியங்களையும் செய்ய விரும்புவான். மற்றவர் முகத்தின் புன்னகை தோட்டத்தில் பூத்துக் குலுங்கும் முல்லைமலர் போல் அவனுக்கு இன்பத்தையூட்டும். "இன்று நாம் வாழும் சமுதாயத்தில் நாம் புன்னகையைக் காணவில்லை. துன்பமும், துயரமும், அழுகையும், ஏக்கமும், கண்ணீரும்,

கம்பலையுமாக நாம் வாழுமுலகம் இருக்கிறது. ஏழ்மைக்கும், செல்வத்துக்கும் நடக்கும் போரும், அடிமைக்கும், ஆண்டானுக்கும் நடக்கும் போரும், உயர்சாதியானுக்கும் தாழ்ந்த சாதியானுக்கும் நடக்கும் போரும், அசுரசக்திகளுக்கும், மனித சக்திகளுக்கும் நடக்கும் போரும் இன்று உலகையே கலங்க வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இப்போர்களினால் வாழ்வே ஒரு சோககீதமாகிவிட்டது. இப்போர்களை எவ்வளவு விரைவில் ஒழிக்க முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில் ஒழித்துவிட வேண்டும். அதன்ப பின்தான் போரொழிந்த சமத்துவ சமுதாயம் பூக்கும். அதைப் பூக்க வைக்கும் பணியில் எழுத்தாளன் முன்னோடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற கருத்தை உலகின் புகழ்பெற்ற பேனா மன்னர்கள் என் மனதில் தோற்றுவித்தனர்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி கண்ட ரூசோ, வால்டயர் தொடக்கம் மார்சிம் கோர்க்கி, எஹ்ரென்பேர்க் வரைக்கும் எல்லா நல்ல எழுத்தாளர்களும் இந்தச் செய்தியையே எனக்குக் கூறினர். பேர்னாட் ஷாவின் எழுத்துகளும் இன்றைய பேட்ரண்ட் ரசல் எழுத்துகளும் கூட சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குரிய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்ப்பு காணும் பணியை அலட்சியம் செய்துவிடவில்லை. வங்கக் கவிஞர் தாகூரும், தமிழ்க் கவிஞன் பாரதியும் தாம் வாழ்ந்த சமுதாயத்தின் உடனடிப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் பணிக்குத் தமது பேனாக்களை அர்ப்பணம் செய்ய மறக்கவில்லை....உலகப் பண்பாட்டுப் பாடிய பாரதிதாசனும் சமுதாய ஊழல்களைச் சுட்டெரிக்கும் பணிக்குத் தன்னாளான சேவையைச் செய்திருக்கின்றான்.

"மக்கள் இலக்கியம்" என்ற கருத்தும் "சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தம்" என்பனவுமே என் மனதைக் கவர்ந்த இலக்கிய சித்தாந்தங்களாக விளங்குகின்றன. எழுத்தாளன் வாழ்க்கையை விமர்சிப்பதுடன் நின்று விடக்கூடாது. அந்த விமர்சனத்தின் அடிப்படையில் வாசகர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஊட்டவேண்டும். அவ்வித நம்பிக்கையில்லாவிட்டால் முன்னேற்றமில்லை. வாழ்வே இல்லை. இவ்வித பிரக்ஞையில் பிறக்காமல் வெறுமனே யதார்த்தத்தை ஒரு சுத்த இலட்சியமாகக் கொண்டு எழுதும்போது நம்பிக்கைக்குப் பதில் அவநம்பிக்கையின் தொனிகளே கேட்க ஆரம்பிக்கலாம். நைந்த உள்ளத்தின் சோகக்குரலாகக் கேட்கும் எழுத்தால் பயனில்லை. நொந்த உள்ளத்தின் செயல் துணிவுகொண்ட வேகக் குரலாக அது ஒலிக்க வேண்டும். வாழ்வதற்கு நேரடியாகவோ, குறிப்பாகவோ, மெளனமாகவோ வழிகாட்டும் எழுத்தே எழுத்து. இந்தக் கருத்துகள் என்னை உந்துகின்றன. அவற்றுக்காகவே நான் எழுதுகின்றேன்.

எழுத்தில் பலவகை உண்டு. நேரடிப் பிரச்சார எழுத்து ஒருவகை. கதை, கவிதை, நாடகம் என்ற உருவங்களில் வாழ்க்கையின் படமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் எழுதப்படுபவை வேறொருவகை. இந்த இரண்டாவது வகை எழுத்தே இலக்கியம். அதுவே நிலைத்து நிற்கும் தன்மை வாய்ந்தது. ஆகவே அதைப்பற்றியே நான் இங்கு அதிகமாகக் கூறியிருக்கிறேன்.

ஆனால் சோஷலிஸ்ட் யதார்த்தப் பாதையில் இலக்கியப் பணிபுரிவோர் வெறும் அழகையே நோக்காகக்கொண்ட கருத்துகள் இயற்கையாக மனதில்

தோன்றும்பொழுது அவற்றை எழுதாது விட்டுவிட வேண்டுமா? நல்ல கருத்துகளைக் கருக்கிச் சாகவிட்டு விடவேண்டுமா என்று கேட்கப்படுகிறது.

பாரதி முற்போக்குக் கவிஞன். ஆனால் மக்கள் பிரச்சினைகளைப் பாடிய அதே வாயால் 'கண்ணன் என் காதலனையும் பாடினான். ஆம், தோட்டக்காரன் கத்தரிக்காயையும், கீரையையும், தக்காளியையும் பயிரிடுகிறான். ஆனால் வீட்டு வாசலிலே மல்லிகைக் கொடியைப் படர விடுவதில்லையா? கத்தரித் தோட்டத்து வேலையின் களைப்புப் போக, மல்லிகைப் பந்தலின் நறுமணத்தை மகிழ்ச்சியோடு உறிஞ்சி மகிழ அதன் கீழ்ச் சென்று உட்காருவதில்லையா?

எமக்கு நெல்லும் வேண்டும். கோதுமையும் வேண்டும். காய்கறிகளும் கிழங்குகளும் வேண்டும். ஆனால் ரோசா மலர்களும் வேண்டும். ரோசாமலர்களை மனநிறைவுக்காக நடும் தோட்டக்காரன் ரோசா மலர் நடுபவன் என்று சொல்லப்படமாட்டான். தோட்டக்காரன் என்றுதான் அழைக்கப்படுவான்.

பிள்ளையைத் தூங்க வைக்கத் தாலாட்டுப் பாடுவோம். ஏற்றமிறைக்கையில் ஏற்றப்பாட்டுப் பாடுவோம். அணிவகுப்பில் புரட்சிக் கீதம் பாடுவோம். ஆனால் குளிக்கும் அறையில் வெறும் ஸ்வரங்களை நாம் வாய்விட்டு இசைப்பதில்லையா?

சோஷலிச யதார்த்தப் பாதையில் முற்போக்கு இலக்கியம் சமைப்பவனைக் கட்டும் விலங்குகளால் கட்டிவிடக்கூடாது. பொதுவாக ஒரு எழுத்தாளன் எத்துறைக்குத் தன்னை அர்ப்பணிக்கிறான் என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். அதில் அவன் சரியாக இருந்தால், மற்ற விஷயங்கள் சம்பந்தமாக நுணுக்கமாகச் சட்டதிட்டங்களை உண்டாக்குதல் அவன் கலைச் சுதந்திரத்தில் தலையிடுவதாகும்.

'சிந்தனையும் மின்னொளியும்' தொடக்கம் 'எதிர்காலச் சித்தன் பாட்டு' வரை என் கருத்தோட்டம் ஒன்றாகவே இருந்திருக்கிறது. ஆனால் இடையிடையே ரோசாக்களையும் நான் நடத்துண்டு. 'புரட்சிக் கீதம்' பாடாத வேளையில் 'காதல் கீதம்' பாடியதுமுண்டு. வெறும் சுவரங்களை இசைத்ததுமுண்டு. என்றாலும் என் பொதுவான இலட்சியம் ஒன்று. என் எழுத்துக்கள் மக்களை உயர்த்த வேண்டும். அவர்களின் போராட்டங்களில் எந்த அம்சத்தோடாவது அவை சம்பந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இந்த இலட்சியத்துக்காகவே நான் எழுத ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆனால் போர்க்களத்தில்கூட பூக்கள் பூப்பதுண்டு. இதை நாம் மறக்கக்கூடாது. வாளேந்திப் போர்க்களம் புகும் வீரன் கூட தும்பை மாலையை கழுத்திலணிந்து செல்வது பண்டைத் தமிழ் நாட்டு வழக்கமாகும். இந்த விவகாரம் இக்கட்டுரைக்குப் புறப்பிரச்சினையானாலும் முற்போக்கு இலக்கியத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினையென்பதால் சில வார்த்தைகள் கூறும்படி நேரிட்டது. முடிவாக "எதற்காக எழுதுகிறேன்?" என்பதற்கு நான் இரத்தினச்சுருக்கமாகச் சில காரணங்களைக் கூறி இக்கட்டுரையை முடிக்க விரும்புகிறேன்.

முதலாவதாக என் வாழ்வு சமுதாயத்துக்குப் பயனுள்ளதாக வேண்டும் என்ற காரணம். சுரண்டலும் அநீதியும் நிறைந்த சமுதாயத்தை ஒழிக்கவும் புதிய

ஒளிமிக்க சமுதாயத்தை தோற்றுவிக்கவும் என்னாலான பணியை எழுத்து மூலம் செய்ய வேண்டுமென்ற காரணம். இதனை நான் முன்னரே விரித்துக் கூறிவிட்டேன்.

இரண்டாவதாக எழுதும் கலை, பாடும் கலையைப் போல் எழுதுபவனுக்கு இன்பமூட்டும் கலை. எந்தவிதமான சிருஷ்டி வேலையிலுமே இயற்கை இன்பத்தைப் பொதித்து வைத்திருக்கிறது. அழகிய பதுமையைச் சிருஷ்டிப்பது தொடக்கம், தாயின் கருவில் ஒரு குழந்தையைச் சிருஷ்டிப்பது வரை எந்த சிருஷ்டி வேலையிலும் இன்பம் கிடைக்க வேண்டுமென்பது இயற்கையின் நியதிபோலும். எழுத்திலே உலகை மறக்கலாம். உள்ளக் கவலைகளை மறக்கலாம். அதனால்தான் உலகில் கவலைகளுக்கும், துன்பத்துக்கும் பெரிதும் ஆளாகிய எழுத்தாளர் பலர் புகழ்வாய்ந்த எழுத்தாளர்களாகி விடுகின்றனர்.

மூன்றாவதாக மனிதனுக்கு எதையாவது சாதிக்க வேண்டும். அதன் மூலம் மற்றவர்களின் மதிப்பையும் அன்பையும் பெறவேண்டும். தான் ஒருவன் உலகில் இருப்பது சுற்றியுள்ள மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வேண்டும் என்ற ஆசை நனவிலி மனதில் என்றும் இருந்து கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகும். குழந்தை கூட தன்னை மற்றவர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்பதற்காகக் கையைத் தட்டுகிறது. ஆரவாரங்கள் செய்கிறது. இந்த ஆசையை நாம் வெளியரங்கமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாதிருக்கலாம். ஆனால் இவ்வித உள்மன ஊக்கங்களில் இருந்து நமக்கு விடுதலையில்லை. ஏனென்றால் நாம் மனிதர்கள். மனித மனத்தின் இயல்பு அப்படி.

நன்றி: தேசாபிமானி, நுட்பம், பதிவுகள்

2. தொடர் நவீனம் 'மனக்கண்' முடிவுரை!

1966ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் மாதம் 'மனக்கண்' தொடர் நவீனம் மூலம் வாசகர்களுக்கும் எனக்கும் உண்டான தொடர்புகள் சென்ற வாரம் ஒரு முடிவுக்கு வந்தன. அதாவது, எட்டு மாதங்களாக வாரந் தவறாது நிலவிய ஓர் இனிய தொடர்பு சென்ற பௌர்ணமித் தினத்தன்று தன் கடைசிக் கட்டத்தை அடைந்தது. கதை என்ற முறையிற் பார்த்தால் மனக்கண் சற்று நீளமான நாவல்தான் என்றலும் உலக நாவல்களோடு ஒப்பிடும்போது அதனை அவ்வளவு நீளம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. கிரேக்க கவிஞனான களிமாச்சன் (Callimachus) "ஒரு பெரிய புஸ்தகம், ஒரு பெரிய பீடை" என்று கூறியிருக்கிறான். அவன் கூற்றுபடி பார்த்தால் என்னுடைய நாவல் ஒரு நடுத்தரமான பீடையே. ஏனென்றால், நாவல் என்பது ஒரு சீரிய இலக்கியத் துறையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ள மேல் நாடுகளில் பொதுவாக நாவல்கள் 20,000 வார்த்தைகளில் இருந்து 20 இலட்சம் வார்த்தைகள் வரை நீண்டவையாக வெளி வந்திருக்கின்றன. யார் அந்த 20 இலட்சம் வார்த்தை நாவலை எழுதியவர் என்று அதிசயிக்கிறீர்களா? பிரெஞ்சு நாட்டின் புகழ்பெற்ற நாவலாசிரியரான மார்சேல் புரூஸ்ட் (Marcel Proust) என்பவரே அந்த எழுத்தாளர். நாவலின் பெயர் "நடந்ததின் நினைவு" (Remembrance of the past). ஆனால் புரூஸ்ட் மட்டும் தான் இவ்வாறு நீண்ட நாவல்களை எழுதினார் என்று எண்ணி விட வேண்டாம். உலகத்தின் மிகச் சிறந்த நாவல் என்று கருதப்படும் (War and peace) "யுத்தமும் சமாதானமும்" லியோ டால்ஸ்டாய் எழுதியது. விக்டர் ஹியூ கோவின் (Les misérables) "ஏழை படும் பாடு" என்பனவும் குறைந்தது ஏழெட்டு இலட்சம் வார்த்தைகள் கொண்ட பெரிய நாவல்கள் தான். இவர்களில் முன்னவர் ருஷ்யாக்காரர். மற்றவர் பிரான்சைச் சேர்ந்தவர். இவர்களைப் போலவே ஆங்கிலத்தில் ஹென்றி பீல்டிங் (Henry Fielding) நீண்ட நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். இவரது "டொம் ஜோன்ஸ்" (Tom Jones) பதினெட்டு பாகங்களைக் கொண்டது. இதில் இன்னொரு விசேஷமென்னவென்றால் இந்தப் பதினெட்டுப் பாகங்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு விசேஷ முன்னுரையும் அவரால் எழுதப்பட்டது. தமிழில் இவ்வாறு நீண்ட நாவலெழுதியவர் "கல்கி".

நான் இங்கே எடுத்துக் காட்டிய நாவலாசிரியர் எவருமே சாதாரணமானவரல்லர். உலக இலக்கிய மண்டபத்திலே தம் சிலையை நிலையாக நிறுவிச் சென்றிருக்கும் பேனா உலகின் பெரியவர்கள் இவர்கள். இவர்கள் எவருமே சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைப்பதில் தம் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை. தாம் சொல்ல விரும்பிய பொருளை விரிவாக எடுத்துரைப்பதிலேயே இவர்கள் தம் புலனைச் செலுத்தினார்கள். பாரதம் பாடிய வியாசர் ஓர் இலட்சத்து இருபதினாயிரம் சுலோகங்களில் தம் கதையை விரித்துரைத்தது போல இவர்களும் தாம் கூற வந்த கதைகளை அமைதியாகவும், ஆறுதலாகவும் சாங்கோபாங்கமாகவும் எடுத்துச் சொல்லிச் செல்கிறார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் பாரகாவியமும் நாவலும் ஒன்றென்றே நான் கருதுகிறேன் - ஒன்று வசனம், மற்றது கவிதை என்ற வித்தியாசத்தைத் தவிர, பாரகாவியம் எப்பொழுதுமே அவசரமாகக் கதையைச் சொல்லத் தொடங்குவதில்லை. நாட்டு வர்ணனை, நகர வர்ணனை, பருவ வர்ணனை என்று

மெதுவாகவே அது கிளம்பும். காரின் வேகம் அதற்கில்லை. தேரின் வேகமே அதற்குரியது. வழியிலே ஒரு யுத்தக் காட்சி வந்ததென்று வைப்போம். உதாரணத்துக்கு வியாச பாரதத்தை எடுத்தால் பதினேழு நாள் யுத்தம் நடந்தது - பாண்டவர் வென்றனர் - கௌரவர் தோற்றனர் என்று மிகச் சுருக்கமாகவே அதனைக் கூறியிருக்கலாமல்லவா? ஆனால் அவ்வாறு எழுதினால் கதாநிகழ்ச்சியை நாம் புரிந்து கொண்டாலும் யுத்தத்தின் அவலத்தையும் வெற்றி தோல்வியையும் நேரில் பார்த்தது போன்ற உணர்ச்சி நமக்கு ஏற்படாது. அந்த உணர்ச்சி நமக்கு ஏற்படும் வரை பொறுமையாக விவரங்களை ஒன்றின் பின்னொன்றாக சலிப்பின்றி எடுத்துக் கூறி நிற்கும் ஆற்றல் பெற்றவனே பாரகாவியஞ் செய்யும் தகுதியுடையவன். நல்ல நாவலாசிரியனுக்கும் இப் பண்பு இருக்க வேண்டும்.

நாவலும் சிறுகதையும்

இந்த இடத்தில் நாவலுக்கும் சிறு கதைக்கும் இருக்கும் வேற்றுமையைப் பற்றிச் சில வார்த்தைகள் நான் கூறவிருக்கிறேன். இந்த இரு இலக்கிய உருவங்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை கதை அமைப்பிலே மட்டுமல்ல, சொல்லும் முறையிலுமிருக்கிறது.

சிறுகதை வேகமாக ஒரே மூச்சில் நிலத்தை நோக்கிக் குதிக்கும் நீர் வீழ்ச்சியைப் போன்றது. மின்னலின் வேகம் அதிலிருக்கும். ஆனால் நாவலோ ஓடுகிறதா, ஓடாமல் நிற்கிறதா என்று எடுத்த எடுப்பில் கூற முடியாத படி பெரு நதியின் மந்தமான அசைவில் செல்ல வேண்டும். கங்கை, கழனி, காவேரி போல் அசைய வேண்டும். குதிரை வண்டி போல் வேகமாகச் செல்லாது கோவிற் தண்டிகை போல் ஆடி அசைந்து வர வேண்டும்.

நாவல் இவ்வாறு வர வேண்டியதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று நாவலின் முக்கிய நேரங்களில் ஒன்று பாத்திரப் படைப்பாக இருப்பது. இரண்டு, கதை நிகழும் சூழலை வர்ணனைகள் மூலம் மனக் கண்ணின் முன்னர் கொண்டு வந்து நிறுத்த வேண்டியிருப்பது. சிறுகதைக்கு இந்நோக்கங்களில்லை - ஒரு சிலர் தமது சிறுகதைகளில் இவற்றைச் செய்ய முயன்றாலும் கூட நானிங்கே நாவலின் இரண்டு முக்கிய நோக்கங்களையே சொன்னேனாயினும், டால்ஸ்டாய் போன்ற பெரு நாவலாசிரியர்களில் சிலர் அறிவூட்டலும் நாவலின் பணி என்று கருதினார்கள். அதனால் தான் யுத்த விவரங்களையும், சரித்திர விவரங்களையும் மிகவும் அதிகமாக விளக்கும் அத்தியாயங்களை “யுத்தமும் சமாதானமும்” என்னும் நூலில் டால்ஸ்டாய் சேர்த்திருக்கிறார். விக்டர் ஹியூகோவின் “ஏழை படும் பாட்டி”ல் பாரிஸ் சாக்கடை பற்றிய செய்திகள் விரிவாகச் சேர்க்கப்பட்டுப்பதும் இக் காரணத்தினாலே தான். சுருங்கச் சொன்னால் பாரகாவியம் செய்யும் கவிஞனும் காத்திரமான நாவலை எழுதும்

நாவலாசிரியனும் கதை சொல்லிச் செல்கையில் வழியில் தென்படும் எந்த விஷயத்தையும் பற்றிப் பூரணமான விளக்கம் கொடுக்காமல் மேலே செல்வதில்லை. ஆனால் இவ்வித விளக்கம் கொடுக்க ஒருவன் கதை கட்டும் ஆற்றல் பெற்றவனாக இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதாது. பல விஷயங்களையும் தெரிந்து ஓர் அறிஞனாகவும் விளங்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஒருவனுக்கு எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நூலறிவும், அனுபவ அறிவும் சமுதாய அறிவும், இருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு இந்த விளக்கங்களை அவன் திறம்படச் செய்து கொண்டு போகலாம். சிறு கதாசிரியனுக்கோ இத் தொல்லை இல்லை. ஆனால் இங்கே நாம் மறக்கவொண்ணாத ஒரு விஷயமென்னவென்றால், என்ன தான் அழகான விளக்கம் கொடுத்தாலும் அவ்விளக்கம் கதைக்கும் குறுக்கே வந்து விழக் கூடாது என்பதாகும். இதற்கு மிகவும் நுட்பமான ஓர் அளவுணர்ச்சி நாவலாசிரியனுக்குத் தேவை. கதை தன் வழக்கமான ஓட்டத்தில் போய்க் கொண்டிருக்க, அதனோடு கை கோத்துக் கதாசிரியனின் விளக்கங்களும் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டும். இது விஷயமாக சாதாரணமாக உரையாடும்போது நாம் நம் நண்பர்களுக்குப் பிரெஞ்சு புரட்சி போன்ற ஒரு பொருள் பற்றிக் கொடுக்கும் ஒரு விளக்கத்துக்கும், ஒருமேடையில் அது பற்றிச் செய்யும் சொற்பொழிவுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நினைவு கூர்வது நன்று. நாவல்களில் வரும் விளக்கம் நண்பரோடு பேசும் போது நாம் கொடுக்கும் விளக்கம் போல் அமைய வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவை சரித்திர நூல்களாகவோ, சமூக இயற் பனுவல்களாகவோ, பொருளாதாரக் கட்டட நிர்மாண விவாத நூல்களாகவோ மாறிவிடும். உலகப் பெரும் நாவலாசிரியர்கள் பலரும் தம் விளக்கங்களை அளவறிந்து கையாண்டிருப்பதே அவர்களது படைப்புகளின் கலையழகு சிதைவறாதிருப்பதற்குக் காரணம். உதாரணமாக விக்டர் ஹியூகோவின் பாரிஸ் நகரத்தின் சாக்கடை வர்ணனைகள் நீண்டவையாயிருந்தாலும் பரபரப்பான சம்பவங்களை மிகுதியாகக் கொண்ட அக்கதையின் ஓட்டத்தை அவை எவ்விதத்திலும் தடுக்கவில்லை. இந்தத் தன்மை இருப்பதால்தான் இன்றும் உலகெங்கும் விரும்பி வாசிக்கும் கதையாக இது இருந்து வருகிறது.

நாவலியக்கத்தின் தன்மைகள் பற்றி நான் இங்கு இவ்வாறு விவரித்ததன் காரணம் நாவல் தமிழுக்குப் புதியதோர் இலக்கிய உருவமாயிருப்பதுனாலேயேயாகும். புதிய இலக்கிய உருவமொன்று உருப்பெற்று வரும்போது அதை எவ்வாறு சுவைப்பது - எவ்வாறு விமர்சிப்பது என்பது சொல்லிக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றுதானே? இது வாசகர்களின் சுவைக்கும் திறனை உயர்த்துவதோடு, எழுத்தாளர்களுக்கும் கூட அவர்களின் எழுத்துக்கு வழிகாட்டியாக அமையும். என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஆரம்பத்திலிருந்தே நான் ஆக்க எழுத்தாளனாக மட்டுமல்ல, கலை இலக்கிய விமர்சகனாகவும் பயின்று விட்டதால் இவ்வித பிரச்சினைகளை என்னால் தட்டிக் கழிக்க முடியாமலிருக்கிறது.

நாவலிலே நாம் எதிர்பார்ப்பது சுழல்கள் நிறைந்த ஒரு கதை; உயிருள்ள பாத்திரங்கள்; கண் முன்னே காட்சிகளை எழுப்பும் வர்ணனைகள் என்பனவாம். கதை இயற்கையாக நடப்பது போல் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அதே சமயத்தில் அந்த இயற்கை சட்டமிடப்பட்ட ஒரு படம் போல் ஓர் எல்லைக் கோடும் அழுத்தமும் பெற்றிருக்க வேண்டும். இன்னும் எந்தக் கதையுமே மனிதனிடத்தில் நெஞ்சை நெகிழ வைக்கும் ஓர் இரக்க உணர்ச்சியைத் தூண்டல் வேண்டும். இதில்தான் ஒரு நாவலின் வெற்றியே தங்கியிருக்கிறதென்று சொல்லலாம். உண்மையில் மனித உணர்ச்சிகளில் இரக்கமே மிகவும் சிறந்ததென்றும் அதுவே ஒருவனது உள்ளத்தைப் பயன்படுத்தி அவனை நாகரிகனாக்குகிறதென்றும் கூறலாம். டேனிஸ் சேனாரட் (Denis Sanarat) என்ற அறிஞர் நாவலின்

இத்தன்மையைப் பற்றிப் பேசுகையில் “காதலர்களின் நெஞ்சுடைவைப் பற்றி வாசிக்கும் வாசகன் தன் கண்ணில் நீர் பெருக்கிறானே, அது தான் நாவலாசிரியன் தன் உழைப்புக்குப் பெறும் பெரும் பரிசாகும்” என்று கூறுகிறார்.

ஷேக்ஸ்பியருக்குப் பின்னால் பாத்திர சிருஷ்டியின் பரப்பிலே ஆங்கில மொழி கண்ட மகாமேதை என்று கருதப்படும் சார்லஸ் டிக்கென்ஸ் (Charles Dickens) பெற்ற வெற்றிக்கு, அவர் கதைகளில் இவ்வித இரக்க உணர்ச்சி விஞ்சியிருப்பதே காரணம், டிக்கென்ஸின் கதைகளில் இரண்டு பண்புகள் தலை தூக்கி நிற்கின்றன. ஒன்று அனுதாப உணர்ச்சி, மற்றது உற்சாகமூட்டும் நகைச்சுவை. உண்மையில் மனித வாழ்க்கைக்கே மதிப்பும் இன்பமும் நல்குவன இவ்விரு பண்புகளுமே. விக்டர் ஹியூகோவின் “ஏழை படும் பாடு”ம் இவ்விரு பேருணர்ச்சிகளையுமே பிரதிபலிக்கிறது.

“மனக்கண்”ணைப் பொறுத்த வரையில் நாவல் பற்றிய மேற்கூறிய பிரக்கையுடனேயே நான் அதனை எழுதியிருக்கிறேன். வாசகர்களுக்குச் சுவையான ஒரு கதையைச் சொல்ல வேண்டும்; அது அவர்கள் அனுதாபத்தையும் இரக்க உணர்ச்சியையும் தூண்ட வேண்டும்; அதே நேரத்தில் முடிந்த இடங்களில் வாழ்க்கையில் பிடிப்பைத் தரும் நகைச்சுவை, வேடிக்கை போன்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் இடமிருக்க வேண்டும்; சூழ்நிலை வர்ணனையையும் பாத்திர அமைப்பும் சிறந்து விளங்க வேண்டும்; கதைக்கு இடக்கரில்லாது வரும் அறிவுக்கு விருந்தான விஷயங்கள் இடம் பெற வேண்டும் என்பன போன்ற நோக்கங்கள் இந்நாவலை எழுதும்போது என்னை உந்திக் கொண்டேயிருந்தன. இன்னும் உலகப் பெரும் நாவலாசிரியர்களான டிக்கென்ஸ், டால்ஸ்டாய், சோலா, டொஸ்டோவ்ஸ்கி, கல்கி, தாகூர், விக்டர் ஹியூகோ போலத் தெட்டத் தெளிந்து ஒரு வசன நடையில் அதைக் கூற வேண்டுமென்றும் நான் ஆசைப்பட்டேன். இன்று தமிழில் ஒரு சிலர் - முக்கியமாகக் கதாசிரியர் சிலர் இயற்கைக்கு மாறான சிக்கலான ஒரு தமிழ் நடையை வலிந்து மேற்கொண்டு எழுதுவதை நாம் பார்க்கிறோம். இப்படி யாராவது எழுத முயலும்போது அவர்கள் வசன நடை முன்னுக்கு வந்து பொருள் பின்னுக்குப் போய்விடுகிறது.

நடை என்பது ஒருவரின் உடையைப் போல. சாமுவேல் பட்லர் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் எந்தக் கலையிலுமே “ஸ்டைல்” (Style) அல்லது “நடை” என்பது நாகரிகமான உடையைப் போல இருக்க வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார். அது பார்ப்பவர்களின் கவனத்தை மிக மிகக் குறைவாக ஈர்க்க வேண்டுமென்பது அவரது கருத்து. அநாவசியமான “ஜிகினா” வேலைப்பாடுகள் உள்ள உடை கூத்து மேடைக்கோ, வீதியில் வெற்றிலை விற்பனை செய்பவனுக்கோ தான் பொருத்தம். ஸ்டீபன் ஸ்பெண்டர் இதனை இன்னும் அழுத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். ஆகச் சிறந்த எழுத்தாளர்களுக்கு நடையே இல்லையாம். எடுத்த இவ்விஷயத்தை எவ்விதம் சொன்னால் தெளிவும் விளக்கமும் ஏற்படுகிறதோ அவ்விதம் சொல்லிச் செல்வதை விட்டு செயற்கையான மேனிமினுக்கு வேலைகளை மேற்கொள்வதைப் பண்பும் முதிர்ச்சியும் பெற்ற எழுத்தாளர்கள் இன்று முற்றாக ஒதுக்கி வருகிறார்கள்.

இயற்கைக்கு மாறான செயற்கை நடைகளை வருவித்துக் கொண்டு எழுதுபவர்கள் சொந்த மயிருக்குப் பதிலாக டோப்பா கட்டிக் கொண்டவர்களை

ஞாபகமூட்டுகிறார்கள். சிரில் சொனோலி (Cyril Chonolly) என்ற ஆங்கில விமர்சகர் இயற்கையான நடையில் எழுதுபவர்களை “அவர்கள் சொந்த மயிருடன் விளங்குபவர்” என்று பாராட்டுகிறார். வீதியில் யாராவது இயற்கைக்கு மாறாக ராஜ நடை போட்டு நடந்தால் நாம் அதைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறோமல்லவா? இலக்கியத்திலும் இதே நிலைதான்.

“மனக்கண்”ணை நேரிய ஒரு நடையிலேயே நான் எழுதியிருக்கிறேன். நான் வாசகர்களுக்குக் கூற வந்த பொருளின் தெளிவே என் குறிக்கோள். அதனால் தான் பாத்திரங்களின் பேச்சிற் கூட ஒவ்வொரு பிரதேசத்தினருக்கே விளங்கக் கூடிய பிரதேச வழக்குகளை மிகவும் குறைத்து பொதுவாகத் தமிழர் எல்லோருக்குமே விளங்கக் கூடிய சரளமான ஒரு செந்தமிழ் நடையை நான் கையாள முயன்றிருக்கிறேன். இதனால் தான் இக்கதை யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் மலை நாட்டிலும் ஏக காலத்தில் வாசகர்களின் பேராதரவைப் பெற்றது. ஆனால் நடையில் மட்டுமல்ல. “மனக்கண்” வேறு பல எழுத்தாளர்களின் நாவல்களுடன் மாறுபடுவது கதை அமைப்பிலும் தான். நாவலில் பாத்திர அமைப்பும் சூழ்நிலையும் மிக முக்கியமானவை என்றாலும் கூட இறுக்கமான நாடகத்தன்மை கொண்ட கதை அமைப்பும் அவசியமாகும். இவ்வித கதை அமைப்பில்லாத பாத்திர சிருஷ்டி நாவலாகாது. வெறும் வியாசமாகத்தான் விளங்கும். அடிசன் என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் இப்படிப்பட்ட பாத்திர சிருஷ்டியில் வல்லவர். சர் ரோஜர் டிகவுர்லி, கறுப்புடை மனிதன் போன்ற பாத்திரங்களை அவர் சிருஷ்டித்தார். ஆனால் அவர் தம் எழுத்தை நாவல் என்று கூறவில்லை. வியாசங்கள் என்றே வர்ணித்தார். இன்று நாவலைப் பற்றிய ஒரு புதிய கருத்தைச் சில விமர்சகர்கள் உலகின் பல பகுதிகலிலும் பரப்ப முயன்று வருகிறார்கள். நாவலில் கதை பின்னல் அவ்வளவு முக்கியமல்ல என்பது இவர்களின் கருத்து. இவர்களைப் பற்றி சோமர்சேட் மோம், “இந்த அளவுகோவலின்படி பார்த்தால் வியாசமெழுதுபவர்களே சிறந்த நாவலாசிரியர்கள். சார்லஸ் லாம்பும், ஹல்லீட்டுமே நல்ல நாவலாசிரியர்கள்” என்று கேலி செய்திருக்கிறார்.

கதை அமைப்பற்ற சப்பட்டை நாவல்களை எழுதுபவர்களைப் பற்றி அவர் இன்னோரிடத்தில் பின் வருமாறு கூறுகிறார்: “உயிருள்ள மனிதர்களைச் சிருஷ்டிக்கும் ஆற்றல் படைத்த கெட்டிக்கார எழுத்தாளர் பலர், அவ்வாறு அவர்களைச் சிருஷ்டித்த பின்னர் அவர்களை வைத்து என்ன செய்வதென்றறியாது மயங்குகின்றார்கள். அவர்களை வைத்து பொருத்தமான கதையை உண்டாக்கும் ஆற்றல் இவர்களிடம் இல்லை. ஆகவே எல்லா எழுத்தாளர்களையும் போல (எல்லா எழுத்தாளரிடமும் ஓரளவு பொய்மை (Humburg) இருக்கிறது) இவர்களும் தமது குறைபாட்டை ஒரு நிறைபாடாகக் காட்ட முயல்கின்றனர். என்ன நடக்கிறது என்பதை வாசகர்களே யூகித்துக் கொள்ளட்டுமென்றோ, வாசகர்கள் இந்த விஷயத்தை அறிய முயல்வதே தவறென்றோ கூறி விடுகின்றனர். வாழ்க்கைக் கதைக்கு முடிவு இல்லையென்றும், சம்பவங்கள் செதுக்கப்பட்ட ஒரு முடிவை அடைவதில்லை என்றும், நிகழ்ச்சிகள் தொங்கிக்கொண்டுதான் கிடக்கும் என்றும் கூறி விடுகின்றனர். அவர்களின் இக்கூற்று எப்பொழுதும் உண்மையல்ல. ஏனென்றால் எல்லோர் கதைக்கும் சாவென்ற முடிவாவது இருக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் சொல்வது உண்மையாயிருந்தாலும் கூட அது நல்ல வாதமாகாது. ஒரு

சிறந்த கதையைப் படைப்பது கஷ்டமான ஒரு வேலைதான். ஆனால் அதற்காக அதை வெறுப்பது நல்ல நியாயமல்ல. துன்பியல் நாடகங்கள் பற்றி அரிஸ்டாட்டில் கூறியது போல் ஒரு கதைக்கு ஒரு தொடக்கமும் நடுவும் முடிவும் இருக்கவே வேண்டும்.

கதை அமைப்புப் பற்றி இக் கருத்தைக் கொண்ட சோமர்செட் மோம் நடையைப் பற்றி, “தெளிவும் இனிமையும் எளிமையும் கொண்டதே நல்ல நடை” என்ற கருத்தைப் பல இடங்களில் வெளியிட்டிருக்கிறார். கதை, நடை என்ற இரண்டிலும் மோமுடன் எனக்கு உடன்பாடு. ஏன், இவற்றில் டிக்கென்ஸ் தொடக்கம் தாகூர் வரைக்கும் உலகின் நல்ல நாவலாசிரியர்கள் எல்லோருமே இவ்வப்பிப்பிராயத்தையே கொண்டிருந்திருக்கின்றனர். “மனக்கண்”ணில் நான் பின்பற்றியிருப்பதும் இக்கொள்கைகளைத்தான்.

நாவலே இன்று வழக்கிலுள்ள இலக்கிய உருவங்களில் மிகவும் பிந்தியது. இருந்த போதிலும் அது மிகவும் வலிமை கொண்டதாக வளர்ந்து விட்டது. இன்னும் உலகின் எதிர்கால இலக்கியம் பெரிதும் நாவலாகவே இருக்கப் போகிறதென்பதிலும் சந்தேகமில்லை. நாவல் இவ்வாறு வெற்றி கட்டி வருவதற்குக் காரணம் மனிதரில் பெரும்பாலோருக்கு நாவல்தான் வாழ்க்கை அனுபவத்துக்கே வாயிலாவது இருக்கிறது என்பதாகும். தன்னந்தனியாகத் தூரக் கிராமத்தில் வாழ்பவன் நகரத்து அனுபவங்களை நேரடியாக அனுபவிக்காமலே தான் அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருப்பது நாவல்களின் மூலம்தான். காதலை, நேரில் அனுபவியாதவன் காதலையும், தாய்மையின் அன்பை அறியாதவன் தாய்மையையும், பிள்ளைப் பாசத்தை நேரில் காணாதவன் பிள்ளைப் பாசத்தையும், யுத்தத்தை நேரில் காணாதவன் யுத்தத்தையும், தான் நேரில் துய்த்தது போல் இன்று அனுபவிக்கக் கூடியதாயிருப்பது நாவல்கள் மூலமேயாகும். நாவல்கள் முழு உலக அனுபவத்தையுமே நமக்குத் திறந்து காட்டி நம் உளப்பண்பை விருத்தி செய்கின்றன. ஆனால் நாவலென்பது புற நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் கூறும் ஓர் இலக்கிய உருவமல்ல. அது மனதின் உட்புற நிகழ்ச்சிகளையும் காட்டுகிறது. அதனால்தான் சர் ஐவர் எவன்சன்ஸ் என்ற இலக்கிய விமர்சகர் “நாவல் இன்று ஓர் உட்புறத் தனி மொழியாகவும் வளர்ச்சியடைந்து வருகிறது” என்று கூறியுள்ளார். “மனக்கண்”ணில் பல இடங்களில் சிந்தனையோட்டங்கள் நீள வர்ணிக்கப்படுவதைக் காணலாம். பாத்திரங்களின் குணா குணங்களை விளக்கிக் கொண்டு அவர்களின் அக நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொள்ள அவை நமக்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன.

கதாசிரியனாகிய என்னைப் பொறுத்தவரையில் “மனக்கண்”ணை எழுதியது எனக்கு ஒரு பெரிய அனுபவம். இதற்கு முன் சிறுகதைகளையும், கவிதைகளையும், சிறுவர் நெடுங் கதை ஒன்றையும், நாடகங்களையும் எழுதியுள்ள நான் எமிலி சோலாவின் “நானா” என்ற நாவலைத் தமிழ்ப்படுத்தியிருந்த போதிலும் “மனக்கண்”ணை எழுதிய போது புதியதோர் உலகில் சஞ்சரிப்பது போன்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்து அவர்களைச் சமுதாயப் பின்னணியிலே உலவ விடும்போது அவர்கள் முன்னில்லாத ஒரு சக்தியையும் வலிவையும் பெற்று ஆசிரியனையே மலைக்க வைத்து விடக் கூடும் என்பதை நான் அனுபவத்தில் கண்டேன். நாவலை வாசிப்பவர்கள் மட்டுமல்ல அதை எழுதும் ஆசிரியனும் உணர்ச்சிப்

பொங்கலில் அகப்பட்டுக் கொள்ளவே செய்கிறான். இந்தக் கதையை உருவாக்கிய கடந்த ஒரு வருட காலமும் நான் “அமராவதி வளவில்” ஓர் அங்கத்தினனாகவே ஆகிவிட்டேன். ஸ்ரீதர், சிவநேசர், பாக்கியம், சுசீலா, சுரேஷ், முரளி ஆகிய யாவரும் இரவும் பகலும் என்னோடிருந்தார்கள். அவர்களின் இன்பத் துன்பங்களை நானும் அனுபவித்தேன். இப்படிப்பட்ட அனுபவமேற்பட்டு அதனை எழுத்தில் வடிப்பதற்கு எழுத்தாளன் தன் உடல் சக்தி, மனச் சக்தி, நரம்பின் சக்தி ஆகியவற்றை மிகவும் அதிகமாக ஈடுபடுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அதனாற்றான் ஆர்னால்ட் பெனட் என்ற ஆங்கில நாவலாசிரியர் “நாவல் எழுதுவதற்கு நாடகம் எழுதுவதிலும் பார்க்க அதிக நரம்புச் சக்தி தேவைப்படுகிறது” என்று கூறியிருக்கிறார்.

“மனக்கண்”ணின் பாத்திரங்களைப் பற்றிப் பேசுகையிலே, என்னைப் பெரிதும் மலைக்க வைத்தவர் சிவநேசரே. அவர் எவ்விதம் நடந்து கொள்வார் என்பது எனக்கு முன் கூட்டியே தெரியாது. பெரிய மனிதரான அவர் தன்னிஷ்டம் போல் நடந்து கொள்வார். அவரை நினைத்தால் வாசகர்களுக்கு எப்படியோ. என்னைப் பொறுத்தவரையில் எழுந்து நின்று மரியாதை செய்ய வேண்டும் போன்ற உணர்ச்சி அவர் முன்னால் எனக்கு ஏற்படுகிறது.

முன்னர் கூறிய பாத்திரங்களைத் தவிர பத்மா தொடக்கம் வேலாயுதக் கிழவன் வரை, அதிகார் அம்பலவாணர் தொடக்கம் அடுத்த வீட்டு அன்னம்மாக்கா, அவளது மகன் திராவிடதாசன், வாத்தியார் பரமானந்தர், கமலநாதன், தங்கமணி, அவள் தோழி ரெஜீனா, சின்னைய பாரதி, நன்னித்தம்பி, பேராசிரியர் நோர்த்லி போல் ஏராளமான பாத்திரங்கள் மனக்கண்ணில் வந்து சென்ற போதிலும் ‘மோகனா’ என்னும் கிளியும் ‘ஸ்ரீதர்’ ‘சுரேஷ்’ என்ற மீன்களும் என் மனதை விட்டு ஒரு போதும் அகலா. இதில் ‘மோகனா’ என்னும் கிளி மனிதரால் மாற்ற முடியாத சிவநேசரின் உள்ளத்தைத் தன் கிளிப் பேச்சால் மாற்றித் தனிப் பெருமை கொண்டதல்லவா? கருங்கல்லில் ஈரத்தைப் பெய்த கல்லுருக்கு வேலையை அது செய்திருக்கிறது.

‘மனக்கண்’ முடிவோடு நாம் ஸ்ரீதர் தொடக்கம் ‘மோகனா’ வரை எல்லாப் பாத்திரங்களிடமிருந்தும் விடை பெறுகிறோம். அத்துடன் பல்கலைகழகத்து நாடக மேடை தொடக்கம், தேர்ஸ்டன் வீதி, கொட்டாஞ்சேனை, மவுண்ட் வவீனியாக் கடற்கரை, நொச்சிக்கடை சுந்தரேஸ்வரர் கோவில், ‘அமராவதி வளவு, ‘கிஷ்கிந்தா’ இல்லம்,, பம்பலப்பிட்டி ‘எஸ்கிமோ’ ஐஸ்கிரீம் பார்லர் ஆகிய இடங்களில் நாம் ஸ்ரீதருடன் சுற்றித் திரிந்ததற்கும் முடிவு வந்துவிட்டது. ஸ்ரீதரின் செயல்களில் என்னால் மறக்க முடியாத ஒன்று அவன் கால்பேஸ் கடற்கரையில் பத்மாவுடன் மழை நீராடியமை. காவிய நாயகர்கள் கடல் நீராடியமையையும் புனல் நீராடியமையையும் நாம் முன்னர் பல நூல்களில் படித்திருக்கிறோம். ஆனால் ஸ்ரீதர் தான் முதன் முதலாக மழை நீராடிய கதாநாயகனென்று நான் நினைக்கிறேன். “மனக்கண்” ஒரு விரிந்த நாவல். அதில் ஓர் இதிகாசத் தன்மை இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்பினேன். அதில் நான் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றிருக்கிறேன் என்பதை நான் அறியேன். பெரிய படாங்கில் எழுதப்பட்ட பரந்த சித்திரம் அது. ஆனால் சித்திரம் குறைவற்றதா? கலை இலக்கியத் துறைகளைப் பொறுத்தவரையில் குறைவற்ற படைப்பு எதுவுமே

இவ்வுலகில் எவராலும் படைக்கப்பட்டு விடவில்லை. விக்டர் ஹியூகோ பற்றியும் டால்ஸ்டாய் பற்றியும் கூட அப்படித்தான் சொல்கிறார்கள்.

இலக்கிய விமர்சனப் பிரச்சினையான இது பற்றி இங்கே விரிவாக எழுத இடமில்லை. இன்னும் நூலாசிரியரே தந்து நூலின் சிறப்புகளையும் குறைகளையும் பற்றி எழுதலாமா என்ற இன்னொரு கேள்வியும் பிறக்கிறது. அவ்வாறு அவன் எழுத முற்படும்போது, பொய்யான அடக்கமும், தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு என்ற மனப்பாங்கும் சரியான விமர்சனத்துக்குப் பாதகமாக அமையலாம். ஆகவே “மனக்கண்”னை எவ்விதத்திலும் இங்கே விமர்சிப்பது என் நோக்கமல்ல.

நான் இத்தொடர்கதையை எழுத ஆரம்பித்ததும் எனது சக எழுத்தாளரும் நாவலாசிரியருமான செ.கணேசலிங்கனின் இந்திய விஜயத்தின் பயனாக, சென்னை இலக்கிய வட்டாரங்களில் எழுந்த ஒரு கேள்வியைப் பற்றி நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு தொடர் நவீனம் நல்ல இலக்கியமாக அமைய முடியுமா என்பதே அது. பத்திரிகையின் கொள்கை நாவலின் போக்கை அமுக்கலாமென்பதும், வாராந்த வாசகனின் ஆவலைத் தூண்டுவதற்காக ஓர் எழுத்தாளன் நாடகத் தன்மையற்ற இடங்களையும் நாடகமாகக் காட்ட முயலாமென்றும், இவ்விதம் விட்டுக் கொடுப்பது அவனது பண்பாகிவிட்டால் அவன் கலையில் பொய்மை புகுந்து விடுமென்றும் கணேசலிங்கன் சுட்டிக்காட்டினார். இதில் ஓரளவு உண்மை அடங்கியிருக்கிறது என்பதை நான் மறுக்க வில்லையாயினும், முழு உண்மையின் சொரூபமும் அதில் இல்லை என்றே நான் எண்ணுகிறேன். ஏனெனில் இன்று உலகப் பேரிலக்கியங்களாகக் கொண்டாடப்படும் பல நாவல்கள் தொடர் கதைகளாக எழுதப்பட்டனவே.

டொஸ்டோவ்ஸ்கியின் “காம்சோவ் சகோதரர்கள்” நெக்ரசோவ் ரிவ்யூ என்னும் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த தொடர் கதைதான். எமினி சோலாவின் ‘நானா’வும் முதலில் தொடர்கதையாகவே வெளியிடப்பட்டது. டிக்கென்ஸின் ‘ஒலிவர் டூவிஸ்ட்,’ ‘நிக்கலஸ் நிக்கல்பி,’ ‘இரு நகரக் கதைகள்’ என்பனவும் ‘பென்ட்லீஸ் வீக்லி’ போன்ற சஞ்சிகைகளில் தொடர்கதைகளாக வெளியிடப்பட்டவை தாம். ஏன், தமிழகத்தின் சிறந்த நாவலாசிரியர் என்று கருதப்படும் ‘கல்கி’யின் எல்லா நாவல்களுமே ‘ஆனந்த விகடன்’லும் ‘கல்கி’யிலும் தொடர் கதைகளாக வெளிவந்தவை தாமே? ஆகவே ஒரு நாவல் நல்ல இலக்கியமாக அமைகிறதா அல்லவா என்பதை, அது தொடர்கதையாக எழுதப்படுகிறதா அல்லது நேரடியாகவே புத்தகமாக வெளியிடப்படுகிறதா என்பது ஒருபோதும் நிர்ணயித்து விடாது என்பதே எனது கருத்து. சிறந்த இலக்கியப் புலன்வாய்ந்த எழுத்தாளனால் சிரமமான சூழலிலும் நல்ல இலக்கியத்தைப் படைக்க முடியும்.

இவை போக முடிவுரையின் ஓர் அம்சம் நன்றி நவிலலாகும். ‘மனக்கண்’ நாவலை நான் உருவாக்கித் தொடர் கதையாக வெளியிடுவதற்குத் ‘தினகரன்’ வார மஞ்சரி எனக்களித்த வாய்ப்பை நான் ஒரு போதும் மறக்க முடியாது. இதற்காக எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் ‘தினகரன்’ வார மஞ்சரிக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[நன்றி: தினகரன்]

3 நாடகத் தமிழ்

- அ.ந.க. வின் இக் கட்டுரை 'தமிழோசை' கார்த்திகை 1966 இதழில் வெளி வந்தது. இதன் மறு பகுதி எம்மிடம் இல்லை. யாரிடமாவதிருந்தால் அனுப்பி வைத்தால் தகுந்த சன்மானம் தரப்படும். அ.ந.க. வின் சிறுகதைகள் , கட்டுரைகள், கவிதைகள் ஏனைய ஆக்கங்களை வைத்திருப்பவர்கள் அனுப்பி உதவுங்கள். girinav@gmail.com என்னும் மின்னஞ்சல் முகவரியில் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளலாம். -

முத்தமிழின் முடிவான தமிழ் நாடகத் தமிழ் என்று நாம் பல படப் பேசிக் கொண்டாலும்நாடகத் தமிழ் என்று ஒன்று உண்மையிலேயே கிடையாது என்பதே எனது தாழ்மையான கருத்து. இவ்வாறு தமிழில் நாடகத் தமிழில் நாடகம் இல்லாதிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டியதும் கூட்டில் நிறுத்தப்பட்ட வழக்கின் எதிரிபோல் நொண்டிசாக்குகள் கூற ஆரம்பித்து விடுகின்றனர் தாமே தமிழின் காவலர்கள் என்று தம்மைப் பற்றித் தவறாகக் கணக்கிட்டு வைத்திருக்கும் ஒருசிலர். பூம்புகாரும் கபாடபுரமும் கடல் கோளுக்காளானதைச் சுட்டிக்காட்டி 'எத்தனை எத்தனை நாடகங்களைக் கத்துங் கடல் விழுங்கிக்கொண்டதோ?' என்று கூறி நிறுத்தி விடுகின்றார்கள் இவர்கள். இவர்கள் கூறுவதை முழுவதும் உண்மையெனக் கொண்டாலும்கூட கடல் கோள் நிகழ்ந்து இப்பொழுது எத்தனை ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன? கடல் கோளுக்கு இன்றைக்குமிடையில் கழிந்த ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுள் பல மொழிகள் புதிதாக இலக்கணம் வகுத்து புத்திலக்கியங்களும் கண்டு முன்னேறி விட்டன. ஆங்கில இலக்கியத்தை எடுத்துப் பார்த்தால் கடந்த ஜந்து நூறு வருடங்களுள் தானே அவ்விலக்கியம் உலகின் தலையாய இலக்கியங்களுள் ஒன்றாக மலர்ந்திருக்கின்றது. நாடகத் துறையில் உலக மகா மேதை ஷேக்ஸ்பியர் வாழ்ந்து மறைந்து நானூறு வருடங்களேயாகின்றன. இந்நிலையில் எப்போதோ நிகழ்ந்த சிலவற்றைக் கூறி நம்மை நாமே ஏமாற்றுதல் கையாலாகாத்தனம். உண்மையென்னவென்றால் தமிழ் மொழியினர் பல்லாயிர வருடங்களாகவே திறனும் ஊக்கமுமற்ற ஒரு சமுதாயமாக மாறி விட்டனர். தமிழர்களாகிய நாம் இன்றைய சாதனையற்ற வாழ்வின் குறைபாட்டை மறக்கவும் மறைக்கவும் பழம் பெருமை பேசிப் போலி இறுமாப்படைய ஆரம்பித்து விட்டோம். இது இன்று நேற்று ஆரம்பித்த நோயல்ல. பல நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாகவே தமிழர்கள் இதைச் செய்து வந்திருக்கின்றார்கள்.

தனிமனிதர்களைப் பொறுத்தவரையில் வாழ்ந்து கெட்டவர்கள், முன் செல்வராயிருந்து பின்னே கீழ் நிலையுற்றவர்கள், தாம் முன்னர் வாழ்ந்த வாழ்வைப் பற்றி எண்ணுவதும் அது பற்றி அகமகிழ்வோடு பேசுவதும் சர்வசாதாரணமான ஒரு நிகழ்ச்சி.

இதில் அவர்களுக்கு ஒரு திருப்தி. இவ்வாறு தாம் முன்னர் வாழ்ந்த வாழ்வைப் பற்றிப் பேசுகையில் அதை அவர்கள் சிறிது மிகைப்படுத்திக் கூறுவதும் வழக்கம். உதாரணமாக கிராமத்தில் நூறு ஏக்கர் காணி வைத்திருந்தவன் முழு கிராமமுமே தனக்குத்தான் சொந்தமாயிருந்தது என்று சிறிதும் பொறுப்பற்றுக் கூறி விடுவான். கேட்பவர்களும் "அவன் வாழ்ந்து கெட்டவனல்லவா" என்று அனுதாப உணர்ச்சியால் மறுத்துப் பேச மாட்டார்கள்.

ஆகவே புழுகுப் புராணத்தை அவன் மேலும் விரிவாகச் சாங்கோபாங்கமாக அவிழ்த்து விடுவான். இன்றைய தமிழ் மக்களின் பழம்பெருமைப் பேச்சும் இத்தகையது தான். இத்தகைய போக்கு ஒருவித போதையை மனதில் உண்டாக்குகிறது செயலைத் தடுக்கும் அவ்வித போதையால்தான் தமிழினம் இலக்கிய கலைத் துறைகள் உட்பட எல்லா துறைகளிலும் இன்று பின் தங்கிய நிலையில் இருக்கிறது. இப்போது தெளிந்து நாம் முன்னேற வேண்டுமானால் பொய்களைப் புட்டுக்காட்டி உண்மையை உணர்த்தவல்ல கலை விமர்சகர்கள் நமக்குத் தேவை. நமது அரசியல் இலக்கிய கலை வரலாற்றை அவற்றின் பளபளப்பை நீக்கி நம் முன்னர் நிறுத்தும் துணிவு கொண்ட உண்மை வரல்லாற்று வல்லுனர்களும், எழுத்தாளர்களும் தேவை. வெறுமனே நிறைகளை மட்டும் பேசி நிம்மதியடையும் மனோபாவத்தை நீக்கி, குறைகளைக் கூறி அவற்றை நீக்க நமக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் ஆசிரியர்கள் தேவை. உலக இலக்கிய கலை வளர்ச்சியோடு நமது வளர்ச்சியை ஒப்பிட்டு அவற்றுக்கு இருக்கும் உண்மைத் தாரதம்மியத்தை எடுத்துக் காட்டி இடித்துரைக்கும் எழுத்தும் பேச்சுமே இன்றைய தேவை. இவை இல்லாவிட்டால் நமது போதை தெளியாது. முன்னேற்றம் சித்திக்காது.

ஆகவே எவ்வளவு கசப்பாயிருந்தாலும் நாடகத் தமிழ் என்பது வெறும் ஏட்டுச் சுரக்காய் தான். உண்மையில் அப்படி ஒன்றில்லை என்பதை நாம் 'முழுங்கி'க்கொள்வது நல்லது. அதை நாம் அவ்விதம் முழுங்கிக்கொள்வது எதிர்காலத்திலாவது அத்தகைய ஒரு தமிழைத் தோற்றுவிக்க நமக்கு ஊக்கத்தைத்தரும். அத்திசையில் நாம் காலடி எடுத்து வைப்பதற்கும் அது ஏதுவாய் இருக்கும்.

தமிழில் நாடக இலக்கியம் என்பது இல்லாவிட்டாலும் உலக இலக்கியத்தில் நாடகம் மிகவும் பழமைவாய்ந்தது. சுமார் இரண்டாயிரத்து முந்நூறு நாநூறு வருடங்களுக்கு முன்னரே கிரேக்க நாட்டிலே அது மிகவும் சிறந்தோங்கியிருக்கிறது. அஸ்கிலஸ் (Aeschylus) சொபோக்கிளிஸ் (Sophocles) அரிஸ்தோ பெனஸ் (Aristophanes) யூரிப்பிடேஸ் (Euripides) என்ற புராதன கிரேக்க புலவர்கள் எழுதிய நாடகங்கள் இன்றும் உலக அரங்கங்களில் ஆடப்பட்டு வருகின்றன. ஏன் இந்தியாவை எடுத்துக் கொண்டால் கூட சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னர் வாழ்ந்ததாகக் கருதப்படும் கவிரதன காளிதாசன் சாகுந்தலம், மாளவிகா அக்னிமித்ரம் விக்ரம் ஊர்வசியம் ஆகிய நாடகங்களை வடமொழியில் எழுதியுள்ளான். இந்நாடகங்களும் இன்னும் வழக்கொழியாது உலக நாடக அரங்குகளில் ஆடப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் 'நாடகத்தமிழ்' என்ற பதப்பிரயோகமிருப்பதைப் பார்த்தால் ஒருகாலத்தில் தமிழிலும் நாடக இலக்கியங்கள் இருந்திருக்க வேண்டுமென்று துணிவதற்கு இடமில்லாமலில்லை. ஆனால் அதை வைத்துக்கொண்டே வெறுமனே முத்தமிழ் என்று மார்தட்டிப் பேசுவதில் அர்த்தமில்லை. இன்று இருப்பது இரண்டு தமிழ்தான். இயலும் இசையுமே அவை. நாடகத் தமிழ் இனிமேல் தான் தோன்றவேண்டும்.

வயதால் எடுத்துப் பார்க்கும் போது கிரேக்க இலக்கியமே உலக நாடகத்தின் தாய் எனக்கொள்ளலாம். காளிதாசனுக்கும் அதுவே வழிகாட்டியாயிருக்க வேண்டும். கிறிஸ்துவுக்கு முன் 326 ஆம் ஆண்டளவில் கிரேக்க மன்னன் அலெக்சாண்டர் இந்தியாவுக்கு வந்ததாகச் சரித்திரம் சாற்றுகிறது. அவன் காலம் நாடகக் கலை மன்னர்களான் சொபோக்கிளிஸ், அரிஸ்றோ பெனஸ், யூரிப்பிடேஸ் காலத்துக்குப் பிந்தியதே என்பதைக் கவனிக்கும் போது அவனுடன் வந்த ராணுவ வீரர்கள் தமது நாடகக்கலையையும் இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வந்தனர் என்று அனுமானிப்பதில் தவறில்லை. இந் நாடகங்களை முன்மாதிரியாகக் கொண்டே பின்னர் வந்த காளிதாசன் போன்றோர் தமது நாடகங்களை எழுதியிருக்க வேண்டும். ஆனால் இவ்விஷயத்தை ஒரு சில இந்திய வரலாற்றாளர்கள் தமது தேசிய உணர்வு காரணமாக ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

ஆனால் ஜரோப்பாவைப் பொறுத்தவரையில் இந்தப் பிரச்சினை கிடையாது. முழு ஜரோப்பாவும் ஏகோபித்து கிரேக்க நாடகமே ஜரோப்பிய நாடகக் கலையின் தாய் என்பதைப் பரிபூரணமாக ஒப்புக்கொண்டுள்ளது. இன்றைய உலக நாடக இலக்கியம் ஜரோப்பாவின் வழி வந்ததே. நமது அயல் நாடான இந்தியாவிலுள்ள பலமொழிகளிலும் இன்று ஏற்பட்டு வரும் நாடகமறுமலர்ச்சிக்கு ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற ஆங்கில நாடகாசிரியர்களே வழிகாட்டிகளாக விளங்குகின்றனர். அமெரிக்க நாடக இலக்கியத்தின் நிலையும் அதுவே. ஆகவே கிரேக்க நாடகம் தான் இன்று உலக நாடகமாகப் பரிணமித்திருக்கின்றது. ஆகவே உலக நாடகத்தின் தோற்றுவாய் கிரேக்க நாடு என்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும்.

தமிழைப் பொறுத்தவரையில் சமீப காலமாக நாடகங்கள் ஆடப்படுவது வழக்கமாகி விட்டபோதிலும் முறையான நாடகம் எதுவும் தமிழில் எழுதப்பட்டு விட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. பம்மல் சம்பந்த முதலியார் மக்களுக்குப் பிடிக்கத்தக்க சில வெற்றி நாடகங்களை எழுதினார் என்பது உண்மை என்ற போதிலும் அவை நாடகத்துக்குரிய இறுக்கமான அமைப்பையோ பாத்திர சிருஷ்டி போன்ற முறையான இலக்கிய அம்சங்களையோ பெற்றவையாக இல்லை. ராவ்பகதூர் சுந்தரம் பிள்ளை எழுதிய 'மனோன்மணியம்' ஒன்றுதான் முறையான தமிழ் நாடகம். இதில் நாடகத்தன்மை கொண்ட கதையமைப்பும், பாத்திர அமைப்பும், உயிரோட்டமுள்ள உரையாடலும் இருக்கின்றன என்றாலும் முற்றிலும் கவிதையாக அமைந்திருப்பதால் இது போதியளவு வெற்றி பெறவில்லை. ஆனால் மேடையில் கவிதை நாடகத்துக்கும் இடமுண்டு. மேலை நாடுகளில் இன்றும் கவிதை நாடகங்கள் அரங்கேற்றவே செய்கின்றன. 'மனோன்மணியமு'ம் அரங்கேற்றத்தக்க உயரிய கவிதை நாடகமென்பதே எனது அபிப்பிராயம்.

நாடகாசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களே இந்நாடகம் மேடைகேற்றதன்று வாசிப்பதற்கே ஏற்றது என்று கூறியிருக்கிறாராம். ஆனால் மனோன்மணியத்தை வாசித்த எவரும் அதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. எவ்விதம் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகமும், டி.எஸ்.எலியட்டின் நாடகமும் கவிதை நாடகங்களாயினும் மேடைக்கேற்ற நாடகங்களாக விளங்குகின்றனவோ அவ்வாறே 'மனோன்மணியமு'ம் மேடைக்கேற்ற நாடகந்தான் என்பதில் ஐயமில்லை. 'மனோன்மணியத்தின்' இலக்கிய அந்தஸ்துக்கு வேண்டுமானால் ஒரே ஒரு

குறையை மட்டும் தான் நாம் கூறக் கூடும். ஆங்கிலக்கதை ஒன்றைத்தழுவி எழுதப்பட்ட நாடகமாக அது விளங்குகிறது என்பதே அது. ஆனால் அதைகூட நாடகத்துறையுள் ஒரு குற்றமாகக் கொள்வதற்கில்லை. ஏனெனில் ஷேக்ஸ்பியரின் பல நாடகங்களும் காளிதாசனின் சாகுந்தலமும் கூட இவ்வாறு அமையப்பெற்றனதானே. சாகுந்தலம் காளிதாசனால் மகாபாரதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கதைதானே?

என்னைப் பொறுத்தவரையில் 'மனோன்மணியத்'துக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய அந்தஸ்து தமிழ் மக்களால் அதற்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதே எனது அபிப்பிராயம். 'மனோன்மணியத்தை'க் கவிதை நாடகமாக அரங்கேற்றினால் அதைப்பார்க்க ஆணும் பெண்ணும் கடல்போல் அள்ளப்பட்டு வரமாட்டார்கள் என்பது ஒருவேளை உண்மையாயிருக்கலாம். ஒரு நாடகத்தின் வெற்றியை நாம் அதைக்கொண்டு அளவிடுதல் கூடாது. இன்று நாடகக்கலை சினிமா போல் பெரும்பாலான மக்களின் பொழுதுபோக்குக் கலையாக மதிக்கப்படுவதில்லை. சித்திரம், சிற்பம் போல் அது குறிப்பிட்ட ஒரு சாராரின் கலைதான். சித்திரக் காட்சிக்கோ, சிற்பக்காட்சிக்கோ முழு சமுதாயமும் அள்ளுண்டு வரவில்லை என்று நாம் கவலைப்படுவதில்லையே. அது போலவே, நாடகக் காட்சிக்கும் நாம் எல்லோரும் வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கக்கூடாது. 'மனோன்மணியத்தை'க் கவிதை நாடகமாக அரங்கேற்றினால் நிச்சயமாக நாடகப்பிரியர்களும் அதற்கு வரவே செய்வார்கள். அவ்விதம் வருபவர்கள்பார்த்து மகிழ்ந்து மெச்சுதற்குரிய முறையில் அரங்கேற்றுதற்குரிய அம்சங்கள் யாவும் அதில் பொருந்தியிருக்கின்றன என்பதே 'மனோன்மணியத்தை' மிகச்சிறந்த நாடகம் என்று சொல்வதற்கு என்னைத் தூண்டுகிறது.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அங்கு டி.கே.எஸ் சகோதரர்கள், நவாப்ராஜமாணிக்கம் போன்றோர் ஒளவையார், ஜயப்பன் போன்ற நாடகங்களை நடத்திப் பெரும் பணம் சம்பாதித்து வருகின்றனர். சினிமாப் பாணியில் அமைந்த இந்நாடகங்களில் ஓரளவு நல்ல நடிப்பும் இருக்கிறது. இருந்த போதிலும் உண்மையான நாடக இலக்கணத்தின் படி பார்த்தால் இவற்றை நாம் நாடகங்கள் என்று ஏற்பதற்கில்லை. இவை ருசிகரமான மேடைக்காட்சிகள் அவ்வளவுதான். கிரேக்க நாடகங்களை ஆராய்ந்து நாடகத் தன்மைகள் இவை என்று வகுத்துக் கூறிய அரிஸ்டோற்றில் (Aristotle) நாடகத்துக்கு இரண்டு பகுதிகள் அவசியம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவையாவன சிக்கலை ஏற்படுத்தும் முற்பகுதி, சிக்கல் தீரும் பிற்பகுதி என்பன. காளிதாசனின் சாகுந்தலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் இவ்விரு பகுதிகளும் நன்கு அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். சகுந்தலைக்குத் துஷ்யந்தனால் தரப்பட்ட கணையாழி காணமல் போவதால் ஏற்படும் சிக்கல் அதன் முதற்பகுதி. செம்படவர் அதைக்கண்டு எடுத்துத் துஷ்யந்தன் கையில் தர அதனால் அவனது மறதி நோய் தீருதல் சிக்கல் தீரும் பிற்பகுதி. ஒளவையார் நாடகத்தில் இவ்வித நாடக அமைப்பு கிடையாது. அது வெறும் வாழ்க்கை வரலாறு. சில சம்பவங்களின் தொகுப்பு. ஜயப்பன் நாடகமும் இத்தகையது தான். டி.கே.எஸ். சகோதரர்களும் நவாப் ராஜமாணிக்கமும் வெறும் நிகழ்ச்சிக் கோவைகளை நல்ல நடிப்பு, சிறந்த உரையாடல் என்பவற்றின் மூலமும், ஒளி, ஒலி, இசை அமைப்பாலும் இதர மேடை மேடை உத்திகளாலும் நல்ல மேடைக்காட்சியாக மாற்றி இருப்பதைவிட வேறெதையும் சாதித்துவிடவில்லை. இவை உண்மையில் நாடகங்களே அல்ல. எவ்வளவு

ருசிகரமாக எழுதப்பட்டாலும் எப்படி ஒரு பிரயாண நூலோ வாழ்க்கை வரலாற்று நூலோ இலக்கியக் கணிப்பில் ஒரு நாவல் அல்லது நவீனமாக முடியாதோ அவ்வாறே எவ்வளவு சிறப்பான மேடைக்காட்சியாக அமைந்த போதிலும் வெறும் சம்பவக் கோவைகள் நாடகங்களாகி விட முடியாது. அவற்றை நாடகம் என்று அழைத்தல் அவ்வார்த்தையைத் துர்ப்பிரயோகம் செய்வதாகும்.

தமிழ் நாடகத்தின் பொதுவான நிலையே இவ்வாறு இருக்கும் போது சமூக நாடகங்கள் எழுதுவதையே ஒரு தனிப்பிரச்சினையாக்கி அதைப் பற்றி எழுதுவது அர்த்தமற்ற படாடோபப் பேச்சாகாதா என்ற ஐயம் என் மனதில் எழுத்தான் செய்கிறது. ஆனால் இதற்கு நல்ல மறுமொழியும் நாம் கூற முடியும். தமிழில் நாடகம் இல்லையென்பது உண்மையானால் அவசரப்பணியை மேற்கொள்ளும் போது அது பற்றிய சகல பிரச்சினைகளையும் விடுவித்துக் கொள்ளுதல் மிக அவசியமான ஒன்று தான். அந்த வகையில் பார்க்கும் போது சமூக நாடகங்கள் எழுதுவதிலுள்ள பிரச்சினைகள், சரித்திர நாடகங்கள் எழுதுவதிலுள்ள பிரச்சினைகள் என்ற ரீதியில் இவற்றை தனித்தனியே ஆராயவேண்டும். அடுத்த இதழில் அப்பிரச்சினைகள் ஆராயப்படும்.

நன்றி: 'தமிழோசை' கார்த்திகை 1966, பதிவுகள்

4. கவிமணி தேசிக விநாயகம்பிள்ளை நினைவுக் கட்டுரை: புத்தர் வாழ்வை விளக்கும் புதுமைத் தமிழ்க் காப்பியம். 'ஆசிய ஜோதி'யின் அருங்கனிச் சிறப்பு!

[கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை தமிழ்க் கவிதையுலகில் முக்கியமானதோர் கவிஞர். பக்திப் பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், இயற்கை பற்றிய பாட்டுகள், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள், காவியங்கள், தேசியம் பற்றிய கவிதைகள், சமூக நோக்குடைய கவிதைகள் , வாழ்த்துப் பாக்கள் எனப் பல்வேறு கருத்துடைய கவிதைகளைப் படைத்தவர் கவிமணி. அவரது நினைவு நாளான செப்டம்பர் 26இல் , ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய உலகின் முன்னோடிகளில் முக்கியமானவர்களிலொருவரான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி கவிமணியின் 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் காப்பியம் பற்றி எழுதிய 'புத்தர் வாழ்வை விளக்கும் புதுமைத் தமிழ்க் காப்பியம். 'ஆசிய ஜோதி'யின் அருங்கனிச் சிறப்பு' என்னும் கட்டுரையினைப் பிரசுரிக்கின்றோம். புத்தரின் வரலாற்றை மையமாக வைத்து எட்டின் ஆர்னால்ட் எழுதிய ஆங்கில நூலின் மொழிபெயர்ப்பிது. அறிஞர் அ.ந.க.வின் கவிமணியின் மொழிபெயர்ப்புக் காவியமான 'ஆசிய ஜோதி' பற்றிய இக்கட்டுரை 18.2.1951, 11.3.1951இல் வெளியான 'சுதந்திரன்' பத்திரிகையில் 'கவிந்திரன்' என்னும் பெயரில் வெளிவந்த கட்டுரை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அக்காலகட்டத்தில் 'பண்டிதர் திருமலைராயர்; என்னும் பெயரிலும் 'சிலம்பு' பற்றிய கட்டுரைகளை சுதந்திரன் பத்திரிகையில் அ.ந.க. எழுதியிருக்கின்றார். --]

அமைதி கனிந்த அவரது முகத்தைப் போலவே நாஞ்சில் கவிஞர் தேசிக விநாயகம்பிள்ளையின் கவிதையில் ஒரு அற்புதமான ஆழங்காண முடியாத பேரமைதி குடிகொண்டிருப்பதை நாம் காண்கிறோம். பாரதிதாசன் தாக்கி வீசும் சண்டமாருதம் என்றால் இவர் இனிக்க வீசும் மந்தமாருதம். புதுவைப் புலவர் கொந்தளிக்கும் நீலப் பெருங்கடல் என்றால் , இவர் அமைதி நிலவி இருக்கும் ஏரி. அவர் கொள்கைகளில் புரட்சி இல்லை. கொந்தளிப்பில்லை. ஆனால் அன்பும், அழகும் , பக்தியும் , சீலமும் அவர் கவிதைகளில் இடம்பெறுகின்றன. அவரில் இளைமையின் துடி துடிப்புக் கிடையாது. ஆனால் பதட்டமில்லாத முதிர்ச்சியின் முத்திரை அங்கே இருக்கிறது. பாரதிதாசன் பக்தியைக் காய்ந்து பாடுகிறார். தே.வி.யோ அதற்கெதிரிடை. இன்றைய கவிஞரிலே பக்தி ரசத்தை அவரே நன்கு பாடுபவர் என்றால் அது மிகையாகாது. அவர் எழுதிய நூல்களிலே 'ஆசிய ஜோதி' , 'கீதாஞ்சலி', 'உமர் கய்யாம்', 'நாஞ்சில் நாட்டு மருமக்கள் மான்மியம்' என்பன முக்கியமானவை. இவற்றுள் கடைசி ஒன்றைத்தவிர மற்றதெல்லாம் மொழிபெயர்ப்புகள். 'பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள், தமிழ் மொழியில் பெயர்த்தல் வேண்டும்' என்றார் தேசியக் கவி பாரதியார். நாஞ்சில் கவிஞர் இதனைத் திறம்படச் செய்வதற்கு தமிழ் நாடு அவருக்குக் கடப்பாடுடையதாகும். இந்த மொழிபெயர்ப்புகள் எல்லாவற்றிலும் ஆசிய ஜோதியே தலை சிறந்தது என்பதை எவரும் ஒத்துக்கொள்ளவே செய்வர். கவிமணியைத் தவிர வேறு யாரும் இந்தக் கஷ்டமான மொழிபெயர்ப்புப் பணியை இவ்வளவு திறம்படச் செய்ய முடியுமா என்பது சந்தேகம் மட்டுமல்ல, முடியாததே என்றும் கூறிவிடலாம். மொழிபெயர்ப்பு நூல்களில் நாம் எதிர்பார்க்கும் இடக்கர்கள் எதுவுமே இந்நூலில் கிடையா.

சரி, இனி 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் கவிதைப் பூங்காவில் ஒரு சிறிது நாம் நுழைவோம். 'ஆசிய ஜோதி' இந்திய நன்னாட்டில் தோன்றிய மகான்களில் ஒருவர் எனப்போற்றப்படும் கௌதம புத்தருடைய வாழ்க்கைக் கதை. முழு ஆசியாவிலும் தன் மதத்தை நிலைநாட்டிய 'புத்த ஞாயிறு'க்கு ஆசிய ஜோதி என்ற பெயர் பொருத்தமானதே.

தேவலோகத்தில் இறைவன் தேவர் சபையிலே தாம் மனித உருக்கொண்டு உலகில் அவதரிக்கப் போவதாக அறிவிக்கிறார். இதைத் தொடர்ந்து கபிலவஸ்து மன்னன் சுத்தோதனன் மனையாள் மாயா தேவியின் வயிற்றிலே ஒரு விண்மீன் வந்து புகுந்தது போன்று அத்தேவியார் ஒரு நற்கனவு காண்கிறார்.

இந்த அதிசய சம்பவம் உலகம் முழுவதிற்குமே ஆச்சரியமான பலன்களைக் கொடுக்கின்றது. அதை நாஞ்சில் கவிஞர் செஞ்சொற்களால் வர்ணிக்கும் அழகு மகிழ்த்தக்கதே.

'பட்டமரங்கள் தளிர்ந்தனவே - எங்கும்

பாழ்க்கிணறும் ஊறிப் பொங்கியதே.

திட்டுத் திடர் மணற் காடும் சுடுகாடும்

சில்லென்று பூத்துச் சிலிர்த்தனவே'

மாயாதேவி கர்ப்பவதியானாள். ஒரு நாள் அவள் நந்தவன மர நிழலில் உலாவிக்கொண்டிருக்கும்போது உரிய காலத்தை உணர்ந்துவிட்ட இயற்கை அந்த அற்புதக் குழந்தையை வரவேற்கச் சித்தமாகின்றது.

'உரிய காலம் உறுவதை உணர் மரம்

மலர் முடி வணங்கி வளைந்து களித்தொரு

தழை வீடாகச் சமைந்த் நின்றது

பாரிடம்

பன்மலர் மலர்ந்தொரு பஞ்சணையாவது

பக்கத்தெழுமொரு பாறையும் பிளந்து

மதலஇயை அட்ட மஞ்சன நீரை

ஓடும் அருவியில் ஒழுக விட்டது

தேவி

நேரவு நொம்பலம் நோக்காடின்றியோர்

மகவினைப் பெற்று மகிழ்ச்சியுற்றனள்.'

ராஜ குழந்தை பிறந்தால் கேட்கவா வேண்டும்? எத்தனையோ விதமான பரிசுகளைத் தாங்கித் தேவரும் மன்னரும், வணிகரும் வருகிறார்கள். அரண்மனைக்கு வணிகர் கொண்டுவரும் பரிசுகள் தாம் எவ்விதமானவை?

பத்து மடிப்பிலே மூடினாலும் - முகம்

பார்வை மறைந்திடாப் பட்டுக்களும்,

சித்தரச் சேலைத் தினுசுகளும் - நல்ல

செம்பொற் சரிகையுந் தாங்கிவந்தார்

பத்து மடிப்பிலே மடித்தாலும் பார்வை தெரியும் அந்தப் பட்டு எத்தகைய அற்புதமான மிருதுவான பட்டாயிருந்திருக்க வேண்டும்.

பிள்ளைக்கு நாமகரணமுமாயிற்று. சித்தார்த்தன் என்பது பெயர். பிள்ளை வளர்ந்து வாலிபமடைகிறது. அன்பே அதன் உள்ளமும் உடலுமாயமைந்துவிட்டது. ஒரு நாள் தேவதத்தன் என்ற அரசினங்குமரன் வானில் பறக்கும் அன்னப் பறவை ஒன்றை வில்லினால் எய்து வீழ்த்துகிறான். காயத்தோடு கீழே விழுந்த பறவையை சித்தார்த்த குமாரன் கையிலெடுத்துச் சிசுருஷைகள் செய்கிறான். அதனைக் கவிஞர் அழகொழுக வர்ணிப்பது மனோரம்மியமாயிருக்கிறது.

விழுந்த அப்பறவை, மேனி முழுதும்

ஒழுகி ஓடும் உதிரம் புரளத்

துள்ளித் துள்ளித் துடிப்பது கண்டு,

சிந்தை கனிந்து, திருமா மன்னரின்,

செல்வக் குமாரன் சித்தார்த் தன்போய்,

மலர்ந்து விரியா வாழைக் குருத்தினும்

தண்ணிய கரங்களால் தாங்கி எடுத்து,

மடியில் வைத்து மார்போடு அணைத்துத்

தழுவித் தழுவித் தளர்ச்சி நீக்கினன்.

அப்பால்,

இடக்ககையிற் பறவையை ஏந்தி, அம்பினை

வலக்கை யதனால் வாங்கி, வடிந்த

உதிரம் மாற்றி, உறுத்திய புண்ணில்

தேனும் தளிரும் சேர்த்துப் பிசைந்து

பூசியே வருத்தம் போக்கினன். ஆங்கே

சித்தார்த்தன் இவ்வளவு அன்பு காட்டினான் அல்லவா? ஆனால் அவனுக்கு நோவென்பது கடுகத்தனையும் தெரியாது. நோவு எவ்விதம் இருக்கும் என்று பரீட்சை பார்க்க விரும்பினான் அரசுகுமாரன், எனவே:

பறவையின் மீது பாய்ந்த அம்பின்

முனையைத் தனது முழங்கை யதனில்

அமுக்கிப் பார்த்தனன்; ஐயோ! ' என்றனன்;

பிரிந்து பின்னும் பறவையை எடுத்துத்

தாயினும் இரங்கித் தழுவி அணைத்தனன்.

சிறிது நேரம் மெல்ல தேவதத்தன் அங்கே வந்து பறவையைத் தரும்படி கேட்கிறான். சித்தார்த்தன் மறுக்கிறான். ' பறவை இறந்திருந்தால் அதனை நான் உனக்குத் தந்திருப்பேன். ஆனால் அது இறக்கவில்லை. உனக்கு அது உரிமையில்லை. அதனைக்காப்பாற்றியவனுக்கே அது உரியதாகும்' என்கிறான் அவன்.

எய்தவனுக்கே எக்காலத்தும் பறவை உரியது என்று வாதிக்கிறான் தேவதத்தன்.

சொன்ன மொழிகேட்டான் - ஐயன்

துன்பம் மிகஅடைந்தான்;

அன்னப் பறவையினைக் - கன்னத்தோடு

அணைத்து வைத்துக் கொண்டான்

முடிவில் நீதிமன்றத்துக்குப் போவோம் என்று சித்தார்த்தன் சொல்ல இருவரும் அவ்வாறே செல்கின்றனர். அங்கு வழக்கை முடிவுகட்ட முடியாது அறிஞர்கள் - பண்டிதர் தவிக்கின்றனர். அப்போது ஒரு புரோகிதன்:

"உயிரைக் கொன்றிடவே - முயலும்

ஒருவ னுக்குஅந்த

உயிரின் மேலேதும் - உரிமை

உண்டோ? கூறும் ஐயா!

என்று கேட்டு சித்தார்த்தனுக்கே அன்னம் உரியதென்று தீர்ப்புக் கூறுகிறான். தீர்ப்புக் கூறிய புரோகிதன் வடிவில் வந்த தேவன் பின்னால் மாயமாய் மறைந்துவிடுகின்றான்.

மேலே கூறிய பகுதிகளிலே கையாளப்பட்ட மேற்கோட்கள் தேசிக விநாயம்பிள்ளை கவிதை எவ்விதம் இருக்கும் என்பதற்கு நல்ல உதாரணங்கள்.

அகவற் பாவை அலங்காரமாக இலக்கண ஓசை மோனை நயம் சொட்டும்படி அவர் ஆசிய ஜோதியில் பல இடங்களில் கையாண்டிருப்பது புத்தரின் கருணை - அவரது அமைதி நிறைந்த - மென்மையும் , கம்பீரமும் கொண்ட தோற்ற - செயல் எல்லாம் இக்கவிதையில் நம் கண்முன்னே நன்கு தோன்றும்படி அதற்கேற்ற பாணியிலும், பாவத்திலும் பாடப்பட்டிருப்பது விசேஷித்த அம்சமெனக் குறிப்பிடலாம்.

சித்தார்த்தன் பிரம்மசரியத்தைக் கடந்து கிரகஸ்தாசிரமத்தில் புகுந்துவிட்ட பின் நடந்த சம்பவங்கள் இவை.

வைசாகமதி வானிலே விளங்கி உலகை ஒளிமயப்படுத்தும் ஓர் இரவு. சித்தார்த்தன் அரன்மனைச் சுகங்களை ஒதுக்கி துறவு மேற்கொண்டு வெளியேறுகிறான். அவன் காதல் மனைவி யசோதை வயிற்றிலே கருவுற்று களங்கமில்லாமல் நித்திரையில் ஆழ்ந்து கிடக்கிறாள். பார்த்தான் சித்தார்த்தன். இருந்த போதிலும் அவளது அழகிய முகம் அவனது வைராக்கியத்தைக் கலைக்கவில்லை. அதே சமயத்தில் போலித்துறவறம் பேசிப் பெண்களைப் பேயென்று காயும் பண்பில்லை சித்தார்த்தனுக்கு.

உலகையே கருணை மயமாக்க எண்ணும் ஒருவனுக்கு பெண்ணில் வெறுபேற்படுவது அடுக்குமா? உண்மையை ஆராயும் தனது பணிக்கு மெல்லியலாள் குந்தகமாவாள் என்பதுதான் அவன் எண்ணம். அதனால் தான் பிரிந்து செல்கிறான்.

துயில்கொள்ளும் யசோதையைப் பார்த்து அவன் கூறுகிறான்:

வெறுத்தற் கரிய விண்ணமு தே! என்
அன்பின் உருவே! அசோதையே! உன்னை
மறந்து செல்ல மனந்துணி கின்றேன்;

இவ்வார்த்தைகளில் தான் என்ன தாபம்! என்ன அன்பு! அவன் மேலும் சொல்லுகிறான்:

காரிகை யேநம் காதலில் மலர்ந்த
மலரென உன்தன் வயிற்றினில் வளரும்
மகவினைக் கண்டு வாழ்த்துதற் குரிய
காலம் வரும்வரை காத்து நிற்போனால்,

மனத்தில்
கொண்ட உறுதி குலைந்து போய்விடும்.

குலைந்தால் என்ன? அதனால் உலகத்துக்கே நஷ்டம் ஏற்படும்.

உண்மை ஞானம்இவ் வுலகெலாம் ஒளிர்ச்

செய்வதென் கடனாம், சிறிது காலம்

பிரிகின் றேன், இதில் பிழையெதும் இல்லை,

வாய்த்த மனைவியே! வயிற்று மகவே!

தந்தையே! தமரே! தரணி மாந்தரே!

பொறுத்திட வேண்டும்; பொறுத்திட வேண்டும்.

பொறுத்துக் கொள்வது புண்ணியமாகும்

உள்ளம் தேறினேன்; உறுதியும் கொண்டேன்.

இனியொரு கணமும் இங்குத் தங்கிடேன்.

யாதுந் தடையிலை; இறங்கிச் செல்வேன்.

நீள்நில மீது நித்தியா னந்த

வாழ்வை யடையும் வழிஇது வென்ற

தீவிர மான தியாகத் தாலும்

ஓய்வில் லாத உழைப்பி னாலும்

அறியலா மென்னில் அறிந்து வருவேன்;

வாடி வருந்தி மன்னுயி ரெல்லாம்

அடையும் துன்பம் அனைத்தும் ஒழிப்பேன்"

நன்று நாடிய ஞானிசித் தார்த்தனே.

மோனத்திலிருந்து அவன் நடத்திய ஆத்ம விசாரணைகள் அவனுக்கு உள்ளறிவைத் தந்து புத்தனாக்கி விடுகிறது. இந்நிலையில் ஒருநாள் வழி நடந்த களைப்பால் பாதையிலே சோர்ந்து கிடந்தார் அவர். அப்பொழுது தாழ்ந்த குலச்சிறுவன் ஓர் ஆட்டிடையன், அவர்மீது கருணைகொண்டு தன் ஆட்டின் மடியை அவரது வாய்க்கு நேரே நிறுத்தி பாலை மெல்லக் கறந்து விடுகிறான். புத்தர் அறிவு தெளிந்தார். ஆப்பையனை நோக்கி 'கலையத்தில் கொஞ்சம் பால் தா' என்று கேட்டார்.

சிறுவன் மறுக்கிறான். 'நான் எளிய சாதி. எனது கலையத்தில் நீங்கள் உண்ணலாமா?' என்று கூறும் சிறுவனிடம் புத்தர் கூறுகிறார் பதில்:

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்

நீண்ட புணுலும்

பெற்றுஇவ் உலகுதனில் - எவரும்

பிறந்த துண்டோ அப்பா!

தீண்டாமையை எதிர்த்து இதிலும் பார்க்க 'ஒழித்துக் கட்டும்' வகையில் வாதிக்க வேறு வாதங்களுண்டோ? முடிவில் சிறுவன் கலையத்தில் பால் தர அதனைக் கருணை வள்ளல் உண்டு மகிழ்கிறார்.

புத்தர் வழியோடு போய்க்கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவர் கண் எதிரே ஒரு ஆட்டு மந்தை எதிர்ப்படுகிறது. அத்தனை ஆடுகளும் பிம்பிச்சார மன்னனின் யாகசாலையில் பலியாவற்காகப் போகின்றன. அவற்றில் ஒரு ஆட்டுக்குட்டி நொண்டி நொண்டி நடக்கிறது. அண்ணல் அதனைத்தனது தோள்களில் தாங்கி நடக்கின்றார்.

நல்ல பக்தரான தேசிகவிநாயகம் பிள்ளைக்கு புத்தர் இளமறியோடு தோன்று இக்காட்சி மானேந்தி ஆடும் சிவபெருமானையே ஞாபகமுட்டுகிறது.

நெற்றியில் நீறும் - மார்பில்

நீண்ட பூணுலும்

பெற்றுஇவ் உலகுதனில் - எவரும்

பிறந்த துண்டோ அப்பா!

என்று வர்ணிக்கிறார் கவிஞர்.

இந்த யாகத்தைத் தடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கிறார் புத்தர். நகர வீதிகளில் புத்தர் நுழைந்து செல்கையிலே பொது மக்கள் தமது கருமங்களை மறந்து அவரையே நோக்குகிறார்கள். அத்தகைய திவ்யமான தோற்றங் கொண்டவரல்லவா அந்தக் கருணை வள்ளல்.

பெண்டுகள் வாசலில் கூடிநின்றார் - இந்தப்

பேரரு ளாளனும் யாரோஎன்றார்;

கண்டவர் உள்ளம் கனியுதென்றார் - இவண்

கண்ணின் அழகினைப் பாரும் என்றார்

கன்னி ஒருமகள் மையெழுதி - இரு

கண்ணும் எழுதுமுன் ஓடிவந்தாள்;

பின்னும் ஒருமகள் கூந்தலிலே - தூடும்

பிச்சி மலர்கையில் சுற்றிவந்தாள்.

பாலுக் கழுத மதலையுமே - ஐயன்

பக்கம் வரக்களிப் புற்றதென்றால்,

சேலொக்கும் மாதர் விழிகள் - அவன்முகச்

செவ்வியில் ஆழ்வது அதிசயமோ!

கண்ணிற் கருணை விளங்குதென்றார் - நடை

கம்பீர மாகவுங் காணுதென்றார்;

எண்ணில் இடையனும் ஆகான் என்றார் - இவன்

இராஜ குலத்தில் பிறந்தோன் என்றார்;

யாகப் பசுவை எடுத்துவரும் - இவண்

எண்ணரும் பக்தி யுடையன் என்றார்;

மாகந் தொழுதேவ ராஜன்என்றார் உயர்

மாதவச் செல்வன் இவனே என்றார்.

செம்பு நிறைந்துபால் சிந்திடவே - சிலர்

சிந்தை மறந்து கறந்துநின்றார்;

எம்பிரான் செல்லும் வழியின் சிறப்பெலாம்

எங்ஙனம் சொல்லி முடிப்பேன், அம்மா!

கடைசியில் யாகசாலையை நண்ணுகிறார் புத்தர். அங்கே கொலை பாதகம் நடக்கப் போகிறது. ஏராளமாக ஆடுகள் வெட்டுப்படப் போகின்றன. 'தீட்டிய கத்தியும் கையுமாக' விளங்கிய தீட்சிதர் ஒருவர் அவிப்பாகங்களைத் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்கிறார்.

அவர் கூறுவது யாகத்தின் கொடுமையை, பலியிடுதலின் கொடுமையை நன்கு உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது:-

யாகத் திறைவரே! எண்ணருந் தேவரே!

அம்பவி யாளும் அரசர் பெருமான்

பிம்பி சாரப் பெருந்தகை, இந்நாள்

மறைகளில் விதிக்கும் வழிவகை யறிந்து

முறையிற் செய்து முடிக்கும்இம் மகத்தில்

பேணி உமக்கிடும் பெரும்பலி இதுவாம்;

உயிரொடு துள்ளி ஒழுகிடும் உதிரம்

கண்களிற் கண்டு களிப்பீ ராகுக!

சீரிய குணத்துஎம் செங்கோல் மன்னன்

பாரில் செய்த பழியும் பாவமும்

தாங்கி இவ்வாடு சாவக் கையினில்

வாங்கும்இவ் வாளால் வதைத்துஅவ் வுனையும்

எரிவாய் இடுவன், யாவும்

பொரியாய்ப் புகையாய்ப் போவது குறித்தே

இதனைக்கண்ட அன்பரசர் அதனைத் தடுக்க விரைகிறார்.

காலிலே கட்டிய கட்டவழித்தான். - அதன்

வாயினில் கட்டும்

அவிழ்த்து விட்டான்.

சபையோரிடம் உயிர்ப்பலியின் கொடுமையை எடுத்து விளக்குகிறார். முடிவில்,

கொன்று பழிதேட வேண்டாம்ஐயா; - இனிக்

கொல்லா விரதம்மேற் கொள்ளும் ஐயா!

என்று கூறுகிறார் அவர். இந்தக் காட்சி எவ்வாறிருந்தது தெரியுமா? வாய் பேசா உயிர்களெல்லாம் வாய்பெற்றுப் பேசுவது போலிருந்ததாம் ஆது. இந்த அறிவுரை கேட்டு தீட்சிதர் வாளை எறிந்தார். அக்கினிக்குண்டம் அழிக்கப்பட்டு எல்லோரும் புத்தர் காலில் வீழ்ந்தனர். பிம்பிசார மன்னர் அதன்பின் உயிர்ப்பலியை நாட்டில் அறவே ஒழிக்க, புத்தர் ஆனந்தம் அடைகிறார்.

கவிமணியின் கதை சொல்லும் திறமை இந்தக் கவிதைகளிலே பரக்கத் தோன்றுகிறதென்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. மேலே கூறிய ஆசிய ஜோதிக் கதைகளைவிட அரிய கவிதைகள் 'புத்தரும், சுஜாதையும்', 'புத்தரும் மகனிழந்த தாயும்' என்பவையாகும். அவற்றை அடுத்துவரும் கட்டுரையில் பரிசீலிப்போம்.

நன்றி: சுதந்திரன் 18.2.1951 / 11.03.1951

5. எமிலி ஸோலா: வழக்கி விழுந்த வடிவழகி 'நானா' மூலம் வையத்தைக் கலக்கிய நாவலாசிரியர்! பிரெஞ்சுப் பேனா மன்னர்களின் ஒப்பற்ற ஜோதி எமிலி ஸோலா!

- 14.10.1951ல் சுதந்திரன் வாரப்பதிப்பில் வெளியான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் எமிலி ஸோலா பற்றிய கட்டுரையிது. சுதந்திரனில் ஸோலாவின் நாவலான 'நானா'வை மொழிபெயர்த்து வெளியிடுவதற்கு முதல்வாரம் 'நானா'வின் ஆசிரியரான எமிலி ஸோலாவைப் பற்றி அ.ந.க எழுதிய அறிமுகக் கட்டுரையாக இதனைக் கருதலாம் - .

உலக எழுத்தாளர் வரிசையிலே முதலிடம் பெற்றவர்களில் ஒருவர் எமிலி ஸோலா. ஸோலாவின் வாழ்க்கை துன்பமும், துயரமும் நிறைந்தது. வாழ்க்கைப் பாதையிலே சென்று கொண்டிருக்கும்போது சற்றும் எதிர்பாராதவிதமாக இருளில் மறைந்திருந்து கள்வர்கள் தாக்குவதுண்டல்லவா? உலகத்திலுள்ள மாந்தரிலே அனேகருக்கு ஏற்படும் துன்பங்கள் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவைதான். ஆனால் ஸோலாவோ துன்பத்தை எதிர்கொண்டழைத்த வினோதப் பிரகிருதி. 'பாதையிலே கள்வன் இருப்பான்; அதுவும் கத்தியும், ஈட்டியும், துப்பாக்கியும் தாங்கிக் காத்திருப்பான். நானோ நிராயுதபாணியாக உள்ளத்தின் துணிவொன்றே கவசமாக, சத்தியத்தின் கேடயமே காவலாகச் செல்கிறேன். கள்வன் ஆயுதபாணியாகக் காத்திருப்பது மட்டுமல்ல, என்னைத் தாக்குவதும் நிச்சயம். இருந்துமென்ன? துன்பம் நிறைந்த அந்தப் பாதையிலே செல்ல வேண்டியது உண்மை அறிந்த எனது பொறுப்பு. உலகினரென்னைப் பார்த்துள்ளி நகையாடுவர். கருங்கற்பாறையில் கவிஞன் தன் தலையை மோதினால் கவிஞனுக்காபத்தா கல்லுக்காபத்தா? என்று பேசுவர். இருந்துமென்ன? வானந்துளாகினாலும், மண் கம்பமெய்தினாலும், என் மண்டை சுக்குநூறாகினாலும் இந்தப் பாதையால்தான் சென்று தீருவேன். ஒரு உத்தம கொள்கைக்காக என்னையே நான் பணையம் வைக்கிறேன்!' என்ற ஒரே மனப்பான்மையோடு துன்பத்தை வரவேற்கச் சென்ற தியாக புருஷர் ஸோலா.

ஆம், ஸோலா எவனோ ஒருவன் காட்டிய வழியில் சென்று துன்பத்தின் கையில் மாட்டிக்கொண்ட ஏமானிப் பேர்வழியல்ல. தெரிந்தே துயரத்தை வரித்தவர். இது நம்மைக் கொல்லும் நாகபாம்பென்று தெரிந்துகொண்டே நல்ல பாம்பின் நஞ்சுப் பைக்கு அருகாக தமது கைகளைக் கொண்டுபோய் வைத்தவர் அவர்.

கூட்டத்தில் கூடிநின்று கூவிப் பிதற்றுகையில் எங்கோ பார்த்த குறி எவனோ ஒரு அப்பாவியைத் தாக்கி விடுகிறது. அவ்விதம் அகஸ்மாத்தாக ஏற்படும் மரணத்தையோ, காயத்தையோ வைத்துக்கொண்டு தியாகி, தீரர் என்று வர்ணிப்பது இந்த விளம்பர யுகத்தின் வியாதி. ஸோலா அந்த ரீதியில் தியாகியாகவும், தீரராகவும் மாறியவரல்ல. நெருப்புச் சுடும் என்பது தெரிந்து கொண்டே அக்கினிப்

பிரவேசம் செய்யத் துணிவு கொண்ட உண்மையான வீரர் அவர்; சுருங்கக் கூறின் குழந்தைபோலத் தெரியாததனமாக விளக்கின் சுடரோடு விளையாடி விபத்துக்காளாகும் மட்டி 'வீரர்' பட்டியலில் அவரைச் சேர்த்து விட முடியாது.

எமலி ஸோலாவின் முழுப் பெயர் எமலி எட்வார்ட் சார்ள்ஸ் அண்டோயின் ஸோலா என்பதாகும். 1840-ம் ஆண்டு ஒரு இத்தாலியருக்கு மகனாகப் பிறந்த அவர் பிரெஞ்சு இலக்கியத்தின் சிரோரத்தினமாகப் பின்னால் மலர்ந்தவர். இன்று உலக

மேதைகளில் தலை சிறந்த ஒருவராகவும் கணிக்கப்பெறுகிறார். ஆம் ஸோலாவின் மேன்மை அவர் எழுத்திலே இமயம்போல் நிமிர்ந்து நிற்கிறது. ஆயினும் அவரது மேன்மை அவரது தியாக வாழ்விலே தான் தூரிய கோளம்போல் சுடர்விட்டு நிற்கிறது

என்று கூறலாம்.

1803 ம் ஆண்டு.

ஸோலா அப்போது பிரபலமான எழுத்தாளராகி விட்டார். அவரது நூல்களை பிரெஞ்சு மக்கள் எதிர்பார்த்து வாசிக்கும் காலம். இப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தில்தான் அவரது உத்தம வாழ்க்கையின் உச்சமான அச்சம்பவம் நடைபெற்றது.

கப்டின் டிரைபஸ் என்பவன் பிரெஞ்சுப் பட்டாளத்தில் ஒரு அதிகாரி. தாய் நாட்டிலே தளராத அன்புகொண்ட தேச பக்தன்.

அவன்மீது பொய்யும் புனைசுருட்டுமான வழக்கொன்றை பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தின் பெரிய அதிகாரிகள் ஜோடித்து விட்டார்கள். ஜீவாதாரமான ராணுவ ரகசியங்களை நாட்டின் எதிரிகளுக்கு விலைபேசி விறக முன்வந்த கொலைபாதகம் புரிந்தான் என்பதே

தேசத்துரோகி என்று விசாரணைக் கூண்டிலேறி, சிறைக்கூண்டிலும் தள்ளப்பட்டுப் பின்னர் தீவாந்தர சிட்சையும் விதிக்கப்பட்டது.

முழு உலகமும் அவனைக் குற்றவாளி என்று நம்பியது. 'துரோகி உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்தவன், நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த நாசகாலன்' என்று பொது மக்கள் அவனை ஏசினர்.

ஆனால் 'தான் குற்றமற்றவன், நிரபராதி!' என்று அபலை டிரைபஸ் ஓலமிட்டான்.

இந்த ஓலம் எமலி ஸோலாவின் காதில் வீழ்ந்தது. டிரைபஸ்ஸின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தார். நடந்த சம்பவங்களின் உண்மை விபரங்கள் யாவை என்று துருவிப் பார்த்தார். கடைசியில் அவர் ஒரு முடிவு கண்டார். டிரைபஸ் நிரபராதி! இதனை உலகறிய முழங்க வேண்டுமென்று விரும்பினார் அவர்.

ஆனால் நீதிமன்றமே தீர்ப்பளித்துவிட்டபின் இதைபற்றி யாருமே பேசிவிட முடியாது. கோர்ட்டை அவமதித்ததற்குக் கொடுஞ்சிறையில் துஞ்சவேண்டிவரும்.

மௌனமாய் இருக்க வேண்டியதுதான். மனதோடு புதைந்த மர்மமாக டிரைபஸ் நிரபராதி என்ற செய்தியை மறைத்துவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் ஸோலா அவ்விதம் சத்தியத்திற்குச் சமாதிகட்டிவிட்டு வாழ்ந்திருக்கச் சம்மதிக்கவில்லை.

சாகாத சத்தியத்துக்கு பிரெஞ்சு நீதிமன்றம் சமாதி கட்டிவிட்டது. அந்தச் சமாதியைப் பொடியாக்கி சத்தியத்தை புதை குழியிலிருந்து மீட்கவேண்டும். இது ஸோலாவின் உள்ளத்தின் உயிரின் வெறித் தாகமாக ஓங்க ஆரம்பித்தது.

நீதிமன்றத்துக்கு மட்டுமல்ல அஞ்ச வேண்டியிருந்தது. பிரெஞ்சுப் பொதுமக்களைப் பார்த்தும் நடுங்க வேண்டிய நிலைமையே ஸோலாவின் நிலைமை. துரோகிக்குப் பரிந்து பேசுகிறான் என்று மக்கள் தூற்றுவர். கொபாவேசம் கொள்வர். இன்னும் என்னென்ன செய்வர் என்று கூறிவிட முடியாது.

ஸோலா இந்தப் பயங்கரப் பாதையில் வெஞ்சிறையும் மக்கள் வெஞ்சினமுமே எதிர்கொள்ளும் ஒற்றையடிப் பாதையில் கால் வைத்தார். துணிந்து நடந்தார்.

'நான் குற்றஞ் சாட்டுகிறேன்' - என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில் சட்டத்துக்கும் சர்க்காருக்கும் சவால் விடுத்தார். நீதிமன்றத்தை ஏளனம் செய்தார். வருவது வரட்டும் என்று துணிந்து நின்றார். வழக்கை உருவாக்கியவர்கள்மீதும் கூடக்குற்றஞ்சாட்டினார் அவர்.

துரோகிக்குப் பரிந்து பேசும் துரோகி என மக்கள் ஸோலாவைத் தூஷித்தனர். சத்தியத்தை நிலைநாட்டிப் புகழழடைய எண்ணும் மனிதர்கள் உலகில் ஆயிரக்கணக்கில் தோன்றாவிட்டாலும் ஓரிருவராவது அவ்வப்போது தோன்றக் கூடும். கீர்த்தியின் கவர்ச்சியின் முன்னால் கஷ்ட்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளும் துணிவும் தைரியமும் அவர்கள் உள்ளத்திலே தோன்றி, மலர்வதும் சாதாரணம். ஆனால் சத்தியத்தை நிலைநாட்ட முன்வந்தால் நாட்டின் இகழ்ச்சியையே அடைய நேரிடும் என்று தெரிந்தும் அந்தப் பாதையிலே செல்ல முன்வந்தவர் ஸோலா!

ஸோலாவின் வாதம் மக்களிடையே செல்லுபடியாகவில்லை. அவர்கள் டிரைபஸ் ஸோலா உருவங்களைப் போல் வைக்கல் உருவம் சமைத்துத் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தினர். ஸோலா மீது கல்லாலெறிந்தார்கள்.

அறிஞரின் இரத்தம் வீதியில் சிந்தியது. 'அவர் என்றும் எதிர்த்துவந்த கோடீஸ்வரக் கும்ப'லும் சதித்திட்டம் தீட்டி அவர்மீது வஞ்சம் தீர்க்க முன்வந்தது. போதாதற்குப் போலிசார் அவர்மீது வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். நீதிமன்றத்திலே 'டிரைபஸ் குற்றமற்றவன். என் சிதையிலே நீதி சிறக்குமானால் போதும்! எனக்குத் திருப்தி' என்று முழங்கினார் மகாத்மா ஸோலா.

அவர் சிதைவுண்டார். எனினும் நீதி சிறந்து விடவில்லை. அவர் விடுத்த சவாலை ஏற்றுக் கொண்ட நீதிமன்றம் அவருக்குச் சிறைத்தண்டனை விதித்தது. இதனால்

புரட்சிக்காரர் பலரும் செய்த வேலையையே அவரும் மேற்கொள்ளும்படி ஏற்பட்டது.

பிரான்ஸை விட்டு இங்கிலாந்துக்கு கம்பி நீட்டினார் பெரியார்.

ஆனால் காலம் செல்ல நிலைமை மாறியது. பிரான்சிய அரசியலிலே மாற்றம். புதிய மந்திரி சபை ஒன்றும் உருவாகியது. உண்மையான தேசத்துரோகி எஸ்டர் ஹேஸி என்பவன் கோர்ட்டில் நிறுத்தப்பட்டான். அப்போது வெளிவந்த தகவல் மீண்டும் டிரைபஸ் பிரச்சினையை நாட்டிலே கிளப்பிவிட்டது. புனர் விசாரணை ஆரம்பித்தது.

ஸோலாவுக்கு வெற்றி! 1899ம் ஆண்டு ஸோலா உற்சாகம் நிறைந்த மனதோடு திரும்பினார். டிரைபஸ் விசாரணை நீண்டு கொண்டே போயிற்று. ஆனால் அதற்கிடையில் 1902ம் ஆண்டு ஸோலா ஒரு அடுப்பினால் ஏற்பட்ட விபத்திலே சிக்கி காலமாகி விட்டார். எனினும் அந்த மகானின் முயற்சி வீண் போகவில்லை. 1906ம் ஆண்டு டிரைபஸ் வழக்கிலே முடிவான் தீர்ப்பு வெளியிடப்பட்டது.

ஆம்! டிரைபஸ் நிரபராதி. ஸோலா பாவிக்குப் பரிந்து பேசியவரல்ல! நீதிக்குப் பரிந்து பேசியவர்! - என்று உலகம் அறிந்து கொண்டது.

அவரது கல்லறையிலே பிரபல பிரெஞ்சுக் கதாசிரியர் அண்டோஸ் பிரான்ஸ் உருக்கமான பிரசங்கம் செய்தார். ஸோலாவின் வாழ்க்கையின் பெருமையை நாடறியப் பேசினார் அவர்.

ஸோலாவின் துயர்ச் சரிதை இது. கண்ணிராலும், வீரத்தாலும், தியாகத்தாலும், அன்பாலும், நெஞ்சுரத்தாலும் சமைக்கப்பட்ட அற்புதமான சரிதம். இந்தச் சரிதத்தை உலகமறியச் செய்த எப்ருமை அமெரிக்க சினிமாத் தயாரிப்பாளர் டாரிஸ் ஸெனக்குக்கு உரியதாகும். இதுவரை வெளிவந்த வாழ்க்கைச் சரிதச் சினிமாப் படங்களிலே ஒப்பற்ற சித்திரம் என அகிலம் கொண்டாடுவது 'எமிலி ஸோலா வாழ்க்கையே'யாகும்.

எமிலி ஸோலா: ஸோலாவின் இலக்கிய வாழ்விலே இனிப் புகுவோம்.

ஸோலா இலக்கியத்திலே மோகனமான கனவுகளைத் தோற்றுவிக்கும் போக்கில் நம்பிக்கை கொண்டவரல்ல. சாக்கடை உலகைச் சாக்கடை நாற்றத்தை நாம் உணரத்தக்கவகையில் இயற்கைத்தன்மையுடனே சமைப்பதில்தான் அவரது சிறந்த கலை வெற்றி பெறுகிறதென்று கூறலாம். 'இயற்கை வாதம்' (Naturalism) என்று அவரும் அவரது கோஷ்ட்டியினரும் தமது இலக்கியப் பாணிக்கு நாமகரணம் செய்து கொண்டனர்.

ஸோலாவின் வாழ்க்கை பாரிஸ் குமாஸ்தாவாக ஆரம்பித்தது. சமூகத்தைத் திடுக்கிட வைத்து எழுதுவதில் அவர் சமர்த்தர். 1877ல் அவர் வெளியிட்ட 'லா அசமோயர்' நாவல் குடிகார வாழ்க்கையைச் சித்திரிப்பது. இதுவே அவரது புகழ் என்னும் கோட்டையின் கோபுரவாசலாக அமைந்தது எனக்குறிப்பிடலாம்.

சமுதாயம் அவர் பச்சை பச்சையாக எழுதிய விஷயங்களைக் கண்டு கொதிப்படைந்தது. சீறி உறுமியது. அவர் 'லா அசமோயர்' ஆவலை 'லா போய்ன் பப்ளிக்' என்னும் பத்திரிகையில் தொடர்கதையாக வெளியிட ஆரம்பித்தவுடனே நாடெல்லாம் அதிர்ச்சி.

பத்திரிகையின் சந்தாதார்கள் சந்தாக்களை வாபஸ் பெற ஆரம்பித்து விட்டனர். 'பெரிய புள்ளிகள் கண்டனக் கடிதம் எழுதினார்கள். முடிவில் கதையை வெளியிட முடியாது எனப் பத்திரிகாசிரியர்கள் ஸோலாவுக்குத் தெரிவித்து விட்டனர்.

ஆனால் இந்த நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது ஸோலாவினதிர்ஷ்டம் என்றுதான் கூற வேண்டும். ஏனெனில் இன்னொரு சஞ்சிகை 'இதோ நான் பிரசுரிக்கிறேன்' என்று முன்வந்தது. அந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் 'லா ரிப்பப்ளிக் டி லெட்டர்ஸ்' என்பதாகும். இதில் கதையின் பிற்பகுதி வெளியாயிற்று.

இந்த எதிர்பாராத விளம்பரத்தால் முடிவில் புஸ்தக ரூபத்தில் இந்நாவல் வெளியானபோது வெகுவிரைவாகவே ஒரு லட்சம் பிரதிகள் விற்றுப் போய்விட்டதாம்.

ஸோலா விமர்சகர்களின் எதிர்ப்பைக் கண்டு அஞ்சி விடவில்லை. துணியே உருவான அவர் என்ன கூறினார் தெரியுமா?

'முதலில் அவர்கள் எங்களைப் பார்த்து நகைப்பதில் ஆரம்பிப்பார்கள். ஆனால் பின்னர் எங்களைப் பார்த்து 'காப்பி' அடிப்பதில்தான் அவர்கள் முடிவடைவார்கள். ஆம். இலக்கியத்திலே ஒரு புது நூற்றாண்டை நாம் சமைக்கத் தொடங்கி விட்டோம்'.

'நானா' வெளியாயிற்று!

'நானா' தான் ஸோலா வாழ்வின் பெருவெற்றி. டிரைபஸ் சம்பந்தமாக அவர் அடைந்த வெற்றியோடு சமதையாக இந்த அபூர்வமான நூலைக் குறிப்பிடலாம். நாடக் அரங்கில் நட்சத்திரமாய் ஒளிவீசிய 'நானா' விபச்சாரத்தைத் தொழிலாய் நடத்திய ஒரு வேசி. அவளது வாழ்க்கையின் தோற்றம், மலர்ச்சி, சீரழிவு என்பனதாம் கதையின் பொருட்கள். நானா பாத்திரம் இலக்கிய உலகில் தனியிடம் தேடிக் கொண்டது.

இப்புஸ்தகம் வெளிவந்ததும் முழுப் பாரிஸ் நகரமும் புஸ்தகக் கடைகளுக்கருகே குழுமியது. முதற்பதிப்பான மொத்தம் 50,000 பிரதிகளும் வெளியான முதலாவது தினமே விற்றுத் தீர்ந்துவிட இரண்டாம் பதிப்பு 10,000 பிரதிகளை அடுத்த நாளே வெளியிடும் நிர்ப்பந்தம் பிரசுரகர்த்தாக்களுக்கு ஏற்பட்டது.

இன்று 'நானா' மொழிபெயர்க்கப்படாத வளம் பெற்ற பாஷை கிடையாது. ஆங்கிலத்தில் மட்டும் 15 லட்சம் கையடக்கப் பிரதிகள் இதுவரை விற்பனையாகியுள்ளன.

'நானா' புஸ்தகம் வேசியின் கதை அல்லவா? இது ஆசிரியரின் சொந்த அனுபவம் என்ற கயிறு திரிப்புகள் பலவும் வெளியாகின. 'நானா' என்ற வேசியோடு

அவருக்கு நேரில் அறிமுகம் என்றும் அவளையே கதாநாயகி ஆக்கிவிட்டாரென்றும் வசைமாரி பொழிந்தனர்.

ஸோலாவும் 'மாடம் பவாரி' எழுதிய குஸ்தாவ் பிளாபரியும் நண்பர்கள். சிறுகதை மன்னர் மாப்பசான் ஸோலாவின் அந்தரங்க சிஷ்யர். எப்பொழுதும் ஸோலாவின் முன்னும் பின்னும் திரிவார் அவர். ரஷ்ய எழுத்தாளர் ரீடர்கின்ஷும் அவரை நேரிலும் வந்து தரிசித்தார்.

பிளாபரியின் இலக்கியப் போக்குக்கும் ஸோலாவின் இலக்கியப் போக்குக்கும் வித்தியாசம். இருந்தபோதிலும் பிளாபரி பிளாபரி ஸோலாவின் அகண்டாகாரமான இலக்கிய வளத்துக்கு அஞ்சலி செலுத்தினார். அவருக்குப் பிடிக்காத அம்சம் ஸோலாவின் எல்லை மீறிய - சில சமயங்களில் அருவருப்பூட்டும் யதார்த்தவாதமேயாகும். பிளாபரி ஸோலாவைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

'கலை உலகில் கால்கள் அழுக்கடைந்த விஸ்வரூபம் அவர். அதனால் என்ன? அவர் விஸ்வரூபம் படைத்தவர் என்பதை யார்தான் மறுத்துவிட முடியும்?'

ஸோலா சிறந்த ஆசிரியர். சிறந்த மனிதர். சிறந்த ஆசிரியனுக்கும் சிறந்த மனிதனுக்கும் உலகில் மதிப்பு நிலை பெற்றிருக்கும்வரை ஸோலாவின் புகழ் குன்றிலிட்ட தீபம் போல் அமர ஒளி வீசிக்கொண்டேயிருக்கும்.

மூலம்: - 14.10.1951ல் சுதந்திரன் வாரப்பதிப்பு

பதிவுகள் ஜூலை 2008 இதழ் 103

6. தான்தோன்றிக் கவிராயரின் கவிதைகள்!

- பதிவுகள் இதழில் ஏற்கனவே வெளிவந்த படைப்புகள் அவ்வப்போது ஒருங்குறி எழுத்துருவில் மீள் பிரசுரம் செய்யப்படுகின்றன. அந்த வகையில் இதுவுமொன்று. சில்லையூர் செல்வராசனின் கவிதைகளை ஒரு அரைகுறை விமர்சகர் *Blank Verse* என்று விமரிசிக்கப் போய் அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியிடம் வசமாக வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார். அதன் விளைவே கீழுள்ள கட்டுரை. இச்சமயத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் தனது 'ஒப்பியல் யாப்பிலக்கணம்' நூலினை அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமிக்கே சமர்ப்பணம் செய்திருந்ததை ஞாபகப் படுத்துவதும் பொருத்தமானதே -

சமீபத்தில் கொழும்பில் நடைபெற்ற ஒரு நாடகத்தொடக்க விழாவில் பேசிய ஒரு பட்டதாரி சிறு கதாசிரியர், சில்லையூர் செல்வராசனின் கவிதைகளைப் பற்றிப் பேசும்போது அவை வெறும் *Blank Verse* என்று குறிப்பிட்டாராம். இத்தகைய தீர்ப்பை அளிக்க, ஒருவருக்கு யாப்பிலக்கணம், தமிழில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் நன்கு தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு தெரியாமல் வாயைப் பிளந்தால் அவரது அறியாமையின் நாற்றந்தான் ஊரெல்லாம் பரிமளிக்கும். பட்டதாரிச் சிறு கதாசிரியரின் பேச்சு இதற்கு நல்ல உதாரணமாக அமைந்துள்ளது.

நமது நாட்டிலுள்ள 'மரபு'களில் ஒன்று, நாலு நூல்களை நெட்டுருப் போட்டு, நான்கு முறை நூன சித்தியும் ஐந்தாம் முறை மூன்றாம் வகுப்பில் முழுச் சித்தியும் பெற்றுப் பண்டிதரோ, பட்டதாரியோ ஆகி விட்டால் அவர் ஒரு படித்தவர் என்று கணித்துக் கொள்வதாகும். ஆனால் அவர்களில் பலர் பாடப் புத்தகங்களைத் தவிர வேறெதையும் படித்தவர்களல்ல. இங்கு நான் ஒரு கேள்வியை எழுப்ப விரும்புகிறேன். தொல்காப்பியத்தின் ஒரு பகுதியையும், திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியையும், பாரதத்தின் இரண்டு சருக்கத்தையும் பள்ளிக்குச் சென்று படித்துப் பெற்றவனா அல்லது வீட்டிலிருந்து கொண்டே மூன்று நூல்களையும் முழுவதும் கற்றவனா அவற்றை முற்றாகப் படித்தவன்? ஞானசம்பந்தர் ஓதாதுணர்ந்தவர், முலைப்பாலைக் குடித்தே முழு அறிவும் பெற்றவர் என்கிறார்கள். ஒரு சில பண்டிதர்களும் பட்டதாரிகளும், ஏன் பயிற்சி பெற்ற தமிழ் வாத்தியார்களில் சிலர் கூட, தம்மை ஞானசம்பந்தர்கள் என்றுதான் காட்டப் பார்க்கிறார்கள்.

யாப்பிலக்கணத்தைக் கற்காமலே அது பற்றித் தீர்ப்புக் கூறத் தமக்கு உரிமையுண்டு என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட ஒரு பயிற்சி பெற்ற தமிழ் வாத்தியார்- நான் முன்னே கூறிய பட்டதாரிச் சிறு கதாசிரியரால் 'சொறி விமர்சகர்' என்று ஒரு முறை வர்ணிக்கப்பட்டவர் - நான் சில ஆண்டுகட்கு முன்பே 'வெண்பா எழுதுவது எப்படி?' என்ற யாப்பிலக்கணம் சம்பந்தமான தொடர் கட்டுரையை வீரகேசரியில் எழுதியபோது, அதில் ஏதோ பிழை இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார் இப்போ செத்துமடிந்துபோன ஒரு யாழ்ப்பாண ஏட்டில்! ஆனால் என்ன பிழை என்று அன்றும் காட்டவில்லை, இன்றும் காட்டவில்லை. பிழை இருந்தால் அல்லவா காட்டுதற்கு? மேலும் பிழை காட்டுவதற்கு அவருக்கு யாப்பிலக்கணம் பிழையறத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அவர் அந்த நிலையில் இல்லை. இருந்தாலும் பேசத்துணிவு கொண்டு விட்டார்! ஏன்? அவர் தமிழ் வாத்தியார்; ஓதாது உணரக்கூடிய ஞானசம்பந்தர்! படித்திராவிட்டாலும்

படித்திருப்பார் என்று எண்ணக்கூடிய மௌடீகங்கள் எம்மிடையே பலர் உண்டு என்பது அவருக்குத் தெரியும், அதுதான் அவ்வளவு துணிவு!

Blank Verse பற்றிப் பேசியவருக்கு ஆங்கிலப் படிப்பு உண்டு. ஆனால் அது பற்றிப் பேச ஆங்கிலமொழி அறிவு மட்டும் போதாது. ஆங்கில யாப்பிலக்கண அறிவு வேண்டும். மேலும் சில்லையூர் கவிஞன் தமிழ்க் கவிஞன். அவனது கவிதை எந்த தமிழ் யாப்புக்குள் அடங்குகிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளத் தமிழ் யாப்பிலக்கண அறிவும் வேண்டும். இரண்டும் தெரியாதவன், ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண சம்பந்தமான இந்தப் பிரச்சினைப்பற்றிப் பேசவே கூடாது. எந்த ஜனநாயகத்திலும் இந்த உரிமையை நாம் மறுத்தேயாக வேண்டும். இரண்டும் தெரியாமலே இந்த மௌடீகம் தான் ஓதாது உணரக்கூடிய ஒரு ஞானசம்பந்தர் என்ற எண்ணத்தில் போலும் தன் வாயைப் பிளந்து வாந்தி எடுத்தது! ஆனால் அந்த வாந்தியில், பார்ப்பனக் குறவனின் பால் மணம் வீசவில்லை; சாராய நெடி தான் சந்தி சிரித்தது! என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் பண்டிதரல்ல, பட்டதாரியல்ல, பயிற்சி பெற்ற தமிழ் வாத்தியமல்ல, ஓதாதுணர்ந்த ஞானசம்பந்தன் என்று மார் தட்டி நிற்க! ஒரு சிலவற்றையேனும் ஒதியுணர்ந்த, சாதாரண மனிதன் நான். உலகில் எட்டு அதிசயம் என்றெல்லாம் ஏதேதோ சொல்லுகிறார்கள் இன்று. இதில் நான் கண்ட பேரதியம் என்னெவன்றால், விஷயந் தெரியாதவர்கள் மிகத் துணிவுடன் விஷயந் தெரிந்தவர்கள் போலப் பேச முன்வந்து விடுவதுதான். இந்த அதிசயத்தைப் பார்த்த பிறகு மற்ற அதிசயங்களை நேரில் சென்று பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசையே எனக்கு இல்லாமல் போய் விட்டது.

பண்டிதத் தராதரப் பத்திரமோ, பட்டதாரித் தராதரப் பத்திரமோ, வாய்க்கு வந்ததை எல்லாம் உளறுவதற்கு லைசென்ஸ் அளிக்கிறது என்று எவரும் எண்ணக் கூடாது! 'எப்பொருள் யார் வாய்க் கேட்பினும் எப் பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்ற வள்ளுவன் கருத்து, இன்றைய உலகின் கருத்து என்பதை மறந்துவிட வேண்டாம். இத்துடன் பீடிகை போக நான் எடுத்துக் கொண்ட ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண விவகாரத்துக்கு வருவோம்.

முதலாவதாக, Blank Verse என்றால், வெறும் செய்யுள் என்று மொழி பெயர்த்துக் கொண்டு, வெறும் செய்யுள் என்றால் வெற்றுச் செய்யுள் என்று வியாக்கியானம் செய்து, 'ஆகா வெற்றுச் செய்யுள் என்றால் மோசமான செய்யுள்!' என்று ஆர்ப்பரிக்க, இலக்கணம் தெரியாத, ஓதாதுணர்ந்த, 'மரபு' காக்க முற்பட்ட மௌடீகங்களால்தான் முடியும்! 'வெண்பா' என்றால் 'வெள்ளைக் கவி'. வெள்ளைக் கவி என்றால் ஆழ்ந்த பொருள் அமையாக் கவி. அதனால்தானே 'வெள்ளைக் கவி காளமேகமே! உன் கள்ளக் கவிக் கடையைக் கட்டு' என்று அதிமதுரன் பாடினான், என்று யாராவது ஆர்ப்பரித்தால் அது எத்துணை அபத்தமோ அத்தகைய அபத்தம் தான் Blank Verse பற்றி இப்படி நினைப்பதும். Blank Verse என்றால் வெற்றுக் கவி அல்ல. வெண்பா என்பது வெள்ளைக் கவி அல்ல. Blank Verse ஒரு ஆங்கிலப் பாவினம். வெண்பா தமிழ்ப் பாவகைகளான வெண்பா, கலிப்பா, வஞ்சி, ஆசிரியம் என்ற நான்கு பாக்களில் ஒன்று.

Blank Verse இன் இலக்கண அமைதி பின்வருமாறு;

அதில் எதுகை இருக்கக் கூடாது. எதுகை என்றதும் இந்தப் பட்டதாரிகளும் பண்டிதர்களும் தாம் ஓதாதுணர்ந்த யாப்பிலக்கண , அறிவோடு 'எதுகை - கை எது?' என்று கேட்டுக்கொண்டு கிளம்ப வேண்டாமென்று அவர்களை மிகத் தாழ்மையுடன் வேண்டிக்கொள்கிறேன். இன்னும் எனக்குத் தெரிந்த ஒரு பண்டித வித்துவான் யாப்பிலக்கணம் என்றால் எதுகையும் மோனையும்தான் என்று எண்ணிக் கொண்டிருப்பவர்; அவர் , - அதெப்படி? எதுகை இல்லாமலும் ஒரு பாட்டா?' என்று கேட்டுக்கொண்டு வரலாம். கரை போட்ட துணியில் அழகிருக்கிறது. ஆனால் கரை போடாத துணியிலும் இன்னொரு வகை அழகு இருக்கத்தான் செய்கிறது என்பதுதான் நாம் இவருக்கு அளிக்கக் கூடிய பதில்! ஆனால் அதைப் புரிந்து கொள்ள அழகுணர்ச்சி வேண்டும். அது அவரிடம் இருக்கிறதா என்பதைப் பொறுத்துத்தான் அவர் நம் பதிலை ஏற்றுக் கொள்வார். இது ஆங்கில இலக்கண விவகாரம். ஆங்கில யாப்பின்படி Blank Verseஇல் எதுகை இருக்கக் கூடாது. மோனை இருக்கலாம் அன்றி இல்லாதிருக்கலாம்.

மோனை என்றதும், இது மகனே என்பதன் மரூஉ. யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் வழங்கும் ஒரு கொடுந்தமிழ்ப் பிரயோகம் என்று ஆர்ப்பரிக்க வேண்டாமென்று இந்த அரைகுரைப் படிப்புள்ள பட்டதாரிகளையும் பண்டிதர்களையும் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

உளரும் லைசென்ஸ் பெற்றவர்களல்லவா? அதனால்தான் இவ்வேண்டுகோள். ஆனால் அளவொத்த அடி வேண்டும். அடி என்றதும் கையால் அடித்தல், காலால் அடித்தல் அல்ல. அடி என்றால் வரி. வரி என்றால் திருமணம் செய், சுயம் வரி என்றெல்லாம் பாதை தவறிப் பேசலாம் பத்திரம் பெற்ற பட்டதாரிகள். பத்திரம் இருக்கும்போது பயம் உண்டோ? ஆனால் அஞ்சுவது அஞ்சாமை பேதமை என்பதை நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அல்லது அடி விழலாம். அடி என்றால் பொல்லடி மட்டுமல்ல,

சொல்லடியும் கல்லடியும்தான். ஒரு வகைச் சீரில் இயங்க வேண்டும். சீர் என்றதும் சிறப்பு, சீர்வரிசை என்று ஓதாதுணர்ந்தவர்கள் பொருள் தர முன்வரலாம். இது யாப்பிலக்கணச் சீர்; நீங்கள் நினைக்கும் சீர் அல்ல. இந்த Blank Verse இற்கு ஒரு உதாரணத்தைத் தந்து அதை அலகிட்டுப் பார்ப்பது நல்லதென்று நான் நினைக்கின்றேன். பட்டதாரி மௌடீகம் Blank Verse என்றால் என்ன என்று இதைப் பார்த்தாவது புரிந்து கொள்ளட்டும்.

O, swear not by the moon, the inconstant moon,

That monthly changes in her circled orb, (Shakespeare, Romeo Juliet)

இதில் எதுகை கிடையாது. முதல் அடியில் மோனையில்லை. இரண்டாம் அடியில் Changes in her circled orb என்று வருவது மோனை. மோனை வரலாம்; அல்லது வராது விடலாம்... ஒவ்வொரு அடியும் ஐந்து சீர்கொண்ட

Pentameter என்ற அடிகள். ஆகவே அளவொத்த அடிகள். இதில் காணும் சீரின் பெயர் Iambic. இரண்டு அடிகளும் ஒருவகைச் சீரிலேயே இயங்குகின்றன. Blank

Verse என்பது இதுதான். இது போல் அமைந்ததைத்தான் ஆங்கில யாப்பில் Blank Verse என்று அழைப்பார்கள். ஆனால் ஆங்கிலத்திலும், இதர மேனாட்டு மொழிகளிலும் Verse Libre அல்லது Free Verse என்று இன்னொன்றும் உண்டு. அதற்குத்தான் விதிகள் கிடையாது. எதுகை, மோனை, அளவு, சீர், தளை என்பன எதுவுமே கிடையாது அதற்கு. ஆனால் அதற்கும் இலக்கண அமைதி ஒன்றுண்டு. கூறும்பொருள் கவிதைத் தன்மை கொண்டதாயிருக்க வேண்டும். Cadense என்ற இன்னிசை அதில் ஒழுக வேண்டும். Blank Verse ஆங்கிலத்தில் எப்படிப்பட கவிஞர்களால் இதுவரை எழுதப்பட்டுள்ளது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதும் நல்லது. உலகின் மிகச் சிறந்த கவிஞன் என்று பலரால் கருதப்படும் ஷேக்ஸ்பியரின் கவிதை, பெரும்பாலும் இந்த எதுகையற்ற Blank Verse ஆல் தான் எழுதப்பட்டுள்ளது. டெனிசன், மார்ட்ளோவ், மில்டன் எல்லோரும் தம் நீண்ட காவியங்களை இந்த Blank Verse இல்தான் எழுதினார்கள். பெரும்பாலும், தமது சிறுகவிதைகளில் தான் இக்கவிஞர்கள் எதுகையை உபயோக்கித்துள்ளார்கள்.

சரி, இதுவரை ஷேக்ஸ்பியரின் Blank Verse ஐப் பார்த்தோம். இனி, தான் தோன்றிக் கவிராயர் என்னும் சில்லையூ செல்வராசனின் கவிதைகளை அலகிட்டு, அவற்றில் Blank Verse என்ற யாப்பின் தன்மைகள் ஓரளவாவது இருக்கின்றனவா என்பதை ஒருவகை ஒப்பியல் யாப்பிலக்கண முறையில் கவனிப்போம்.

சில்லையூர் செல்வராசன் வெண்பாக்கள், விருத்தங்கள், சிந்துக்கள், ஆசிரியப்பாக்கள், கட்டளைக் கலித்துறை என்ற பலவித பா வகைகளிலும் தமது கவிதைகளைப் புனைந்து தமிழன்னையின் பாதங்களில் சூட்டியிருக்கிறார். இவை யாவும், அவற்றுக்குரிய இலக்கணத்துக்குள் அமைந்திருக்கின்றனவே அல்லாமல் Blank Verse என்ற கவி உருவத்தின் தன்மைகளைப் பெறவில்லை. பொதுவாகக் கவி அரங்கங்களில் அவர் பாடும் பாடல்கள் வெண்டளை தழுவிய ஒரு புதிய கவி உருவமாகும். இது பாரதிதாசன் போன்ற பெருங் கவிஞரால் கையாளப்பட்டு, இன்று தமிழ்க் கவிஞர் பலராலும் உபயோக்கிக்கப்படும் ஒன்று. இக்கவி உருவத்திற்கு உதாரணமாக செல்வராசன் கவி அடிகள் ஒன்றிரண்டை இங்கு அலகிட்டுப் பார்ப்போம்.

யாழ்ப்பாணச் சாமி தனைக்

காழ்ப்பால் இகழ்ந் தெழுதும்

கூழ்ப்பானைப் பண்டிதரைக்

குட்டுதற்கே வந்துள்ளேன்!

இது பின்வரும் சீரமைதி:

தேமாங்காய் - கூவிளங்காய்

தேமா - கருவிளங்காய்

தேமாங்காய் - கூவிளங்காய்

கூவிளங்காய் - தேமாங்காய்

இவை யாவும் வெண்பாவில் பயிலும் சீர்கள். காய் முன் நேரும், மா முன் நிரையும், நிரை முன் நேரும், வருவது வெண்டளை. தளை அமைதி சரி. இப்புதிய பாவினத்தில், சாதாரணமாக, குறளைப்போல, இணை எதுகையே வரும். ஆனால் இவரது அடியிலோ யாழ், காழ், கூழ் என்று மூன்று எதுகைகள் வந்துள்ளன. ஆகவே, எதுகையமைதி தேவைக்கதிகமாகவே இருக்கிறது. முதலடியில் இரண்டு எதுகை விழுந்து விட்டதால் மோனை அவசியமில்லை. ஆனால் அங்கும் 'யா'வுக்கு 'இ' மோனையாக விழுகிறது. சொல்லாட்சியில் கவிஞர் வல்லவராய் இருப்பதால் அவரால் தேவைக்கதிகமாகவே எதுகைகளையும், மோனைகளையும் அள்ளி வீச முடிகிறது. தமிழ்ப் பாட்டில் எதுகை மோனை நயம் அதிகமாயிருப்பது குற்றமல்ல, தனிச்சிறப்பு எனக் கருதப்படுகிறது என்பதையும் நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

நிச்சயமாக இது Blank Verse அல்ல. அதில் எதுகையே இருக்கக் கூடாது. செல்வராசனின் கவி அதற்கு முற்றிலும் முரண். அப்படியானால், இது Verse Libre ஆக இருக்கலாமோ? அதுவும் முடியாது. ஏனெனில் அளவொத்த அடிகள், அதுவும் தளைச் சிறப்புக் கொண்டவை, எதுகை மோனை எல்லாம் கொண்டவை, எப்படி Verse Libre ஆக முடியும்? அதுவும் முடியாது. ஆகவே செல்வராசனின் கவியரங்கக் கவிதைகள் Blank Verse அல்ல' வேறு பாவினம். உண்மையைச் சொல்லப்போனால் செல்வராசன் இதுவரை எழுதாத பாவினங்களில் ஒன்றுதான் Blank Verse. அவர் எதுகையற்ற பாட்டு எழுதினதே கிடையாது. எதுகையற்ற பாட்டுத்தான் Blank Verse.

ஏன், இந்தப் பட்டதாரிச் சிறுகதையாளர் பேசிய கூட்டத்திலேயே செல்வராசனின் கவி மழை பொழிந்தது. அதுகூட பஹொடை வெண்பா (சிலர் இதைக் கவி வெண்பா என்று அழைத்தலும் உண்டு)வில் தான் பொழிந்தது. உதாரணத்திற்குச் சில வரிகளை இங்கு தருகிறேன். சீரமைதி, தளையமைதி, எதுகை, மோனை எல்லாம் சரிவர அமைந்த பஹொடை அது:-

'.....

பாராட்டைப் பெற்றவர்கள் பாலவும் பீரிசுடன்

சீராளன் ஆறுமுகச் செல்வனும் - ஆராய்ந்து

செய்யும் கருமம் சிறப்பாகச் செய்பவர்கள்

எய்யும் இலக்கறிந்தே எய்பவர்கள் - ஐயமிவண்

சற்றுமில்லை அன்னார்கள் காரியத்தைச் சாதிப்பர்

முற்றும் சிறப்பாய் முடிப்பார்கள்....!'

இவ்வாறு அழகுறச் செல்லும் ப.றொடையே இது. ஆனால் Blank Verse தமிழிலும் உண்டு. அது ஒரு வகை ஆசிரியம். ஆசிரியத்தில் எதுகை வரலாம்; அல்லது வராது விடலாம்.

அளவொத்த அடி ,எதுகை இன்மை, மோனை இருத்தல் அல்லது இல்லாதிருத்தல் ஒரே வகைச் சீர் இவை எல்லாம் அமைந்த எதுகை அற்ற நிலை மண்டில ஆசிரியம் - அதாவது கடைசியடிக்கு முன்னடி முச்சீராக வராத ஆசிரியம் -

ஏறக்குறைய, ஏன் முற்றாகவே ஆங்கில Blank Verse இற்குச் சமம் என்று கூறலாம். ஆனால் இவ்வகை Blank Verse தமிழில் கவிஞர்களின் விருப்பினை ஏனோ இதுவரை பெறவில்லை. செல்வராசனும் இதுவரை அதனைக் கையாண்டது கிடையாது. அவர் இதுவரை எழுதாத பாவினம் உண்டானால் அது Blank Verse தான்.

விஷயம் இவ்வாறிருக்க செல்வராசனின் கவிதையை ஆராய்ந்து, அது Blank Verse என்கிறார் பட்டதாரிச் சிறுகதையாசிரியர், ஒப்பியல் யாப்பிலக்கணம் அறிந்த மேதாவி போல! 'தேவதைகள் போவதற்கஞ்சம் இடங்களிலும் குட்டிச் சாத்தான் நாணாது செல்லுமாம்' என்ற வசனம் தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது, இதைப் பார்க்கும்பொழுது!

நன்றி: மீள்பிரசுரம்: 31 ஜூலை 1970 - தேசாபிமானி -

வசந்தம் நவம்பர் 1965

மீள்பிரசுரம்: பதிவுகள் மார்ச் 2004; இதழ் 51

7. நாடக விமர்சனம்: "மதமாற்றம்"

- 'மதமாற்றம்' நாடக ஆசிரியரான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி 3-7-1967 வெளிவந்த 'செய்தி' இதழில் தனது நாடகமான 'மதமாற்றம்' கொழும்பில் மேடையேற்றப்பட்ட காலகட்டத்தில் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரையிது. ஒரு பதிவுக்காக இங்கு மீள்பிரசுரமாகின்றது. -

சுய விமர்சனம் , எழுத்துத் துறைக்குப் புதிதல்ல. ஜவ்ஹலால் நேரு தன்னைப் பற்றித் தானே விமர்சனம் செய்து நேஷனல் ஹெரால்ட்டு பத்திரிகையில் ஒரு விமர்சனக் கட்டுரை எழுதினார். பெர்னாட்ஷா தனது நாடகங்களுக்குத் தானே விமர்சனங்கள் பத்திரிகைகளில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் எனக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரு வித்தியாசம். அவர்கள் புனை பெயர்களுக்குள் ஒழிந்திருந்து எழுதினார்கள். நான் எனது சொந்தப் பெயரிலேயே இக்கட்டுரையை விளாசுகிறேன். காலஞ்சென்ற கல்கி அவர்களும் தமது சிருஷ்டியைப் பற்றித் தாமே விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார். 'தியாக பூமி' சினிமாப் படத்தைப் பற்றி அவர் விமர்சனக் கட்டுரைகள் எழுதி, நாடெங்கும் ஏற்படுத்திய பரபரப்பு எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. 'கல்கி' கூடத் தமது சொந்தப் பெயரில் இவற்றை எழுதவில்லை. 'யமன்' என்ற புனை பெயருக்குள் புகுந்து கொண்டே அவர் இவற்றை எழுதியதாக நினைவு.

கொழும்பில் எனது 'மதமாற்றம்' நாடகம் நான்காவது முறை அரங்கேறியிருக்கிறது. அரங்கேற்றியவர் பிரபல சிறுகதையாசிரியர் காவலூர் இராசதுரை. டைரக்டர் லடீஸ் வீரமணி. நடித்தவர்களில் தான் தோன்றிக் கவிராயரென்று புகழ் படைத்த சில்லையூர் செல்வராசன், ஞானாஞ்சலி, தோத்திரமாலை போன்ற பல நூல்களை எழுதிய நவீன உவமைக் கதாசிரியர் முத்தையா இரத்தினம் என்பவர்கள் இவர்களில் சிலர்.

நல்ல முறையில் அரங்கேற்றுவதன் மூலம், தமிழ் நாடகத்துக்குப் புத்துணர்ச்சியும் புதுமலர்ச்சியும் கொடுக்க முடியும் என்று நம்பியவர்கள் இவர்கள். இலங்கையில் சிங்கள ஆங்கில நாடகங்களுக்குத் தரத்தில் குறைவில்லாத தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து அளிக்க வேண்டுமென்று துடித்தவர்கள். ஆகவே இப்போது விமர்சனின் முன்னுள்ள ஒரே கேள்வி இதில் இவர்கள் எவ்வளவு தூரம் வெற்றி பெற்றார்கள் என்பதுதான்.

நாடகம் எழுதுவது, ரேடியோவில் விமர்சனம் செய்வது, நாடக இயல் பற்றி நான் ஆராய்வது-பேசுவது ஆகிய யாவற்றிலும் நான் சிறிது காலமாகவே ஈடுபட்டு வந்திருக்கிறேன். ஆனால் இவை யாவற்றிலும் பார்க்க நான் செய்து வந்த முக்கியமான வேலை நாடகங்களைப் பார்ப்பதாகும். இதில் நான் எவருக்கும் சளைத்தவனல்ல. தமிழ் நாடகங்களைப் பொறுத்தவரையில் கலாநிதி சு.வித்தியானந்தனின் 'கர்ணன் போர்' தொடக்கம் லடீஸ் வீரமணியின் 'சலோமியின் சபதம்' வரை அனேகமானவற்றை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஆங்கில நாடகங்களில் பெர்னாட்ஷாவின் 'மில்லியனரெஸ்' ('கோடிஸ்வரி') தொடக்கம் ஆர்தர் மில்லரின் 'டெத் ஒவ் ஏ சேல்ஸ்மேன்' ('விற்பனையாளனின் மரணம்') அனேக நாடகங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன். சிங்கள

நாடகங்களில் தயானந்த குணவர்த்தனாவின் 'நரிபேனா' தொடக்கம் சுகத பால டி சில்வாவின் 'ஹரிம படு ஹயக்' வரை பல நாடகங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

'மதமாற்றம்' நாடகத்தின் முதற் சிறப்பு, அது இலங்கையில் சுயமாக எழுதப்பட்ட ஒரு மூல நாடகமென்பதாகும். மேலே நான் கூறிய நாடகங்கள்- சிங்கள நாடகமாகட்டும், ஆங்கில நாடகமாகட்டும் - எதுவுமே இலங்கையில் எழுதப்பட்ட மூல நாடகங்களல்ல. 'கர்ணன் போர்' இதிகாசத்தின் வழி வந்த கர்ணபரம்பரை நாடகம். 'சலோமியின் சபதம்' ஓஸ்கார் வைல்ட் தழுவல். ஆங்கில நாடகங்களிரண்டும் உலகின் பிரசித்தி பெற்ற அன்னிய நாடகாசிரியர்களின் சிருஷ்டிகள். 'நரிபேனா' கிராமியக் கதை. 'ஹரிம படு ஹயக்' இத்தாலிய நாடகாசிரியர் பிரான் டெல்லோ எழுதியது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நாடகம் என்பது எழுத்தும் தயாரிப்பும் சேர்ந்தது. ஒரு மொழியில் சுயமான நாடக இலக்கியங்கள் எழுந்து அவை மேடையில் அரங்கேற்றப்படுவதுதான் சிறப்பு. ஆனால் இதற்கு உலகின் சிறந்த நாடகங்கள் இங்கு அரங்கேற்றப்படுவதை நான் ஆட்சேபிப்பதாக பொருள் கொண்டு விடக் கூடாது. உண்மையில் அவை மூலத்திலுள்ள மாதிரியே இங்கு அரங்கேற்றப்படும்தோது நமது நாடக எழுத்தாளர்களுக்கு அவை வழிகாட்ட வல்லனவாய் அமையும். அத்துடன் நமது நாடக ரசிகர்களின் ரசிகப்புலன் வரையும் அவை உதவும் என்பது என் அபிப்பிராயம்.

ஆனால் ஐந்து வேற்று நாடகங்கள் அரங்கேற்றும் பொழுது ஒரு சுயமான நாடகமாவது எழுதி அரங்கேற்றப்படாது விட்டால் நாடகம் இங்கு ஒரு இலக்கியத் துறையாக வளர்வது எப்படி? 'மதமாற்றத்தை'ப் பொறுத்தவரையில் அது சுயமாக எழுதப்பட்ட மூல நாடகம். மூலநாடகமாயிருந்து விட்டால் மட்டும் ஒரு நாடகம் சிறந்ததாகி விடாது. அதில் போதிய நாடகத்தன்மை கொண்ட நாடகக் கதையுண்டா, நல்ல உரையாடல்கள் இருக்கின்றனவா, மனதைத் தாக்கும் கருத்துகள் உள்ளனவா என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இவ்வகையில் 'மதமாற்றம்' நல்ல நாடகமே. அதனால் தான் பல ஆங்கில தமிழ் விமர்சகர்கள் அதை இப்பினோடும், ஷாவோடும், சாட்ரேயோடும் ஒப்பிட்டு எழுதியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒப்பிட்டவர்களில் டெயிலி மிரர் 'அர்ஜூனா', சில்லையூர் செல்வராசன் ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். சென்ற வாரம் இலங்கை வானொலியின் ஆங்கில ஒலிபரப்பில் பேசிய கே.எஸ்.சிவகுமாரனும் ஷாவின் 'ஆர்ம்ஸ் அண்ட் மான்' நாடகத்துடன் 'மதமாற்றை'த்தை ஒப்பிட்டுப் பேசியிருக்கிறார்.

ஆனால் இந்நாடகத்தை இலக்கியம் என்ற முறையில் துருவி ஆராய்ந்து தீர்ப்பு வழங்கியிருப்பவர் ஈழத்தின் சிறந்த கலை இலக்கிய விமர்சகரான கலாநிதி கே.கைலாசபதியேயாவார். 'இதுவே தமிழில் முதல் முதலாக எழுதப்பட்டுள்ள மிகவும் சிறந்த காத்திரமான நாடகம் (Serious Play). இவ்வாறு நான் சொல்கையில் தென்னிந்தியாவையும் அடக்கியே கூறுகிறேன்' என்று சமீபத்தில் 'சிலோன் ஒப்சேர்வர்' பத்திரிகையில் தமிழ் நாடக நிலை பற்றி எழுதிய கட்டுரையில் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

நடிப்பு

ஒரு நாடகம் எவ்வளவு தான் சிறப்புள்ளதானாலும் அது அரங்கில் சிறப்படைவது நடிக்காளாலும் தயாரிப்புத் திறனாலுமே. காவலூர் ராசதுரையின் மதமாற்றம் இந்த வகையில் எவ்வாறு அமைந்திருந்தது? நாடகக்கதையைப் பற்றி எழுதும்போது நாடகத்தை எழுதியவன் நானென்ற காரணத்தினால் மற்றவர்களின் கருத்துகளையேதான் அதிகமாக எடுத்துக் கூறவேண்டியதாயிற்று. ஆனால் நடிப்பைப்பற்றி எழுதும்போது இந்தத் தொல்லை எனக்கில்லை. இதில் எனது கருத்துகளை நான் மிகப்பட்டவர்த்தனமாகவே கூறிவிட முடியும்.

கலாநிதி கைலாசபதி தனது ஆங்கிலக் கட்டுரையில் 'மதமாற்றத்'தின் முன்னைய தயாரிப்புகள் பற்றிக் கூறுகையில், அவை தயாரிப்புத்தரம் குறைந்திருந்ததால் முழுப் பொலிவையும் பெற்று மிளிர்வில்லை என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். புதிய 'மதமாற்றத்தைப்' பற்றி எவரும் அவ்வாறு கூறுவதற்கில்லை. பல இடங்களில் அது முழுப் பொலிவையும் பெற்றுச் சோபித்ததென்றே சொல்ல வேண்டும். ஆகச் சிறந்த ஆங்கில சிங்கள நாடகங்களுக்குச் சமதையான, சிறந்த நடிப்பை நான் 'மதமாற்றத்தில்' கண்டேன். நடிப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஈழத்தில் அதிகப் புள்ளிகள் பெறும் தமிழ் நாடகம் இதுதான். நடிக்காளில் என் மனதைக் கொள்ளை கொண்டவர் சில்லையூர் செல்வராஜனே. அர்த்தபுஷ்டியுள்ள வசனங்களை நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் பேச வேண்டிய பொறுப்பு அவருக்கேற்பட்டது. அதை அவர் மிகச்சிறப்பாகவே நிறைவேற்றி விட்டார். இயற்கையான நடிப்பு. அவர் நடிக்கவில்லை என்ற பிரமையை எவருக்கும் ஏற்படுத்தத்தான் செய்யும்.

பொதுவாகக் கருத்து நாடகங்களை எழுதும் ஷா போன்ற பெரிய நாடகாசிரியர்களின் படைப்புகளில் சில சமயங்களில் பாத்திரங்கள் மிக நீண்ட பிரசங்கங்களைச் செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். செயிண்ட் ஜோன், பாக்கு மெதுசேலா என்ற அவரது நான்கு மணி நேர நாடகங்களில் நான்கு பக்கங்களுக்குச் செல்லும் இப்படிப்பட்ட அதிகப் பிரசங்கங்களைக் காணலாம். நல்ல வேளையாக 'மதமாற்றத்'தில் இக்குறையில்லை. எந்த பாத்திரமுமே தொடர்ந்தாற்போல் ஐந்து வசனங்களைக் கூடப் பேசவில்லை. இது செல்வராஜனின் நடிப்புக்கும் பேச்சுக்கும் ஓரளவு உதவி செய்யவே செய்தது. இதனால் தனது கருத்து நிறைந்த வசனங்களை அதிகப் பிரசங்கத் தன என்று தோன்றாமலே பொழிந்து தள்ள முடிந்தது அவரால்.

செல்வராஜனுக்கு அடுத்தபடி என் மனதைக் கவர்ந்தவர் கதாநாயகியாக நடித்த ஆனந்தி. தன்னம்பிக்கையோடு மேடையைத் தன் வீடுபோல் கருதி வசனங்களைக் கொட்டித் தள்ளினார் ஆனந்தி. சபையோரிடையே மிகுந்த பரபரப்பையூட்டிய பாலச்சந்திரன் - ஷீலா சந்திப்பு சீனில், அவர் நடிப்பு மிகச் சோபித்தது. ஆனால் இரண்டோர் இடங்களில் அவர் வசனங்களை மறந்து திண்டாடியதை மட்டும் என்னால் மன்னிக்க முடியாது. நாடகத்தில் நடித்த மற்றையவர்கள் எல்லோருமே தம் தம் பாகங்களுக்குப் பொருத்தமாகவே இருந்தனர். சில நடிக்கர்கள் சிறிய பாகங்களை வகித்ததால், தமது முழு நடிப்புத் திறனையும் காட்ட முடியவில்லை. ஆனால் அதற்காக எல்லோருக்கும் சமசந்தர்ப்பம் அளிக்கு நாடகத்தை யாராலும் எழுதிவிட முடியாதல்லவா?

செட்டுகள்

நாடகத்தின் அடுத்த சிறப்பம்சம் அதன் செட்டுகளாம். அனேகமான தமிழ் நாடகங்களில் ஆர்ப்பாட்டமான செட்டுகளை அமைத்து சபையோரின் கவனத்தை நாடகத்திலிருந்து செட்டுக்குத் திருப்பி விடுகிறார்கள். லடீஸ் வீரமணியின் செட்டுகளில் இக்குறையில்லாதிருந்ததே அதன் தனிச் சிறப்பு. ஆனால் கடைசிக் காட்சியில் ஒளி அமைப்பு பிரமாதமாயிருந்த போதிலும் நாடகத்தின் சுறுசுறுப்பை ஓரளவு குறைத்து விட்டதென்றே கூற வேண்டும். பின்னணியைப் பொறுத்தவரையில் லடீஸ் வீரமணியின் 'நாடகத்தின் காவியத்தில்..' என்ற பாரதி பாட்டு அதிக அற்புதமாக இருந்தது.

டைரக்டர்

'மதமாற்றம்' டைரக்டர் லடீஸ் வீரமணி ஏற்கனவே பல நாடகங்களை அரங்கேற்றிப் புகழ் பெற்றவரென்றாலும் இந்நாடகமே அவரது மிகசிறந்த தயாரிப்பு என்று நான் கருதுகிறேன். இதற்குக் காரணம் அவர் நாடகப் பிரதியை கூடியவரை அடியொற்றிச் சென்றமை அயும் நல்ல நடிகர்கள் பலர் அவருக்குக் கிடைத்தமையுமேயாகும்.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் 'மதமாற்றத்தின்' நான்காவது அரங்கேற்றம் அந்நாடகத்துக்கு முன்னில்லாத சிறப்பை அளித்திருக்கிறது. நடப்புத் துறையிலும் தயாரிப்பிலும் இலங்கையின் சிங்கள ஆங்கில நாடகங்களுக்குச் சமமாக விளங்கும் அது, எதிர்காலத்தில் நமக்கு நம்பிக்கையையூட்டுகிறது. இத்தகைய ஒரு நாடகத்தை தயாரித்தளித்தற்காக தன் தயாரிப்பாளர் காவலூர் ராசதுரையைப் பாராட்டுகிறேன்

நன்றி: 'செய்தி', ஜூலை 3, 1967; பதிவுகள் நவம்பர் 2003 இதழ் 47

8 சுதந்திரனில் (8.7.51) அ.ந..கந்தசாமி : கண்ணகி பாத்திரம் பெண்மையின் சிறப்பைக் காட்டுகிறதா? 'பெண்ணடிமையின் சிகரம்' என்பதே பொருந்தும். மன்னைன் தவறுக்காக மக்களைத் தீயிலிட்டுக் கொழுத்திய கொடுமை! புதிய கோணத்தில் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி!

- அ.ந.கந்தசாமி சுதந்திரன் ஆசிரிய பீடத்திலிருந்த காலகட்டத்தில் (1949 -1952) 'பண்டிதர் திருமலைராயர்' என்னும் பெயரில் எழுதிய முதலாவது கட்டுரை. இது பலத்த வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பியது. பலர் எதிர்வாதங்களை முன் வைத்தார்கள். அவற்றுக்கு அ.ந.கந்தசாமியும் (பண்டிதர் திருமலைராயர்) தன் தர்க்கங்களை முன் வைத்தார். இவ்விடயத்தில் அவரது மூன்று கட்டுரைகள் எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் சிலவற்றைப் பெரியார் தனது 'குடியரசு' பத்திரிகையில் மீள்பிரசுரம் செய்ததாக அறிகின்றோம். ஆனால் அவை எவை என்பது தெரியவில்லை. அறிந்தவர்கள் அறியத்தரவும். -

இது ஒரு புரட்சிகரமான கட்டுரை. பழமையில் ஊறியவர்களுக்கு பதட்டத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய கருத்துக்கள் நிறைந்தது. எனினும் பிரசுரிக்கிறோம் கட்டுரை தர்க்கரீதியாக எழுதப்பட்டிருப்பதால். சிலப்பதிகாரத்தின் தலைவியாகிய கண்ணகி தமிழ்ப்பெண்மையின் சிறப்புக்கு உதாரணமாக இன்று பலராலும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு வருகிறாள். சிற்சில பகுதிகளில் கண்ணகி சிலை வடித்து தேவதையாகவும் பூஜிக்கப்படுகிறாள். ஆனால், "அவள் பெண்மையின் உயர்வைக் காட்டவில்லை, பெண்ணடிமைத்தனத்தின் அதல பாதாளத்தை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறாள்." என்று வாதிக்கிறார் நமது கட்டுரையாளர் பண்டிதர் திருமலைராயர். துணிகரமான அவர் கருத்துகளுக்கு அவரே தாம் பொறுப்பாளர் என்பதை வாசக நேயர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இக்கட்டுரையின் கருத்துகளுக்கு சாதகபாதகமான அபிப்பிராயங்கள் சின்னஞ்சிறு கட்டுரையாக தீட்டப்பட்டு எமக்கு அனுப்பப்பட்டால் அவை உசிதம் போல் பிரசுரமாகும். - ஆசிரியர், சுதந்திரன்; 8.7.1951 -

'உண்மை கசப்பானது. ஆனால் அதை எவராவது கூறித்தான் ஆகவேண்டும்' - ஒரு அறிஞர் -

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பெண்ணினம் ஆணினத்துக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது. ஆண்களின் விளையாட்டுப் பொருட்களாகவும், வேலை செய்யும் ஏவலாளராகவும், சமைத்துப்போடும் சமையற்காரிகளாகவும், பிள்ளைபெறும் யந்திரங்களாகவும் பெண்கள் விளங்கி வந்திருக்கின்றார்கள்.

முதலில் ஆண்கள் தங்கள் அதிகரித்த பலத்தைக்கொண்டும், பெண்ணுக்குத் தாய்மையால் ஏற்படும் தவிர்க்கவொண்ணாத பலவீனத்தைத் துணையாகப்பெற்றும், தம் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டினர். இவ்வுலகையே ஆணின் உலகமாகவும் ஆக்கிவிட்டார்கள் அவர்கள்.

ஆதியில் பெண்களுக்கு கால் கைகளில் விலங்குகள் இடப்பட்டதுமுண்டு. இவையே பின்னாள் பொற்காப்பாகவும், காற்சிலம்பாகவும் மாறின என்று பரிணாம நாகரீகத்துறையில் ஆராய்ந்த மேனாட்டு அறிஞர்கள் அனுமானித்திருக்கின்றார்கள்.

இது மனிதன் மிருக பலத்திலே நம்பிக்கொண்டிருந்த காலத்தின் நடைமுறை. பின்னால் நிலைமை மாறியது.

மனிதன் அதாவது ஆண் - அறிவுத்துறையிலே முன்னேறினான். புத்தியைத்தீட்டி புதுவழிகளை வகுத்தான். மொழியும் கலையும் கண்டான். கவிதை, சிற்பம், மதம் எல்லாம் கண்டான்.

கற்பா? அடிமைப் புத்தியா?

பெண்களின் அடிமைப்புத்தியை வளர்க்க வேண்டும் என்று அதற்கான பிரசார வித்தையை மேற்கொண்டது ஆணுலகம். "பெண்களுக்குக் கற்பே அணிகலன். அதனை அணிந்துகொள்ளுங்கள். கற்பரசிகளால் ஆகாதது ஒன்றுமில்லை. கடவுளைக்கூடக் கும்பிட வேண்டாம். கணவனைக்கும்பிடுங்கள். வெய்யில் எரிக்கட்டும் என்று பதிவிரதை பகர்ந்தால் நள்ளிரவிலும் பட்டப்பகல்போல் வெடில் எரிக்கும்!" இந்தத்தோரணையில் இருந்தது இந்தப்பிரச்சாரம்.

பெண் புத்தி பின் புத்தி என்பார்கள். பெண்கள் இந்தப் பதிவிரதைத் தன்மை, கற்பு என்ற கதைகளிலே முற்றாக மயங்கி விட்டதோடு அந்த இயற்கைக்கு மாறான பாதையிலே தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தவும் ஆரம்பித்தார்கள். உண்மையிலே சரித்திரத்திலே பல மோசடிகள் அவ்வப்போது நிகழ்ந்து வந்திருக்கின்றதென்றாலும் ஆண் பெண்ணை ஏமாற்றக் கண்டு பிடித்த காதல், கற்பு என்னும் இந்த மோசடிக்கு ஈடாக வேறு எதையுமே கூறிவிட முடியாது.

நாலுகால் பிராணிகளுள்ளே நாய் நன்றி விசுவாசம் நிறைந்தது என்று கூறப்படுகிறது. இந்தப் பிராணி உதைத்த காலை முத்தமிடுவதை நாம்

காணலாம். நன்றி விசுவாசத்திலும்பார்க்க அடிமைப்புத்தியின் தடிப்பு இந்தச் செய்கையில் இருக்கிறதென்று கூறினால் அது அதிகம் பொருந்தும்.

அடிமைப்புத்தியை விசுவாச உணர்ச்சி என்று பூசி மெழுகிய கூட்டத்தினர்தான் அடிமைப்புத்தி தடித்த ஏமாந்த பெண்களை, தன்மானமற்று தமது கணவர்களின் காலுதைதையும் பொறுத்து வாழ்ந்த கோழைப்பெண்களை கற்பரசிகள், பதிவிரதைகள், பத்தினிகள் என்று கூறி ஏமாற்றினார்கள். அதன் மூலம் இதர பெண்களையும் என்றென்றும் அடிமைகளாக வைத்திருக்கக்கூட திட்டம் தீட்டியது.

சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் கோவலன் மனைவி கண்ணகி இந்த பெண் அடிமைத்தனத்துக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டு. அவளிடம் காணப்படும் கற்புணர்ச்சியை நாயிடம் காணப்படும் நன்றி விசுவாசத்துக்கே ஒப்பிட வேண்டும். அந்தப் பாத்திரத்தை ஆக்கிய இளங்கோவடிகள் பெண்ணினத்தின்மீது ஆணினத்தின்பிடியை மேலும் இறுகச் செய்வதற்கே அதனைச் சமைத்ததோடு பெண்கள் இந்தப்பத்தினித்தெய்வத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு ஒழுகவேண்டும் என்று விரும்புவதும் நன்கு தெரிகின்றது.

கண்ணகியின் பண்புகள் யாவை?

கண்ணகி என்ற இப்பெண் எப்படிப்பட்டவள்? கணவன் வேசி வீடே சதமெனக்கிடந்தான். தன் கைப்பொருள் யாவற்றையுமிழந்து ஒட்டாண்டியுமானான் கோவலன். அதன் பயனாக வறுமையுற்ற அவன் வீடு வருகிறான். அவள் எதிர்கொண்டு வரவேற்கின்றாள். பின் அவனுடன் தன் நாடு விட்டு மதுரை மாநகருக்குச் செல்கின்றாள். கோவலன் தன் சாமர்த்தியமான பேச்சினால் அவளை மயக்கி விடுகிறான். கண்ணகி தனது சிலம்பையும் அவனுக்குத்தர அவன் அதை விற்றுப் பணமாக்க முயல்கிறான். அப்பொழுது அச்சிலம்பின் வெளித்தோற்றத்தின் ஒற்றுமையைக்கண்டு பாண்டிய மன்னன் தனது தேவியின் சிலம்பைக் கவர்ந்த கள்வனென எண்ணி நாட்டு வழக்கப்படி மரண தண்டனை விதிக்கிறான். கண்ணகி இதை அறிந்து வெகுண்டெழுந்து ஒன்றுமறியாத மதுரை மக்களைத் தீயிலிட்டுக் கொல்கிறாள். அவளுக்கு இப்பணியில் உதவ வந்த அக்கினியிடம் பார்ப்பாரைக் கொல்ல வேண்டாம் என்று உத்தரவு வேறு பிறப்பித்து விடுகிறாள்.

இச்செய்கைகளின் அடிப்படையில் கண்ணகியிடம் மூன்று பண்புகள் உயர்ந்து நிற்பதைக் காண்கிறோம். அவையாவன: ஒன்று முன்னே கூறிய கற்பென்னும் ஏமாளித்தனம். இரண்டாவதாக மன்னனின் தவறால் நேர்ந்த ஒரு பிழைக்காக குற்றமற்ற மதுரைப்பொதுமக்களை நெருப்பினால் கொளுத்திய கொடுமையைக் காண்கிறோம்.

மூன்றாவதாக நாம் காண்பது பார்ப்பார ஜாதியினரை நீக்கி மற்றவர்களை நிறாக்கிய பாரபட்ச நீதி.

இந்த மூன்று சிறப்பற்ற பண்புகளும் பொருந்தியவள்தான் கண்ணகி. இவளைத் தமிழ்ப்பெண்மையின் உயர்வுக்கு எடுத்துக்காட்டெனச் சிலர் கூறுவது பொருந்தா வாதமே. இழிவுக்கே இவள் உதாரணமாகக் கூடும்.

ஆனால் இன்று கண்ணகியைப் பெண்மையின் உயர்வுக்கு எடுத்துக்காட்டுபவர் எல்லோரும் பிற்போக்குவாதிகள் என்று பெயர் வேண்டிக்கொண்ட பேர்வழிகளல்ல. பகுத்தறிவுவாதிகள். தன்மான இயக்கத்தினர் சிலரும் கண்ணகியைப் பிடித்துக்கொண்டு கதறுகிறார்கள். ஆரியத்தையும், பார்ப்பனியத்தையும் ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டி நிற்கும் திராவிடச் சிங்கங்கள் கூட கண்ணகி தமிழ்ச்சி என்று கூவுகிறார்கள். ஆனால் பார்ப்பனர்களைக் கொல்லாதே என்று அக்கினி தேவனுக்குக் கட்டளையிட்ட தமிழ்ச்சி அவள் என்பதை அவர்களில் பலர் அறிய மாட்டார்கள். அறிந்தவர்கள் பூசி மெழுகுகிறார்கள் போலும்.

நன்றி: சுதந்திரன் 8.7.51

9. சுதந்திரனில் அ.ந.க: புதுமைத் தமிழ்ப் பூங்கா - சஞ்சீவி மாமலையியே கண்டெடுத்த 'ரேடியோ டெலிவிஷன்' மூலிகைகள்!

தேடி எடுத்த கட்டுரை! - அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி சுதந்திரன் பத்திரிகை ஆசிரியராகவிருந்தபோது (1949 - 1952) கவிந்திரன் என்னும் பெயரில் எழுதிய கட்டுரைகளிலொன்று. -

பகுதி 2: 14.1.51 சுதந்திரன்

கலையிலே பிரச்சாரம் இடம் பெறலாமா அல்லது கலை கலைக்காகவா - இந்தப்பிரச்சனை இலக்கியத்துறைகளில் ஈடுபட்டோரிடையே காணப்படும் தீராத பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. கலை என்பது வாழ்வின் கண்ணாடி, அத்துடன் வாழ்வின் வழி காட்டி என்று அதனை உன்னதமாக மதிப்பவர்கள் கலையை வழிகாட்டும் நல்லறிவுப் பிரச்சாரத்துக்காகவே உபயோகிக்க வேண்டும் என்று அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். ஆனால் இன்னொரு சாரார் கலையை வெறுமனே பொழுதுபோக்குப் பொருளாகக் கருதுகின்றனர். இவர்கள் வெறும் அழகு மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று வாதமிடுகின்றனர். அறிவிப்பிரச்சாரம் தலைகாட்டும் நேரத்தில் 'அந்தோ அழகு குன்றியதே' என்று தலையில் கை வைத்து ஓலமிடுகின்றனர். பாரதிதாசன் முன்னைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர். இது விஷயத்தில் அவருக்கும் அவர் குரு பாரதிக்கும் ஒருமைப்பாடுண்டு.

இன்றைய இலக்கிய மறுமலர்ச்சி யுகத்தின் அதிகர்த்தா பாரதி என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம். அந்தப் பாரதி ஒரு மகத்தான பிரச்சாரக் கவி என்பதும் மறுக்க முடியாத விஷயமாகிவிட்டது. பாரதி தேசிய உணர்வின் எக்காளமாக, புதுமைத்தாகத்தின் பேரொலியாக, சுதந்திரத்தின் சங்க நாதமாக, புரட்சி உணர்வின் சிம்ம கர்ஜனையாக தமது கவிதையையும், வசனத்தையும் செப்பமிட்டார். அதுதான் அவரை மக்கள் கவியாக, மகா கவியாக ஆக்கி வைத்ததென்பதில் சந்தேகமில்லை.

பாரதி பரம்பரையில் வந்த பாரதிதாசனும் குரு சென்ற பிரச்சாரப் பாதையையே தாமும் மேற்கொண்டார். ஆனால் அந்தக் குருவின் கொள்கைகளிலும் நூற்றுக்கு நூறு எல்லாவற்றையும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை இந்த சிஷ்யர் பல துறைகளில் புத்தப்புதுக் கொள்கைகளை இந்தப்புரட்சிக்காரர் அனுசரித்து வருவது கண்கூடு. பாரதியே ஒரு தீவிரவாதி என்பது பிரசித்தம். அவரிலும் தீவிரவாதியாக - அதாவது தீவிரவாதத்தில் கடைந்தெடுத்த, தீவிரவாதத்தை மேற்கொண்ட

மகாதீவிரவாதியாக விளங்குகின்றார் நமது புதுவை செங்கரும்பு என்றால் அது மிகைபடக் கூறுவதன்று. உலகம் அறிந்த ஒன்றாகும்.

பாரதியின் பலவீனமல்ல அவரது தேசியப்பிரச்சாரம். அதுதான் அவர் பக்க பலமாக அமைந்து கவிதா வானிலே தனியிடம் பெற்றுத்தந்தது என்பது எமது முடிவு. தமிழ் நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் இன்று அவரது கவிதையின் முழக்கம் கேட்பதும் அதனால்தானாகும்.

பாரதிதாசனுக்கும் அவரது அறிவுப்பிரச்சாரம் பலவீனமென்று கூறுதல் பொருந்தாது. அதுவே அவர் பராக்கிரமமாக விளங்குகின்றது. அவரது கவிதையில் தீ நாக்குகள் போன்ற ஒருவித ஒளி வீசுவதற்கும் அதுவே காரணம்.

ஆனால் ஒரு சாரார் இக்கவிதைகளை வெறுக்கிறார்களே என்று கூறப்படலாம். அதே நேரத்தில் இன்னொரு சாரார் அதைக் கண்மணி போன்று பாதுகாப்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இந்தக் காரணத்தால் எதிர்ப்பு அவர் கவிதையை ஒழித்து விடாதென்பது வெளிப்படடை.

மேலும் ஒழிக்கக் கங்கணம் கட்டுவது தேய்ந்துவரும் ஒரு பழமைச் சமுதாயம்; காக்கக் கங்கணம் கட்டுவது மலர்ந்து வரும் ஓர் புத்துலகம். புதுமை பழமையை வெல்வதே உலக இயற்கை. காரணம் பழமை சக்தியை இழந்து நிற்க புதுமை சக்தி மிகுந்து நிற்பதே என்று கூறலாம்.

*** **

சரி இனி நாம் சஞ்சீவி பர்வதத்தில் மிதந்து வரும் புதுவைப் பூந்தென்றலை நுகர்வதற்குச் செல்வோம்.

இதோ வஞ்சியும் குப்பனும் மலைமேல் ஏறிச் செல்கின்றனர். வஞ்சியை அவன் கைகளால் வாரி விரைந்து செல்கிறான் மலை உச்சிக்கு.

" கண்ணின் கடைப் பார்வை

காதலியர் காட்டி விட்டால்

மண்ணில் குமரருக்கு

மாமலையும் ஓர் கடுகாம்"

மலையினுச்சியை அடைந்தார்கள் அங்கு மூலிகை இரண்டும் கிடைத்தன. ஒன்று 'ரேடியோ' மூலிகை. அதைச் சாப்பிடவுடனே உலகில் பேசப்படுவதெல்லாம் காதிலே கேட்கும். மற்றது 'டெலிவிஷன்' (அதாவது கம்பியில்லாக் காட்சி) மூலிகை. அதைத் தின்றதும் உலகத்துக்காட்சிகளெல்லாம் கண் முன் விரியும்.

குப்பனும் வஞ்சியும் ஒரு மர நிழலிலே உட்கார்ந்து ரேடியோ மூலிகையைச் சாப்பிட்டனர். காதிலே உலகத்துப் பேச்சுகள் அலைபோல் வந்து மோதுகின்றன.

*** **

பிரெஞ்சுக்காரர் நடத்தும் ஒரு ஹோட்டல். ஒரு வெள்ளை வெறி பிடித்த இத்தாலியன் அங்கு தங்குகிறான். அவன் தனக்கருகே கறுப்பன் ஒருவன் உட்கார்ந்து உணவருந்தியதைக் கண்டதும் கோபத்தால் துள்ளுகிறான். ஹோட்டல் முதலாளியான பிரெஞ்சுக்காரரிடம் 'இது அடுக்குமா? தர்மந்தானா?' என்று கேட்கிறான். பிரெஞ்சுக்காரன் பதிலுக்கு ஏளனஞ்ச் செய்கிறான்.

" இத்தாலிச் சகோதரனே! என்ன மதியுனக்கே
செத்துமடிவதிலும் சேர்ந்து பிறப்பதிலும்
இவ்வுலக மக்களிலே என்ன பேதங்கண்டாய்?

.....

எங்கள் பிராஞ்சியர்கள் இப்பேதம் பாராட்டித்
தங்கள் பழங்கீர்த்தி தாழ்வடைய ஒப்பார்கள்;
பேதப்புத்தி சற்றும்பிடிக்காது போ! போ! போ!
பேதங்கொண்டோர்க்கும் பிராஞ்சில் இடமில்லை"

*** **

வஞ்சியும் குப்பனும் பிரெஞ்சுக்காரர்களை நாக்குளிர வாழ்த்தினார்கள். அதன்பின் அமெரிக்கன் பேசுவது காதிலே வீழ்கிறது.

" நல்ல அமெரிக்கன் நானிலத்தில் வாழ்கின்ற
எல்லாரும் என்றாய் இருக்க நினைத்திடுவான்.
பொல்லா அமெரிக்கன்
பொன்னடைந்து தான் மட்டும்
செல்வனாய் வாழத் தினமும் நினைத்திடுவான்"

*** **

இங்கிலாந்திலிருந்து ஆங்கிலேயன் ஒருவன் பேசுகிறான். இந்தியாவின் நிலை பற்றிய அவன் கூற்று குப்பனையும் வஞ்சியையும் கவர்கின்றன. இந்தப்பகுதியிலேதான் பாரதிதாசனின் அறிவுப் பிரசாரம் உச்ச நிலை அடைகிறது.

ஆங்கிலேயன் தன் தோழனிடம் கூறுகிறான்:

"ஓ! என் சகோதரரே! ஒன்றுக்கு மஞ்சாதீர்!

நாவலந்தீவு நம்மை விட்டுப்போகாது"

(நாவலந்தீவு - இந்தியா)

எவ்வளவு உறுதியுடன் அவன் பேசுகிறான். இவ்வளவு திடநெஞ்சம் , நம்பிக்கை அவனுக்கு ஏற்படுவதற்குக் காரணம் தான் என்ன? அவனே அந்தக் காரணத்தையும் எக்களிப்புடன் தெரிவிக்கின்றான். இந்தியாவில் முப்பத்து முக்கோடி மக்கள் வாழ்கின்றனர். அதனால் என்ன? அவர்களிடையே இருக்கும் பேதங்களும் முப்பத்து முக்கோடி இருக்குமே. ஆகவே அங்கே ஒன்றுபட்ட ஒரு சமூகத்தோடு நாம் போராடவில்லை. தனித்தனியாக விளங்கும் தனி நபர்களோடுதான் நாம் போர்புரிகிறோம். எனவே வெற்றி நிச்சயந்தானே.

" வாழ்கின்றார் முப்பத்து முக்கோடி மக்களங்கே

சூழ்கின்றபேதமும் அந்தத் தொகையிருக்கும்.

ஆகையால் எல்லோரும் அங்கே தனித்தனிதான்.

ஏகமனதாகி அவர் நம்மை எதிர்ப்பதெங்கே? "

இந்திய நாட்டிலே காணப்பட்ட ஒற்றுமையினத்தை இதைவிட அழகாக எவ்வாறு வர்ணிக்க முடியும்? அழுத்தம் திருத்தமாகக் கவிஞர் இடித்துரைக்கும் பண்பு பாராட்டிற்குரியதாகும். எளிய வார்த்தைகளில் உயர்ந்த கருத்தை சுருக்கமாகக் கூறி விடுகிறார் புதுவைப் புலவர்.

ஆங்கிலேயன் வாய் மொழியாக இதை அமைத்திருக்கும் சாதாரியமும் மெச்சப்பட வேண்டியதே. தேசபக்தி கொண்ட இந்தியருக்கு இதுவே மிக உணர்ச்சி ஊட்டும் வழி என்பது கவிஞரின் முடிவு அது சரியான முடிவே தான் ஐயமில்லை.

ஆங்கிலேயன் வழியாக தமது வயிற்றொரிச்சலை மேலும் வெளியிடுகிறார் அவர்:

" பேதம் வளர்க்க பெரும் பெரும் புராணங்கள்!

சாதிச் சண்டை வளர்க்கத் தக்க இதிகாசங்கள்!

கட்டிச் சமூகத்தின் கண்வைத்துத் தாமுண்ணக்

கொட்டி அளக்கும் குருக்கள் கணக்கற்றார்.

தேன்சுரக்கப் பேசி இந்து தேசத்தைத் தின்னுதற்கு

வான்சுரரை விட்டுவந்த பூசுரரும் வாழ்கின்றார்."

இவற்றையெல்லாம் சமாளித்து அவர்களால் நம்மை எதிர்க்க முடியுமா? மேலும்,

" இன்னமும்

சிந்தனாசக்தி சிறிது மின்றி மக்களுக்கு

தம்தோள் உழைப்பினிலே நம்பிக்கைதானுமின்றி

ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லாதொழித்துவிட்டு

சாற்றற்ற சக்கையாய்

சத்துடம்பைக் குன்றவைத்து

பொற்புள்ள மாந்தர்களை கல்லாக்கிய அந்தக்

கற்கள் கடவுள்களாய்க் காணப்படும் அங்கே!"

மக்கள் அங்கே கல்லுக்குச் சமானம். ஆனால் அக்கற்களோ அங்கு கடவுள் ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றன. இந்திய மக்களின் மதபக்தியைக்கண்டு ஒரு ஆங்கிலேய உலோகாயதவாதி இவ்விதம் பேசுவதில் ஆச்சரியமில்லை. நமது தெய்வீக விக்கிரகங்கள் அவனுக்கு வெறுங் கருங்கற்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. கவிஞர் பாரதிதாசனும் ஒரு நாஸ்திகவாதியானதால் இவற்றை அவரது கருத்துகளாகவும் கொள்ளலாம். அது எவ்விதமாயினும் சொல்லப்படும் விதம்தான் நம்மால் கவனிக்கப்படவேண்டியது.

"இந்த நிலையில் சுதந்திரப் போரெங்கே?

கொந்தளிப்பில் நல்லதொரு கொள்கை முளைப்பதெங்கே?

தேசம் அழிந்துவிடும்! சுற்றத்தார் செத்திடுவார்!

போகங்கள் வேண்டாம்! பொருள் வேண்டாம்!

மற்றுமிந்தப்

பாழலகம் பொய்யே. பரமபதம் போ என்னும்

தாழ்வகற்ற எண்ணுங்கால் சாக்குருவி வேதாந்தம்!

சாதிப்பிரிவு சமயப் பிரிவுகளும்

நீதிப் பிழைகள் நியமப் பிழைகளும்

மூடப் பழக்கங்கள் எல்லாம் முயற்சி செய்தே

ஓடச் செய்தால் தமையும் ஓடச்செய்வார் என்பேன்"

வஞ்சியும் குப்பனும் சர்வதேச சஞ்சாரஞ் செய்து விட்டார்கள்.

தமது நாட்டின் உண்மை நிலையை ஆங்கிலேயன் வாய்மொழியில் அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். ஆம் இந்த நிலையில் அவன் இறுமாப்போடு "நாவலந்தீவு நம்மைவிட்டுப் போகா" என்று கூறுவதில் ஆச்சரியமென்ன?

இனிச் சொந்த நாட்டின் பச்சைப்பசுந் தமிழை அவர்கள் கேட்டார்கள். அதை அடுத்த கட்டுரையிலே நாம் ஆராய்வோம்.

நன்றி: சுதந்திரன் 14.1.51

14. சுதந்திரனில் அ.ந.க: புதுமைத் தமிழ்ப் பூங்கா - காதலும் அறிவும் களிநடம் புரியும் 'சஞ்சீவி பார்வதத்தின் சாரல்' புதுவைப் பூங்குயிலின் மனோகரத் தமிழிசையின் மகத்துவம். கொஞ்சம் தமிழிலே கொட்டும் பாரதிதாசனின் பைந்தமிழ்க் காப்பியம்.

தேடி எடுத்த கட்டுரை! - அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி சுதந்திரன் பத்திரிகை ஆசிரியராகவிருந்தபோது கவிந்திரன் என்னும் பெயரில் எழுதிய கட்டுரைகளிலொன்று. -

- இவ்வாரத்திலிருந்து 'புதுமைத் தமிழ்ப் பூங்கா' என்னும் விஷேச அம்சத்தை நாம் ஆரம்பிக்கிறோம். தமிழ் நாட்டின் இன்றைய கவிஞரிலே பாரதிதாசன் என்னும் திரு கனக சுப்புரத்தினம் இணையற்றவர். அவர் கவிதையிலே சொல்லமுகு, கருத்தமுகு என்பவற்றோடு அபூர்வமான ஒரு வேகமும் காணப்படுகிறது. இந்தக் கவிஞர் பெருமானின் 'சஞ்சீவி பார்வதத்தின் சாரல்' தமிழுக்கு வாய்த்த ஒரு அரிய பொக்கிஷம். அந்த அருங்காப்பியத்தைப் பற்றிய 'கவிந்திரனின்' இக்கட்டுரை தற்கால இலக்கியத்தை ஊன்றிக் கற்கும் மாணவருக்கும் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம். - ஆசிரியர் -

சஞ்சீவி பார்வதத்தின் சாரல் மனோரம்மியமானது. குளிர்ச்சியும், அழகும், செழிப்பும் நிறைந்த அந்தச் சாரலிலே,

"குயில் கூவிக் கொண்டிருக்கும்;

கோலம் மிகுந்த

மயிலாடிக்கொண்டிருக்கும்;

வாசம் உடைய நற்

காற்றுக் குளிர்ந்தடிக்கும்;

கண்ணாடி போன்ற நீர்

ஊற்றுக்கள் உண்டு;

கனிமரங்கள் மிக்க உண்டு

பூக்கள் மணங்கமழும்;

பூக்கள் தோறும் சென்று தேன்

ஈக்கள் இருந்தபடி

இன்னிசை பாடிக்களிக்கும்;

வேட்டுவப் பெண்கள்

விளையாடப் போவதுண்டு;

காட்டு மறவர்களும் காதல்
 மணம் செய்வதுண்டு;
 நெஞ்சில் நிறுத்துங்கள்;
 இந்த இடத்தைத்தான்
 சஞ்சீவ பர்வதத்தின் சாரல்
 என்று சொல்லிடுவார்"

இப்படிப்பட்ட இடத்தில்தான் கவிஞர் பாரதிதாசனின் அழகுக் காவியம் ஆரம்பமாகிறது.

கவிஞரிலே பாரதிதாசன் தனிப்பெருமை வாய்ந்தவர். எளிமைக்கு எளிமை, அதே நேரத்தில் அழகுக்கழகான கொஞ்சம் செந்தமிழை அவர் கவிதைகளில் கண்டு களிக்கலாம். சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரலிலே இந்தப்பண்பு தலைசிறந்து விளங்குகிறது.

எதுகை மோனைக்காக அனாவசிய நடைமொழிகளைச் சேர்த்துச் சொற்பந்தலிடும் வழக்கம் பழைய பண்டிதர்களிடம் மட்டுமன்றி இன்றைய மறுமலர்ச்சிக்கவிஞர்கள் என்று மார்தட்டும் கவிராயர்களிடமும் நிறைந்திருப்பது கண்கூடு. இந்நிலையில் பாரதிதாசன் கவிதை மிகமிக விஷேச தன்மை வாய்ந்தது. ஆனால் அடைமொழிகள் இல்லாவிட்டாலென்ன? எதுகை மோனைப்பஞ்சம் அவருக்கு ஏற்படுவதில்லை. அழகான முறையில் சுவை அமையும் சிறப்பே சிறப்பு.

சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல் இன்றைய தமிழில் வெளியான பெருங்காப்பியங்களில் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. எவ்விதமெனில் பாரதியாரின் பாஞ்சாலி சபதம் பால பண்டைய கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டோ அல்லது கவிஞர் தேசியவிநாயகம் பிள்ளையின் 'ஆசிய ஜோதி' போல் ஆங்கில நூலை அடிப்படையாகக்கொண்டோ எழுதப்படாமல் அதன் கருத்து, கதை முதலிய எல்லாவற்றிலும் சுயமாக படைப்பாக விளங்குகிறது இக்காவியம்.

இதனால் பாரதிக்கு இழிவு கற்பிப்பது எமது நோக்கமல்ல. பாரதிதாசனின் இந்நூலுக்குள்ள விஷேசித்த பண்பையே இவ்விதம் சுட்டிக்காட்டினோம். இக்கதையிலே சொல்லப்படும் சம்பவம் மிகவும் நுட்பமான ஒன்றாகும். அத்துடன் கவிஞரின் முற்போக்குக் கருத்துகளை வெளியிட ஓர் இயற்கையான ரசாபாசமற்ற பின்னணியும் சிருஷ்டிக்கப்படுகிறது. சரி இனிக்கவிதைப் பூங்காவில் நுழைவோம்:

சஞ்சீவி மலையின் சாரலிலே ஒரு நாள் மாலை குப்பனென்னும் குமரன் 'வாடாத பூ முடித்த வஞ்சி' என்னும் தன் காதலியைச் சந்திக்கிறான். ஆனால் அவளோ

குப்பன் காதல் பெருக்கால் முத்தமிடப் போகும்பொழுது அவனைத் தடுத்து விடுகிறாள். அவனுக்கோ பெரிதும் ஏமாற்றம். அவன் கூறுகிறான்:

"கண்ணுக்குப் பாவையே..

தொட்டறிந்த கையைத்

தொடாதே என்றாய் நேற்றுப்

பட்டறந்த தேகசுகம்

விட்டிருக்கக் கூடுவதோ?"

வஞ்சி பதிலளிக்கிறாள்:

"... காதலரே

அன்று நீர் சொன்னபடி

அவ்விரண்டு மூலிகையை

சஞ்சீவி பர்வதத்தில் தைய

லென்னைக் கூட்டிப்போய்

கொஞ்சம் பறித்துக்

கொடுத்தாலுயிர் வாழ்வேன்"

குப்பன் ஏதாவது சாக்குப் போக்குச் சொல்லி இதனைத்தட்டிக்கழிக்கப் பார்க்கிறான்: "கல்லில் நடந்தால் உன் கால்கடுக்கும்" என்கிறான். "பரவாயில்லை" என்கிறாள் வஞ்சி. குப்பனுக்குப் புதிய யோசனை உதிக்கிறது. "பெண்தானே, பயங்காட்டுவோம்" என்றெண்ணி, "பாழ்விலங்கால் அந்தோ படுமோசம் நேரும்" என்கிறான். வஞ்சியா பயப்படுவாள்? "சாவு என்பது வாழ்க்கையில் எல்லோருக்கும் நிச்சயமான விஷயம்தானே? இதற்குமா பயம்" என்று கூறி விடுகிறாள்.

குப்பன் யோசித்துவிட்டு அந்த மூலிகைகள் தரக்கூடிய தொல்லைகளை வர்ணிக்கிறான்:

"ஒன்றைத் தின்றாலிவ் வுலக மகள் பேசுவது

நன்றாகக் கேட்கும் மற்றொன்றைவாயில் போட்டால்

மண்ணுலகக் காட்சியெல்லாம் மற்றிங்கிருந்தபடி

எண்ணுக்கெதிரிலே காணலாம்”

வஞ்சி வாயாடி அல்லவா? இதைக் கேட்டதும் ” அதனால்தான் ஆசை அதிகப்படுகிறது” என்று கூறுகிறாள் அவள்.

” அடியே நீ பெண்ணல்லவா? பெண்ணுக்குப் பிடிவாதம் தகுமா?” என்கிறாள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அழகாக உபயோகித்துத் தமது முன்னேற்றக் கருத்துகளை வெளியிடுகிறார் கவிஞர் வஞ்சியின் வாயிலாக

”பெண்ணுக்குப்பேச்சரிமை வேண்டாம் என்கிறீரா?

பெண்ணடிமை தீரும் மட்டும் பேசும் திருநாட்டு

மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே.

ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்குமட்டும் உள்ளடங்கும்

ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு

புலன் அற்ற பேதையாய்ப் பெண்ணைச் செய்தாள் அந்

நிலம்விளைந்த பைங்கூழ் நிலைமையும் அம்மட்டே”

இவ்வாறே கூறி வஞ்சி ” நீங்கள் வராவிட்டால் என்ன நானே போய் மூலிகையைத் தேடுவேன். மூலிகை கிடைக்காவிட்டால்

”மேலிருந்து கீழே விழுந்திறக்க நானறிவேன்” என்கிறாள்.

அத்துடன் நிற்கவில்லை. குப்பனுக்கு ரோஷத்தை உண்டாக்கினால் தன் காரியம் சாதிக்கப்பட்டுவிடும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும் எனவே அவள் பெண்மைக்குரிய இயற்கையான சாகசத்தோடு கூறுகிறாள்:

”ஊரிலுள்ள பெண்களெல்லாம்

உள்ளத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்

சீரியர்க்கு மாலையிட்டுச்

சீரடைந்து வாழ்கின்றார்”

குப்பனுக்கு ரோசம் பொங்குகிறது. இனிமேலும் பொறுப்பானா? ஆனால் வஞ்சி இருக்கிறாளே அவள் பலே சாகசக்காரிதான். இப்படிப்பட்ட புருஷனுடன் இனிமேல் என்ன பேச்சு வேண்டியிருக்கிறது. அவனுடன் அவள் இனிமேல் பேசப்போவதில்லை.

மலைச்சாரலிலே மயிலொன்று போகிறது. சாகசக்காரி குப்பனோடு பேச மறுத்து மயிலோடு பேசுகிறாள்:

”தோகை மயிலே! இதை நீ கேள் சொல்லுகிறேன்.

நாகம்போல் சீறுகின்ற நாதரிடம் சொல்லிவிடு.

பச்சிலைக்குச் சஞ்சீவி பர்வதம் செல்வேன்”

திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டாள் அவள். குப்பனும் வழிக்கு வந்து விட்டான்.

“அச்சப்பதுமையே! ஆரணங்கே” என்று அன்பொழுக அவளைக்கட்டித்தழுவி ஓ!
அவசரப்பட்டுவிடாதே! நானும் வருகிறேன். நில்லேடி. கூட்டிப்போய்
பச்சிலையைச் செய்து தருகிறேன்” என்று கிளம்பினான் அவன்.

ஆனால் அவனும் லேசாவனல்ல. “உன்னைக்கூட்டிப்போய் மூலிகையைக்
கிள்ளிக்கொடுத்தால் நீ எனக்கு என்ன தருவாய்?” என்று பேரம் பேசுகிறான் அவன்.

வஞ்சிக்குத் தலைவனின் கருத்துத் தெரியாதா என்ன? அவன் வேண்டியது
அவளது ஆலிங்கன சுகமே. ஆகவே ‘முத்தம் கொடுக்கிறேன்’ என்கிறாள். ஆனால்
அவள் பலே கைக்காரி. அதிலும் பேரம் பேசி விடும் அவள் சாமர்த்தியம்
மெச்சப்பட வேண்டியதுதான். அவள் கூறுகிறாள்:

“முன்னே இலைகொடுத்தால் முத்தம் பிற கென்றாள்”

குப்பன் குறும்புக்காரன். முத்தம் கொடுப்பது பற்றி அவளுடன் பேசுவதிலேயே
தனிப்பெரும் இன்பத்தைக்காண்கிறான் அவன். சரிதான் வஞ்சி’ என்று பேரத்தைத்
தொடர்கிறான் அவன்.

சிருங்கார ரசத்தைக் கவி இந்த நிலையில் உச்ச நிலைக்குக் கொண்டு சென்று
விடுகிறார்.

அழகொழுகும் பச்சைப் பசுந்தமிழிலே அவன் கேட்கிறான்

“என்களியே நீ முத்தம்

எத்தனை தருவாய்?”

வஞ்சி சொல்கிறாள் “வேண்டுமானால் நூறு முத்தம் தருகிறேன்” அதுவும்
எப்படிப்பட்ட முத்தங்கள்?

“என்றன் கரத்தால் இறுக உமைத்தழுவி

நோகாமல் முத்தங்கள் நூறு கொடுப்பேன்” என்கிறாள்.

குப்பனுக்குப் பொறுத்திருக்க முடியாது. இளமையின் தாபம் அவளது
முத்தங்களின் இன்பத்தைக் காணத் துடியாய்த் துடிக்கிறது. உடனேயே அந்த
நோக்காத முத்தங்களை அனுபவித்தால்... எனவே பேரம் மேலும் தொடர்கிறது. “
நூறு ரூபாய் கொடுப்பேன் என்று கூறிவிட்டால் மட்டும் போதுமா? அச்சாரம் ஒரு
ஐந்து ரூபா ஆவது கொடு” என்று கூறும் வணிகர்கள்போல் இந்தக்
காதல்வணிகன் கூறுகிறான்.

“ஆசையால் ஒருமுத்தம்

அச்சாரம் போடென்றான்”

பேசு இத்துடன் முடிவடைந்தது. பின்னால் இருவரும் மலைமேல் போனார்கள். அங்கே நடந்தவற்றை நனது இரண்டாவது கட்டுரையில் பார்ப்போம்.

மேலே கூறிய பகுதியிலே பாரதிதாசனின் எளிய பதங்களும் சுருங்கச் சொல்லி விளங்கவைக்கும் பண்புமே வாசகர்களைக் கவர்வன. நமது மறுமலர்ச்சிக்கவிஞர்கள் என்று கூறும் இளைஞர்கள்போல் நீட்டி வளர்த்துவது என்பது இப்புதுவைத்தமிழ்க் குயிலிடம் கிடையாது. சொற்செட்டிலே சங்க காலத்துப் பைந்தமிழ்தான் பாரதிதாசனின் பாடல்களுக்கீடு.

சிருங்கார ரசத்தைச் சிறப்பாகக் கையாளும் முறமையும் அதே சங்க கால காலத்தையே நமக்கு நினைப்பூட்டுகின்றன. இன்றைய தமிழ்க் கவிகளிலே இந்த ரசத்தை அழகாகக் கையாளுந் திறமை இவருக்கு மட்டுமே உண்டு என்பது எவராலும் மறுக்கமுடியாத உண்மை.

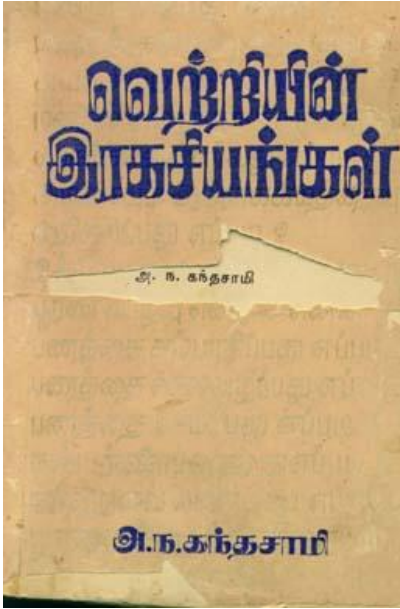
எல்லாவற்றிலும் மேலாக அவரது அறிவுப்பிரச்சாரம் மேலே கூறிய பகுதியிலே பெண்ணடிமை பற்றி அவர் வஞ்சிவாயிலாகக் கூறும் வார்த்தைகள் சிந்தையைத் தூண்டிச் செயலுக்கு ஊக்குவன. இந்த அறிவுப்பிரச்சாரம் பாரதிதாசன் கவிதையின் பலகீனமென்பாருமுளர். இன்னொரு சாரார் அதுவே அவர் சிறப்பென்பர். இந்த விஷயத்தையும் நமது இரண்டாவது கட்டுரையில் கவனிப்போம்.

நன்றி: சுதந்திரன் 7.1.1951

11. வெற்றியின் இரகசியங்கள்: அத்தியாயம் மூன்று: எமில்சு காட்டிய வழி!

அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி எழுதித் தமிழகத்தில் பாரி பதிப்பக வெளியீடாக 1966இல் வெளியான நூல் 'வெற்றியின் இரகசியங்கள்'. வாழ்வின் வெற்றிக்கு அறிவுரைகள் கூறும் சிறந்த தமிழ் நூல்களிலொன்று. இந்நூலில் அ.ந.க மனத்தின் தன்மைகளை, அது பற்றிய நவீன அறிவியற் கோட்பாடுகளையெல்லாம் மிகச்சிறப்பாக, துள்ளு தமிழ் நடையில் எழுதியிருக்கின்றார். அந்த வகையில் சிறந்த உளவியல் நூலாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம். அந்நூலிலிருந்து அ.ந.க.வின் எழுத்தாற்றலை வெளிப்படுத்துமோர் அத்தியாயமிது. -

3. எமில்சு காட்டிய வழி!

மனத்தின் இயல்புகளை விஞ்ஞான ரீதியில் ஆராய்ந்து அதை ஒரு அறிவுத் துறையாக பிராய்ட், ஜூங், அட்லர் போன்றவர்கள் வளர்த்து வர பிரான்ஸ் தேசத்தைச் சேர்ந்த ட்ரோய்ஸ் நகரில் பிறந்த எமில்சு என்ற வைத்தியர் மனோதத்துவத்தை மனிதனுக்கு உடனடியான பலன்களைத் தரத்தக்க ஒரு கலையாக மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதில் பெரிய வெற்றியும் ஈட்டினார். அவர் தாம் கண்டுபிடித்த மனோதத்துவ முறைக்கு (Auto Suggestion) 'சுய மந்திரம்' அல்லது 'சுய வசியம்' என்று பெயரிட்டார். இந்த முறையினால் ஒருவன் தனது கெட்ட பழக்கங்களை விட்டொழிக்கவும், நல்ல பழக்கங்களை வளர்க்கவும் முடியுமென்பது அவர் சித்தாந்தம். அதுமட்டுமல்ல. உடல் நோய்களில் பல மனப்பிராந்திகளால் ஏற்படுகின்றனவென்றும் சுயமந்திர முறையினால் அவற்றை வேரோடு

கல்லி வீச முடியுமென்றும் அவர் திடமாக நம்பினார். இன்னும், ஒரு மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் அரும்பெரும் சாதனைகளைச் செய்து முன்னேற விரும்பினால் அதற்கும் இச்சுயமந்திர சக்தியை உபயோகிக்கலாம் என்பது அவர் கருத்து. இக்கருத்துக்களின் அடிப்படையில் அவர் செய்த பரிசோதனைகள் மிகவும் ஆச்சரியமான பலன்களை நல்கவே 1910-ம் ஆண்டில், அதாவது தமது 53-வது வயதில் நான்சி என்னும் இடத்தில் சுயவசிய சிகிச்சை நிலையம் ஒன்றையும் அவர் நிறுவினார். இங்கு அவர் அடைந்த வெற்றிகள் ஐரோப்பா முழுவதிலும் அவருக்குப் பெரும் புகழைக் கொடுத்தது. உலகம் முழுவதும் எமில்சுவின் முறைகளைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தது.

எடுத்த எடுப்பில் பார்த்தால் கூவின் முறைகள் சிறு பிள்ளைத்தனமானவையாகத் தோன்றும். சிலருக்கு அவை: ஒரு பைத்தியக்காரனின் கேலிக்கூத்துப் போலவும் தோன்றக்கூடும். ஆனால் ஆரம்பத்தில் அவை பரிகசிக்கத்தக்கவையாகக் காட்சியளித்தாலும் நாளடைவில் அவற்றின் அபார சக்தியை எவரும் நன்கு உணரவே செய்வார்கள். சோர்ந்திருந்த உள்ளம் சுறுசுறுப்புப் பெறும்போது,

நைந்திருந்த, நரம்புகளில் புது உணர்ச்சி ஏறும்பொழுது, கூன்விழுந்த முதுகு குத்திட்டெழும்போது யார்தான் சுயவசிய முறையின் சக்தியை மறுக்க முடியும்?

இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு முயற்சி அத்தியாவசியம் எனக் குறிப்பிட்டோம். ஆனால் முயற்சி என்ற சொல்லின் பொருள் என்ன என்பதை நாம் சரியாக விளங்கிக் கொண்டால்தான் அதனை முறையாக மேற்கொண்டு நாம் முன்னேற்றத்தை எய்தலாம். சிலர் முயற்சி என்றதும் மாடுபோல் உழைத்தல் என்று எண்ணி விடுகிறார்கள். சிந்தனையற்ற வெறும் உழைப்பினால் தேவைக்கதிக களைப்பு ஏற்படுமே தவிர பிரயோசனம் அதிகம் இருக்காது. உதாரணமாக ஒரு வாழை மரத்தை, நாம் வெட்டி வீழ்த்த வேண்டுமென்று வைத்துக் கொள்வோம். அதற்குக் கூர்மையுள்ள பெரிய கத்தியொன்றைக் கையில் எடுத்து அதனால் வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும். அப்படிச் செய்யாது ஒரு சவர அலகைக்கொண்டு இவ்வேலையைச் செய்ய முயன்றால் அதனால் காலம் விரயமாகும். கைகள் வலிக்கும். சில சமயம் விரல்கள் வெட்டுக் காயத்துக்கும் ஆளாகும். இன்னும் வேலை முடிவதற்குள் சவர அலகு இரண்டாக முறிந்து விடவும் கூடும். வாழை மரமும் வெட்டப்படாது தப்பித்துக் கொள்ளும்! ஆகவே முயற்சி என்பது கடின உழைப்பன்று. புத்திசாலித்தனமான, விவேகமான உழைப்பு. அறிவின் துணையோடு மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிதான் பலன்தர வல்லது என்பதை நாம் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்.

எமில்லு கடின உழைப்பால் வெற்றி கிட்டும் என்ற கொள்கையைக் கண்டித்தார். ஒரு வேலையை நாம் மேற்கொள்ளும்போது அவ்வேலை எளிது என்றும் அதை எம்மால் செய்து முடிக்க முடியும் என்றும் நாம் நம்ப வேண்டும். இவ்வித தன்னம்பிக்கையுடன் செய்யும் முயற்சிதான் வெற்றிபெறும் என்பது அவர் கருத்தாகும். அவர் சொல்வதைக் கேளுங்கள்: 'முடியுமானல் எப்பொழுதும் நீங்கள் செய்யப்போகும் வேலை எளிது என்று எண்ணுங்கள். இந்த மனநிலையில் அவசியத்துக்கு அதிகமாக உங்கள் சக்தியை நீங்கள் செலவிடும்படி நேரிடாது. ஆனால் நீங்கள் செய்யவிருக்கும் வேலையைக் கடினமானது என்று நீங்கள் எண்ணினால் அவ்வேலைக்கு உண்மையாகத் தேவையான சக்தியிலும் பார்க்கப் பத்து, இருபது மடங்கு சக்தியைநீங்கள் செலவிடும்படி நேரிடும். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லப் போனால் உங்கள் சக்தியை நீங்கள் வறிதே விரயம் செய்யும் நிலைமை ஏற்படும்.

இங்கு எம் முன்னால் ஒரு கேள்வி பிறக்கிறது. விவேகமான முயற்சி என்றால் என்ன? தன்னம்பிக்கையுடன் செயலாற்ற எம்மனதை நாம் எப்படித் தயார் செய்வது? என்பனவையே அவை. இதனை நாம் புரிந்துகொள்ள சங்கல்பம், கற்பனை ஆகிய இரு விஷயங்கள்பற்றி எமில்லு கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்களை நாம் ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

மனிதன் தன் வெளிமனத்தின் சக்தியால் என்ன சங்கல்பங்களைச் செய்து கொண்டாலும் உள்மனத்தின் ஆசைகள் அவற்றை எப்படி அழித்து விடுகின்றன என்பதை சென்ற அத்தியாயத்தில் குடிகாரன் உதாரணத்தில் நாம் கண்டோம். வெளிமனத்தின் சங்கல்பத்தைவிட உள்மனத்தின் கனவும் கற்பனையும் எத்தனை வலுவுள்ளது என்பதை அது நன்கு காட்டுகிறது.

'சுய ஆளுமை' என்ற தமது நூலில் கற்பனையின் சக்தியை எமில் கூ. பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டுகிறார்: "30 அடி நீளமும் 1 அடி அகலமும் கொண்டு ஒரு பலகையை நாம் நிலத்தில் போடுகிறோ என்று வைத்துக் கொள்வோம். இந்தப் பலகையின் ஒரு புறத்திலிருந்து மறுபுறத்துக்கு அடி சறுக்காமல் எவராலும் நடந்து செல்ல முடியும் என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். ஆனால் இப் பரிசோதனையின் சூழ்நிலைகளை ஒரு சிறிது மாற்றிப் பாருங்கள். அதே 30 அடி நீள 1 அடி அகலப் பலகையை இரு உயர்ந்த தேவாலயக் கோபுரங்களுக்கிடையே ஆகாயத்தில் நிறுத்துங்கள். இப்பொழுது அதில் எத்தனை பேரால் ஒரு சில அடிகளையேனும் கடக்க முடியும்? இரண்டடி நடக்கு முன்னரே பலருக்குக் கைகால்கள் நடுங்க ஆரம்பிக்கும். உங்கள் மனது எத்தனை திட்டமிட்டுத் திடசங்கல்பம் செய்ய திருந்த போதிலும், சில அடிகள் நடப்பதற்குள்ளேயே உங்கள் கால்கள் பின்னும்; கீழே விழுந்து விடுவீர்கள்.

பலகை நிலத்தில் இருக்கும்போது ஏன் இவ்விதம் நீங்கள் விழவில்லை? பலகை நிலத்திலிருந்து உயர்த்தப்பட்டதும் ஏன் நீங்கள் விழும்படி நேரிடுகிறது? காரணம் இது தான் நிலத்தில் பலகை கிடக்கும்போது பலகையின் ஒரு புறத்திலிருந்து மறுபுறத்துக்குப் போதல் இலகுவான விஷயம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் பலகை உயர்த்தப்பட்ட பின்னர் உங்கள் கற்பனை நான் விழுந்துவிடக் கூடும் என்ற அச்சத்தை உண்டு பண்ணுகிறது.

இந்த நிலையில் உங்கள் திடசங்கல்பம் செயலற்றதாகிறது. விழுந்து விடுவோம் என்ற சித்திரம் உங்கள் மனதில் மின்னல்போல் பளிச்சிட நீங்கள் பயத்தால் நடுங்குகிறீர்கள். எனவே சங்கல்பம் தோற்கிறது. கற்பனை வெல்கிறது! என்னால் முடியாது என்று நீங்கள் எண்ணினால் நிச்சயம் உங்களால் அது முடியாதுதான். வீடு கட்டும் தொழிலாளர் உயர்ப் பலகையில் நடக்கும் இவ்வேலையைச் சர்வ சாதாரணமாகச் செய்கிறார்கள். அது எப்படி அவர்களால் முடிகிறது? அவர்கள் தம்மால் அவ்வேலையை இலகுவில் செய்ய முடியும் என்று நம்பிச் செயலாற்றுவதே அதற்குக் காரணம்."

கற்பனையின் சக்தியையும் வெறும் மனோகல்பத்தின் பலவீனத்தையும் இவ்வுதாரணம் நமக்கு நன்கு விளக்கு கிறது. நாம் விழப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் பலருடைய மனதில் ஒரு சித்திரமாகத் தோன்றுகிறது. அச் சித்திரத்துக்கு முன்னால் எனது முயற்சிகள் வீணாகிவிடுகின்றன. தோல்வி பெறுகின்றன. இத்தகைய தோல்விகளை எதிர்க்க மேலும் மேலும் நாம் சங்கல்பத்தை அதிகமாக மேற்கொண்டால் தோல்வி இன்னும் பெரிய தோல்வியாக முடியுமே அல்லாமல் வெற்றி ஏற்படாது!

உதாரணமாக ஒருவரது பெயர் உங்கள் மனத்தில் புகுந்துகொண்டு வெளியே வர மறுக்கிறது என்று வைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் அப்பெயரை வெளியே இழுத்தெடுக்க எவ்வளவோ முயற்சி எடுக்கிறீர்கள். உங்கள் சொந்த அனுபவத்தை இவ்விஷயத்தில் நினைவு கூர்ந்து பாருங்கள். நீங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக பெயரை இழுத்தெடுக்க முயற்சிக்கிறீர்களோ அவ்வளவுக்கு அப்பெயர் மேலும் மேலும் புதைந்துகொண்டு செல்வதை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள்.

ஏன்? சிலர் கடும் சிரிப்புக்கு ஆளாகுவதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். அவர்கள் அதை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக அடக்க முயற்சிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அந்தச் சிரிப்பு பீறிப் பீறி வெளிவரும். சங்கல்பம் சிரிப்பை அடக்க முயலுகிறது. ஆனால் கற்பனையோ சிரிப்பைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறது. இதில் பெயரைப் புதைந்திருந்த இடத்திலிருந்து மீட்டெடுக்க முனைந்தவரின் மனதில் இருந்த எண்ணம் என்ன? நான் இன்னாரின் பெயரை நினைவுகூற விரும்புகிறேன். ஆனால் அது என்னால் முடியவில்லை' என்பதுதான் அது. சிரிப்பை அடக்க முடியாது கஷ்டப்பட்டவர் மனதில் இருந்த எண்ணம் என்ன? நான் சிரிப்பை அடக்க நினைக்கிறேன். ஆனால் அது என்னால் முடியவில்லை" என்பதே அது.

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், வெற்றி பெறவேண்டும் என்ற சங்கல்பம் வெளி மனதில் இருந்தாலும், உள்மனதில் முடியவில்லை-முடியாது என்ற கற்பனை தோன்றி விட்டதால் சங்கல்பத்துக்கும் கற்பனைக்கும் போர் மூள்கிறது" போரில் வெற்றி கற்பனைக்கே!

கூவின் கூற்றின் பிரகாரம் இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தில் என்றும் எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் கற்பனைக்கே வெற்றி. இதற்கு விதிவிலக்கே இல்லை. இன்னோர் உதாரணமாகப் போர்க்களத்தில் ஒரு காட்சியைப் பார்ப்போம். அங்கு படை வீரர்கள் திடமனத்தோடு அணிவகுத்துச் செல்கின்றனர். தளபதி சிங்கம் போல் நெஞ்சை நிமிர்த்தி சுறுசுறுப்பாக முன்னே நடக்கிறான். அவன் கண்களில் வீரம் கொப்பளிக்கிறது. பேச்சில் துணிவு துள்ளி விளையாடுகிறது. வீரர்கள் மனதிலே அவனது தோற்றம் வெற்றி பெறுவோம் என்ற கற்பனையைத் தூண்டி விடுகிறது. ஒரு சிலர் மனதில் வெற்றி விழாவின் காட்சியே பளிச்சென்று தோன்றி விடுகிறது. அதோ, எதிரி சின்னப்பின்னமாகிறான், வெட்டுண்டு வீழ்கிறான், எங்கள் கால்களில் விழுந்து கெஞ்சுகிறான். அவன் காயங்களைப்பார். இரத்தம் சொட்டுகிறது. பாவம் எதிரிகள் தோற்றுவிட்டார்கள். எங்கள் கொடி எழுந்து பறக்கிறது. அதோ அவர்கள் கொடி அந்தோ, அலங்கோலமாக மண்ணில் வீழ்ந்து கிடக்கிறது.

இந்தக் கற்பனை உள்ளத்திற்கும் காலுக்கும் வலுவேற்றி முன்னேறிச் செல்கிறது படை, முடிவில் வெற்றி வாகையும் சூடுகிறது! ஆனால் தளபதி தளர்ந்தவனுயிருந்தால், பேச்சிலும் நடையிலும் கோழைத்தனம் வெளியே தெரிந்தால், படை வீரர் உள்ளத்தில் எத்தகைய சித்திரம் உண்டாகும்? எதிரி தங்களை அடித்து உதைத்துக் கொல்லுவது போலும் காட்சிகள் தோன்றும். அது அவர்களைத் தோல்விக் கே முற்றாகத் தயார் செய்துவிடும். அதன் பயன்? நெஞ்சுரம் குன்றும். செயல் திறமை குறையும். தோல்வி அடைவார்கள். ஒட்டம் எடுப்பார்கள்!

மனிதர்கள் பொதுவாக ஆட்டு மந்தையைப் போன்றவர்கள். இதில் ஆச்சரியமெதுவுமில்லை. பார்க்கப் போனால் மனிதனும் ஒரு பாலுண்ணி (Mammal) மிருகந் தானே? காட்டில் வாழும் மிருகங்கள் பலவும்-யானை உட்பட - மந்தை மந்தையாகத்தானே வாழ்கின்றன? மனிதனும் மந்தை வாழ்வு வாழ விரும்பும் பாலுண்ணி ஐந்து என்பதனால்தான் சமுதாயம் என்ற கூட்டமைப்பை உண்டாக்கி வாழத் தொடங்கினான் அவன். ஆனால் இந்த மந்தை வாழ்வுக்குள் அவன் ஒரு தனி வாழ்வை நாளடைவில் தனக்கென வகுத்துக்கொண்டு

விட்டாலும், மந்தையின் இயல்புகளையும் அவன் அடியோடு இழந்துவிடவில்லை. ஒரு நாட்டில் பொதுஜன இயக்கங்களோ, புரட்சி இயக்கங்களோ நடக்கும் பொழுதும், யுத்தங்கள் நடக்கும்பொழுதும் இதை நாம் தெளிவாகக் காணக் கூடியதாயிருக்கிறது.

ஒரு கூட்டம், அது ஒரு இன வெறிக் கூட்டம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். வீதியில் செல்கிறது. வீதியிலே பிற இனத்தார்கள் வருகிறார்கள். கூட்டத்தின் முன்னணி யில் நிற்கும் நால்வர் ஆவேசத்துடன் "அதோ அதோ வருகிறார்கள். தொலைத்துக் கட்டுவோம். வீசி எறிவோம்!" என்று கூச்சலிட்டுப் பாய்ந்து செல்கிறார்கள் உடனே அங்கு நாம் காணும் காட்சி வியப்பூட்டுவதாகும். அதிக இடை வெளிகளுடன் சிதறி வந்த மனித மந்தை அந்த நால்வருக்குப் பின்னால் இடைவெளியின்றி நெருங்கி நிற்கிறது. வீறு பெறுகிறது. வேகமடைகிறது. பாய்கிறது. அச்சம், தயக்கம் இரக்கம் என்பன காற்றில் பறக்கின்றன. வெறி பீடிக்கிறது. வந்தவர்கள் அங்குமிங்கும் இழுக்கப்படுகிறார்கள். அடிக்கப்படுகிறார்கள். உதைக்கப் பெறுகிறார்கள், நிலத்தில் விழுத்தி நொருக்கப்படுகிறார்கள். நெஞ்சில் மிதிக்கப்படுகிறார்கள். கதறக் கதற, இரத்தம் கக்க வீதிக் கரையில் வீசப்படுகிறார்கள்! இந்தச் சம்பவத்திற்குக் காரணம் என்ன? முன்னே வந்த நால்வரும் தம் இனத்துக்காகச் செய்யும் பணியில் தாம் கலந்து கொள்ளாது இருக்கமுடியாது என்ற கற்பனை நம்பிக்கை-அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்து விடுவதும், இன எதிரியை ஒழிப்பது இவ்விடத்தில் மிக இலகுவானதே என்று அவர்கள் நம்புவதுமேயாகும்.

சில கொலைகாரர்கள் கொலை செய்தபின்னர் நீ ஏன் இக்கொலையைச் செய்தாய்' என்ற கேள்விக்கு 'என்னல் அதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. என்னை ஏதோ உந்தித் தள்ளியது. என்னுல் அதை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை'* என்று சொல்லுவதை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். ஆம், அறிவு ஆவேசத்துக்கு முன்னர் அடிபணிந்து விடுகிறது. ஆவேசம் வெற்றி பெற்றுவிடுகிறது. அறிவு வெளிமண் இயக்கம், ஆவேசம் உள்மன இயக்கம். அறிவு எம் சங்கல்பத்தைத் தூண்டுவது. ஆவேசம் எம் கற்பனையையும் கனவுகளைத் தூண்டுவது.

மேற்கண்ட நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு ஒன்றைக் காட்டுகின்றன. நாம் எம் அறிவைப் பற்றியும் சங்கல்பத்தைப் பற்றியும் மிகைப்பட நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் நாம் எமது உள் மனத்தின் அடிமைகளே. உள் மனத்தின் ஆவேசங்களே, எமது கற்பனைகளே எம்மைக் கட்டியாளுகின்றன. நாம் வெறும் பாவைகள். சூத்திரக் கயிறு நனவிலி மனதில் இருக்கிறது. அறிவு எம்மை வழி நடத்தவில்லை. சங்கல்பங்களால் உபயோகமில்லை. நாம் பம்பரங்கள். நாம் காணும் கனவுகளும் செய்யும் கற்பனைகளுமே எம் வாழ்க்கையின் உருவத்தை நிர்ணயிக்கின்றன. பம்பரங்களை ஆட்டுவிக்கின்றன.

கற்பனை என்பது ஒரு காட்டாறு. அதில் தப்பித் தவறி விழுந்தவரை அது அப்படியே அள்ளி இழுத்துச் செல்கிறது. எமது சங்கல்பம் எம்மைக் கரையை நோக்கி இழுக்கிறது. ஆனால் காட்டாற்றின் வேகத்தின் முன்னர் நாம் எம்மாத்திரம்? நாம் அள்ளப்பட்டுச் சென்று விடுகிறோம். ஆனால் இக் காட்டாற்றின் பெரும் சக்தியை எமது விவேகத்தினால் நாம் எமக்குச் சாதகமாக்கும் வழிகளும் இல்லாமல் இல்லை என்பதுதான் எமில்லு.

கண்டுபிடித்த சுய வசியம் என்னும் இரகசியம். ஆனால் இந்த இரகசியத்தின் முக்கிய அம்சமென்ன வென்றால் காட்டாற்றின் வேகத்தை நாம் நன்குணர்ந்து கொண்டு அதுபோகும். திசையிலே எமது ஓடத்தை நாம் செலுத்த வேண்டும் என்பதேயாகும். எதிராறு நீந்தி நாம் வெற்றி காண முடியாது. காற்று வீசும் திசையை அறிந்து பாயை அதற்கேற்ப விரித்தால் தான் படகு கடலில் முன்னேறிச் செல்ல முடியும். விஞ்ஞானிகள் செய்வதும் இதுதான். இயற்கை நியதி களைக் கண்டு பிடித்து அந்தக் கண்டுபிடிப்புகளுக்கேற்ப எமது காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். கற்பனையின் சக்தியை உள்மனதின் ஆவேசக் கனவுகளின் சக்தியைக் கண்டறிந்த, கூ, அது ஒரு காட்டாறு என்பதை விளங்கிக் கொண்ட கூ, அக் காட்டாற்றின் திசையைத் தொழிற்சாலைக்குத் திருப்பி அதனால் சக்கரங்களைச் சுழலவைத்து, நீர் மின்சாரசக்தியை 'உண்டாக்கி, தொழிற்சாலையிலுள்ள யந்திரங்களை எப்படி இயக்கலாம் என்பதற்கும் வழிகாட்டினர்.

தன்னுடைய இந்த சித்தாந்தத்தை அவர் ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் பின் வருமாறு விளக்குகிறார் :- “கற்பனை என்னும் உள்மன இயக்கத்தை கடிவாளமோ சேணமோ அற்ற ஒரு குதிரைக்கு ஒப்பிடலாம். இப்படிப்பட்ட நிலையில் அதில் ஏறி வீற்றிருக்கும் ஒரு மனிதன் என்ன செய்ய முடியும்? குதிரை சென்ற வழியில் தானும் செல்லவேண்டியதுதான். இவ்வாறு குதிரையை தன்னிஷ்டமாக ஓட விட்டால் அது அங்குமிங்கும் ஓடி முடிவில் எங்காவது ஒரு குழியில் போய் விழும். குதிரையில் ஏறியிருப்பவனும் குழியில் விழவேண்டியதுதான். ஆனால் குதிரை மீதுள்ளவன் எவ்விதத்திலேனும் ஒரு கடிவாளத்தையும் சேணத்தையும் குதிரைக்கு மாட்டி விட்டால் அதன்பின் குதிரை எஃஜ மானனல்ல, அதன் மீது வீற்றிருப்பவனே எஃஜமானன். பின்னர் குதிரை அவனை நினைத்த இடத்துக்கு இழுக்க முடியாது. குதிரை வீரனே தான் வேண்டிய இடத்துக்குக்குதிரையைப் போகச் செய்வான்.”

இவ்வாறு உள்மனம் என்ற குதிரையைக் கட்டியாளும் கடிவாளமும் சேணமும் தான் சுய மந்திரம் அல்லது 'சுய வசியம்' என்று அழைக்கப்படும் கூவின் முறையாகும். இந்த 'சுய வசிய' சக்தி கூவின் கரத்தில் தெளிவான ஒரு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பாக வெளிவந்த போதிலும் உலகம் தொடங்கிய நாள் தொடக்கம் இது மனித உள்ளத்தையும் செயலையும் உருவாக்கும் சக்தியாக நிலவி வரவே செய்திருக்கிறது. கூ இச் சக்தியைத் தனிப் படுத்தி விளங்கிக் கொண்டதோடு ஒரு மனிதன் அதனைத் தான் விரும்பும் வேளையில் திட்ட மிட்டு உபயோகிக்கத்தக்க ஒரு கருவியாகவும் மாற்றித் தந்தார். இதுவே மனோதத்துவ உலகில் அவர் புரிந்த சாதனையாகும்.

வாழ்கையில் நாம் செய்யும் எவ் வேலைகளுக்கும் தன்னம்பிக்கையே காரணமாயிருக்கிறது. ஒரு குழந்தை நடக்கப் பழகுவது கூடத் தன்னம்பிக்கையினலேயே. தவமும் குழந்தை நடக்கும் குழந்தையையும், நடந்து திரியும் குழந்தை தாயையும் இதரர்களையும் காணுகிறது. குழந்தைக்கு வெளிமனதின் சங்கல்பம் செய்யும் திறமை கிடைக்காது. ஆனால் கண்டதைச் சித்திரமாக்கி பதிய வைத்துக் கொள்ளும் உள்மனம், நனவிலி அதனிடம் இருக்கவே இருக்கிறது. இந்நனவிலியில் தானும் நடப்பது போன்ற காட்சி தோன்ற, தனது கால்களை ஊன்றி எழவும் நடக்கவும் முயற்சிக்கிறது குழந்தை.

தன்னால் நடக்க முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கை இருப்பதனாலேயே அது இதில் சீக்கிரமே வெற்றி பெற்றும் விடுகிறது. நடக்கும் குழந்தை சிறிது காலத்தில் ஓடுகிறது, பாய்கிறது, குதிக்கிறது, ஆடுகிறது. இவற்றில் எல்லாம் குழந்தையின் நனவு மனத்தைவிட நனவிலிச் சித்திரமே அதிகம் செயலாற்றுகிறது. ஏனெனில் குழந்தையிடம் சிந்திக்கும் நனவு மனத்தைவிட விஷயங்களைச் சித்திரமாகக் காணும் நனவிலி மனமே பலம் பெற்று விளங்குகிறது.

சிந்திக்கும் மனம், சங்கல்பம் செய்யும் மனம் வளரவளர நாம் அதில் அதிக நம்பிக்கை வைக்கத் தொடங்குகிறோம். அதனால் சில காரியங்களைச் சாதிக்க முனைகிறோம். அக்காரியங்கள் நனவிலிச் சித்திரத்துக்கும் ஒத்ததாயிருந்தால் வெற்றி கிட்டுகிறது. இல்லாத விடத்துத் தோல்விக் காணுகிறோம். நனவு மனம் வருந்துகிறது. வாழ்க்கை கசக்கிறது. 'இவ்வித வாழ்க்கையால் என்ன பயன்' என்று கூட எண்ண ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். இந்த நிலையை மாற்றவே சுயவசிய முறை உதவுகிறது. நனவு மனத்துக்கும் நனவிலி மனத்துக்கும் நெருங்கிய ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்தி வாழ்க்கையின் பலதுறைகளிலும் வெற்றி காண்பதற்கே சுயவசிய முறை தேவைப்படுகிறது.

எமது வாழ்க்கையை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் நாம் எப்பொழுதுமே தர்க்கத்துக்கியைந்த முறையில் நடப்பதில்லை. உதாரணமாக மேடையில் பேசும் கலையை எடுத்துக் கொள்வோம். நல்ல ஆரோக்கியமும், தோற்றமும் உள்ளவர்தான் மோகன். தெளிந்த சிந்தனையும், படிப்பும் நல்ல குரலும் அவருக்கு அமைந்திருக்கிறது. கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்தவர்களும் அவரது நண்பர்களே, அவர் கருத்துக்களைக் கேட்பதற்கு ஆசையுடன் இருப்பவர்கள். இருந்தாலும் பேசத் தொடங்குதற்கு எழும்பியதும் மோகன் நெஞ்சில் ஏதோ ஒரு பாறாங்கல் வந்து அழுத்துவது போல் இருக்கிறது. கழுத்திலே வேர்வை சொட்டுகிறது. கால்கள் உதறத் தொடங்குகின்றன. வாய் குழறுகிறது. சொற்கள் தடுமாறுகின்றன. மிகவும் கஷ்டத் துடன் ஏதோ சில வார்த்தைகளை முணு முணுத்துவிட்டு மெல்ல உட்கார்ந்துவிடுகிறார் அவர். தர்க்கரீதியாகப் பார்த்தால், சிந்திக்கும் மனத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால் இந்தச் சம்பவம் இப்படி நிகழ்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை. பேச்சாளருக்கு வேண்டிய எல்லாக் குணுதிசயங்களும் அவரிடம் நிறைய இருந்தும் அவர் தம் முயற்சியில் தோல்வி கண்டார். ஏன்? அவரிடம் எல்லாப் பண்புகள் இருந்தும் ஒரு பண்பு இருக்கவில்லை. அது தான் தன்னம்பிக்கை. அவருடைய உள்ளத்தில் தவறான பய உணர்ச்சிகள் தோன்றிவிட்டன. அவர் தாம் பரிகசிக்கத் தக்க முறையில் நடந்து கொள்வேனே என்று அஞ்சினார். பொருத்தமான வார்த்தைகள் வராது விட்டால் என்ன செய்வது என்று பயந்தார். இந்தப் பயங்கள் அவரது நனவிலியை ஊடுருவின. அதன் பயனாக அவர் உள்ளத் திலெழுந்த சித்திரம் ஒரு தோல்விச் சித்திரம். கால் நடுங்கும், வாய்குழறும், பேசவராது அவர் எண்ணினார். அவர் எண்ணிய எண்ணம் அப்படியே ஒரு சிறியமாற்றமுமின்றி நடந்தேறியது.

உண்மையில் "நான் வெற்றி பெறுவேன்? என்று திண்ணமாக எண்ணுபவன்தான் எடுத்த காரியத்தில் வெற்றி பெறுவதை எவராலும் தடுக்கமுடியாது. அதேபோல் நாம் எங்கே வெற்றி பெறப் போகிறோம். தோல்வி அடைந்தே தீருவோம் என்ற எண்ணத்துடன் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சி படுதோல்வியாகவே முடிவதையும் யாராலும் தடுக்க முடியாது.

நாம் முன்னே கூறிய பேச்சாளராகிய மோகன் தன்னம்பிக்கை நிறைந்த உள்ளத்தைப் பெற்றிருந்தால் எப்படி நடந்திருப்பார்? "என்னால் நன்கு பேசமுடியும். என் குரல் இனியது. மனதைக்கவர்வது. நான் எனது கருத்துக்களை ஒழுங்குற அமைத்து வைத்திருக்கிறேன். எனக்கு எப்போதுமே வார்த்தைப் பஞ்சம் கிடையாது. அருவி போல் சொற்கள் தங்கு தடையின்றி ஓடும். என் பிரசங்கத்தை எல்லோரும் மெச்சுவார்கள். நண்பர்கள் கைதட்டி ஊக்கம் அளிப்பார்கள்' என்பன போன்ற எண்ணங்கள் அவர் உள்மனதில் வெற்றிச் சித்திரத்தை எழுதியிருக்கும். வெற்றியும் பெற்றிருப்பார்!

வேர்ஜில் என்ற லத்தீன் கவிஞன் அவர்கள் வலியவர்களாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் தாம் வலியவர்களாக இருப்பதாக எண்ணுவதுதான்' என்று கூறியதும் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கதாகும். எண்ணத்தின் சக்தியைப் பற்றி எமில் கூ கூறிய சில வார்த்தைகள் பின் வருமாறு :-

*உங்களுக்கு இருக்கக் கூடிய நோய்களைப் பற்றி எண்ணுவதிற் காலத்தைச் செலவிட வேண்டாம். ஏனெனில் உங்களிடம் உண்மையான நோய்கள் இல்லாவிட்டால் அவை உங்கள் எண்ணத்தின் சக்தியால் தோன்றி விடவும் கூடும்."

*நீங்கள் விரும்புவது உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடைக்கும் என்று நம்புங்கள், அப்பொழுது அது கிடைத்தே தீரும்."

*ஒருவன் சுய ஆளுமை பெற நான் சுய ஆளுமை பெற்று வருகிறேன் என்று திடமாக நம்பினால் போதும்??

எமது எண்ணங்கள், நல்லவையும் சரி தீயவையும் சரி பின்னால் செயலாகி வாழ்க்கை அனுபவமாகின்றன. நாம் தான் நம்மை உருவாக்குகிறோம். சூழ்நிலைகள் அல்ல.? நான் வாழ்க்கையில் "வெற்றி அடைவேன்? என்ற எண்ணத்துடன் வாழ்க்கையைத் தொடங்கும் ஒருவன் நிச்சயமாக அதில் வெற்றி பெறுகிறான், ஏனென்றால் அவன் அந்த இலட்சியத்துக்காக வேலை செய்யவும் தொடங்கி விடுகிறான். வெற்றி அடைவேன் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டவன் முன்னால் ஒரே ஒரு சந்தர்ப்பம் தான் வருகிறதென்றும் அந்த சந்தர்ப்பம் என்ற உருவத்தின் தலையில் ஒரே ஒரு மயிர்தான் இருக்கிறதென்றும் வைத்துக் கொண்டால் கூட, அவன் அந்த ஒரே ஒரு மயிரைப்பற்றிக் கொண்டே முன்னேறி விடுகிறான். இன்னும் வெற்றியை உண்மையாக அபேட்சிப்பவன் வெற்றிக்குரிய சூழ்நிலைகளை எப்படியோ உண்டாக்கிக் கொண்டு விடுகிறான். அதே நேரத்தில் எப்பொழுதும் தன் மீது அவநம்பிக்கை கொண்டிருக்கும் ஒருவன் எந்தக் காரியத்திலும் ஒருபோதும் வெற்றி பெறமாட்டான். அவன் முன்னால் ஆயிரம் சந்தர்ப்பங்கள் தலை நிறைந்த மயிர்களுடன் விளங்கினலும் அவை அவன் கண்களுக்குத் தெரிய மாட்டா. நீட்டியவுடன் கைக்கு அகப்பட இலட்சம் மயிர்கள் இருந்தாலும் அவன் கைக்கு ஒற்றைமயிர் கூட அகப்படாது. அவன் சிருஷ்டிக்கும் சூழ்நிலைகள் பொதுவாக வெற்றிக்குப் பதில் தோல்வியைத் தரும் பாதகமான சூழ்நிலைகளாகவே இருக்கும். இதற்கெல்லாம் விதியைக் குறை கூறா தீர்கள். நீங்கள்தான் குற்றவாளிகள்."

தோல்வியை நினைத்து அஞ்சுவது தோல்வியை நிச்சயம் கொண்டுவரும். அதேபோல வெற்றியின் எண்ணம் வெற்றியைக் கொண்டு வரும். வெற்றி பெறுவோம் என்ற எண்ணம் பாதையில் வரும் தடைகளை எல்லாம் உடைத் தெறிந்து செல்லவல்லது.”

சுய வசியம் என்பது நாமே நம் மனதை மாற்றிச் சரியான பாதையில் செலுத்துதற்கு உபயோகிக்கும் ஒரு உளவியல் வித்தையாகும். இதனை கனவுச் சுயவசிய முறை என்ற பெயரால் எமில்சூ அழைக்கிறார், தமது முறைக்கு இப்பெயரை அவர் தூட்டுதற்குக் காரணம் கனவிலிச் சுய வசிய இயக்கத்திலிருந்து தம் முறையைப் பிரித்துக் காட்டுதற்கேயாகும். இந்நனவிலிச் சுயவசிய இயக்கம் நமக்குத் தெரியாமல் என்றும் எப்பொழுதும் இவ்வுலகில் இயற்கை யாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஒன்றாகும். அது தான் நம் ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையையும் அது இன்றைக்கு என்ன நிலையில் இருக்கிறதோ அந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

இங்கு சுயவசியம் என்னும் சக்தியின் அடிப்படை நியதி என்ன என்பதை நாம் திட்டவாட்டமாகத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம்: எம் நனவு மனத்தில் உதயமாகும் எந்த ஒரு எண்ணமும் நனவிலியால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டால், அது அங்கே நிலைபெற்று எங்கள் வாழ்க்கையை என்றும் மாற்றும் சக்தியாக என்றும் இயக்கும் சக்தியாகச் செயலாற்றத் தொடங்கி விடுகிறது. இவ்வாறு வலுப்பெற்ற எண்ணம் எப்படியும் நிறைவேறியே தீரும். இதுவே சுய வசியத்தின் அடிப்படை நியதி. ஒரு தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நான்கு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். இதில் ஒருவன் ஒரு டாக்டராகிறான். இன்னுனொருவன் கவிஞனாகிறான். மற்றவன் ஒரு நடிகனாகிறான். நாலாவது மகன் ஒரு சண்டியன் அல்லது ரௌடியா கிறான். இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணம் அவரவர் நனவிலியில் காணப்படும் வாழ்க்கையின் இலட்சியமே யாகும். எப்படி என்று பார்ப்போம்.

டாக்டராக வந்த சந்திரன் சிறுவயதில் ஒரு டாக்டரைக் கண்டு அவர் நடை உடை பாவனைகளைப் பார்த்து வியப்பில் ஆழ்ந்திருக்கலாம். அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமாகி இருக்கலாம். நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அவரது சேவையின் சிறப்பை நேரில் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்திருக்கலாம். அவரது முகத்தின் புன்னகையால் அடிமையாக்கப்பட்டிருக்கலாம். இளம் உள்ளத்தில் “இவரல்லவோ உயர்ந்த மனிதர், இவர் மாதிரியல்லவோ மனிதர் இருக்க வேண்டும்!??” என்ற எண்ணம் தோன்றி இருக்கலாம். உலகம் அவரை விரும்பிப் போற்றுவதைக் கேட்டு இப்படிப்பட்ட பொதுஜன அன்பைப் பெறுவதல்லவோ வாழ்க்கையின் வெற்றி என்று கருதி இருக்கலாம். இவை இயற்கையாக நனவு மனதில் எழும் எண்ணங்கள். அவை நனவிலியில் இறங்குகின்றன. இவ்வெண்ணக் கோவை அங்கே ஒரு மாறாச் சித்திரமாக எழுதப்பட்டு விடுகிறது. எனவே அதுவே வாழ்க்கையின் இயக்கமாகிறது. மாணவப் பருவத்தில் சந்திரனை இழுத்துச் சென்ற இலட்சியம் இதுவே. இதன் முடிவாக அவனே ஒரு டாக்டராகி விடுகிறான். நனவு மனத்திலெழுந்த எண்ணம், நனவிலியால் அங்கீகரிக்கப் பட்டு நிலைபெற்ற திண்ணிய எண்ணமாகி விட்டதால் எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தப்பட்டுவிட்டது. நனவிலி மனதின் அங்கீகாரம் இல்லாத எண்ணம் திண்ணிய எண்ணமாவதில்லை. வெற்றியும் பெறுவதில்லை. ஆனால்

இது சந்திரனால் கனவுச் சுயவசிய முறையால் எய்தப் பெற்ற வெற்றியன்று. நாம் அறியாமலே எம்மைச் சுற்றியும் எம்முள்ளத்திலும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இயற்கையான நனவிலிச் சுயவசிய இயக்கத்தால் ஏற்பட்ட பலன் இது. கவிஞனான கணேசு கவிஞனானதும் இப்படித்தான். அவனது மாமனின் நண்பன் இன்பதாசன் ஒரு கவிஞன் அவனைச் சுற்றி எப்பொழுதும் நண்பர்கள் வாயைப் பிளந்து கொண்டு, செவிகளைத் தீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார்கள். “ஆகா எப்படிப் பட்ட கருத்து, நல்ல உபமானம்!” என்றெல்லாம் மெச்சுவார்கள். ஒருமுறை அவனது பாட்டை வியந்து மக்கள் மன்றமொன்று அவனுக்குத் தங்கப்பதக்கமும், மல்லிகை மாலையும் சூட்டியது. ‘புதுமைப் புலவன்’ என்ற பட்டமும் அவனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. கணேசின் பிஞ்சுள்ளத்தில் இன்பதாசனின் இவ் வெற்றி பெரியதோர் உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. கவிஞனுக்கு இருக்கும் மதிப்பு வேறு யாருக்கிருக்கிறது? இதுவல்லவோ வாழ்வு!’ என்ற எண்ணம் நனவு மனதில் தோன்றி நனவிலியில் வீழ்ந்து விட்டது, அதன் பயன்? கவிஞனாக வேண்டும் என்ற அந்த எண்ணமே அவன் நனவிலி மனதை ஊக்குவிக்குஞ் சக்தியாகியது. வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகியது. அதனால் தான் கணேசு கவிஞனானான். நடிகன் நடிகனானதும், ரௌடி ரௌடியாகியதும் அப்படித்தான். ரத்தினம் ரௌடியானது எப்படி? சின்னஞ் சிறு பையன் உள்ளத்திலே அவன் காணும் காட்சிகள் எல்லாம் அப்படியே சித்திரமாக நிலை பெறுகின்றன. வீதியிலே நாலுபேரை தன்னந்தனியாக எதிர்த்து முறியடித்த முரட்டு முத்துலிங்கத்தைப் பார்த்திருக்கிறான் ரத்தினம், ஒருநாள். என்ன உடம்பு? இரும்பா இது? அல்லது கருங் கல்லா? தசை நார்கள் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்? தோள்பட்டிகள் போல் அவை துள்ளித் துடித்து இறுகி நிமிர்ந்து நிற்கும் காட்சியே காட்சி. அத்துடன் முத்துலிங்கம் முகம்கூட எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது. மீசையைப்பார்! இரு கரிய பிறைச் சந்திரன்கள் போல் அவை அவன் நாசியின் இருபுறங்களிலும் எழுந்து நிற்பது எவ்வளவு கவர்ச்சியாயிருக்கிறது! மதுரை வீரன் போல், கட்ட பொம்மன்போல் காட்சியளித்து முத்துலிங்கம் ரத்தினத்தின் நனவு மனத்தின் வழியால் நனவிலி மனதில் இறங்கி விட்டான். அதன் பயன்? நாளடைவில் தானும் ஒரு ரௌடியாகி சமுதாயத்தில் ஒரு வகை மதிப்பையும் பெற்று விட்டான். எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்தி விட்டான், எண்ணிய எண்ணம் திண்ணியதாயிருந்ததால்!

மேற்கண்ட உதாரணங்களிலிருந்து நமக்குத் தெரிவதென்ன? நம் வாழ்க்கையை நனவிலிச் சித்திரங்களே நிர்ணயிக்கின்றன என்பதாகும். நனவிலியில் நல்ல சித்திரங்கள் விழுந்திருக்குமேல் நல்ல வாழ்க்கை, நனவு மனமும் ஏற்று மகிழும் வாழ்க்கை நமக்குக் கிடைக்கும். இல்லாத பட்சத்தில் நனவு மனம் எண்ணி எண்ணி வெதும்பும் வாழ்க்கை. தான் சித்திக்கும். இயற்கையாக நிகழும் நனவிலிச் சுய வசியம் தற்செயலாக நல்ல சித்திரத்தை உள் மனதில் எழுதி விட்டால் முயற்சி இல்லாமலே வெற்றி கிடைத்து விடலாம். இது எதைப்போல் என்றால் கடற்கரையில் அகப்பட்ட கரடுமுரடான கருங்கற்களில் சில இயற்கையாக, ஏற்படும். அலைகளின் தாக்குதலினாலும், மழை காற்று வெய்யில் போன்ற இயற்கைச் சக்திகளின் தாக்குதல்களின. லும், இதர கற்கள், மணல், உயிர்ப்பிராணிகள் என்பவற்றின் உராய்ஞ்சலினலும் தமது கரடு முரடான தோற்றத்தை இழந்து, வாளிப்பான ரப்பர்ப்பந்து போன்ற உருண்டை வடிவம் பெற்றுக் காட்சி அளிப்பதுபோலாகும். ஆனால் இவ்வித மாற்றம் எல்லா

இடத்திலும் எல்லார் விஷயத்திலும் எல்லாத்துறைகளிலும் எப்பொழுதும் ஏற்படாது. உதாரணமாக ஒருவனின் நனவிலிச்சித்திரம் பணத்துறையைப் பொறுத்த வரையில் நன்றா அமைந்து அதன் பலனக அவன் அத்துறையில் வெற்றியும் பெறக்கூடும். ஆனால் அதே மனிதனின் மனதில் சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுடன் ஒட்டிப்பழகி மதிப்பைப் பெறும் துறையிலோ கல்வித் துறையிலோ தேகாரோக்கியத்திலோ ஒரு பெண்ணின் உள்ளத்தைக் கவரும் காதல் துறையிலோ நனவிலி மோசமான சித்திரங்களை எழுதி வைத்திருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவன் லட்சாதிபதியாகியும் எந்த நேரமும் துன்பத்தில் உழலும் துர்ப்பாக்கியசாலியாகவே விளங்குவான்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு ஆளான கோடீஸ்வரர்கள் பலர். உதாரணமாக அல்பிரெட் நோபலின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இன்று உலகெலாம் போற்றும் நோபல் பரிசைத் தோற்றுவித்த இப்பெருங் குபேரர் தம் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைத் தன்னந்தனியாகவே கழித்தார். காரணமென்ன? ஒரு பெண்ணின் இதயத்தைக் கவர்ந்து அதில் ஆட்சி செலுத்த அவருக்கு முடியவில்லை. இத்துறையில் அவர் எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணான. இதை அவரே வெளியில் சொல்லி ஏங்கி இருக்கிறார், அவர் உள்ளம் அன்புக்காக அழுதது. ஆனால் அது கிட்டாமலே அவர் இறந்துபோனார்!

இதுபோவே இன்னொருவன் ஏழையாயிருக்கக் கூடும். இருந்தும் ஒரு பெண்ணின் அன்பும், குழந்தைகளின் அன்பும், ஊரார் அன்பும் அவனுக்குத் தாராளமாகக் கிடைத்து வரக்கூடும். இந்தத் துறையில் அவன் நனவிலிச் சித்திரம் நன்றாக அமைந்திருப்பதே இதற்குக் காரணம். ஆனால் அவன் நனவிலி பணத்துறையைப் பொறுத்தவரையில் மோசமான சித்திரங்களை எழுதி வைத்திருந்தால் இந்த அன்புகளுக்கிடையேயும் அவன் துன்ப வாழ்க்கையே வாழ வேண்டி நேரிடும். பணமிருந்தும் அன்பு கிட்டாதவன் அத்தனிமையைத் தாங்க முடியாது தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். அமெரிக்க கோடீஸ்வரர் பலர் இவ்வாறு தற்கொலை செய்து கொண்டதைப் பற்றி நாம் கேள்விப் பட்டிருக்கிறோம். அதேபோல் அன்பும் ஆதரவும் இருந்தும் பணமில்லாக் கஷ்டத்தால், வறுமைக் கொடுமையால் தற்கொலை செய்த வர்களைப்பற்றியும் நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோம். இவை எல்லாம் நமக்கு எதைக்காட்டுகின்றன? நனவிலிச் சுயவசியம் என்ற இயற்கையின் குருட்டு இயக்கத்தை நாம் நம்பியிருக்க முடியாது என்பதைத் தான். சில வேளைகளில் இவ்வியக்கம் சில துறைகளிலோ ஒரு துறையிலோ நன்மை பயக்கும் சித்திரங்களை நமது நனவிலியில் எழுதி வைத்திருக்கும். அதே சமயத்தில் இன்னும் சில துறைகளில் நமது வாழ்க்கையைச் சீரழித்துக் குட்டிச் சுவராக்கும் இருண்ட படங்களையும் வளரந்துவைத்திருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் அத்தகைய படங்களை அடியோடழிந்து அவற்றுக்குப்பதிலாக நல்ல படங்களைத் தீட்ட எமில்லு கண்டுபிடித்த நனவுச் சுயவசியமுறை எமக்கு அவசியமாகிறது. கூ காட்டும் இந்த நனவுச் சுயவசியமுறை வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்துக்கு வழிகாட்டும் ஒரு தீபம் தன் வாழ்க்கையைச் செப்பணிட்டு வளமுள்ளதாகக் விரும்பும் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெண்ணும் இத்தீபத்தைத் தன் கையிலே எடுத்துக்கொள்ளட்டும்.

அ.ந.கந்தசாமியின் நாடகம்!

ஈழத்து முற்போக்கிலக்கியத்தின் முன்னோடிகளில் முதன்மையானவரான அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, கவிதை, நாடகம், மொழிபெயர்ப்பு, ஆய்வு, விமரிசனம், சிறுவர் இலக்கியமென இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளிலும் தன் கைவண்ணைத்தினைக் காட்டியவர். இவரது 'மதமாற்றம்' நாடகம் வெளிவந்த காலத்தில் பலதடவைகள் மேடையேறி பலத்த வாதப்பிரதிவாதங்களைக் கிளப்பியது குறிப்பிடத்தக்கது. அ.ந.க.வின் குறு நாடகங்களிலொன்று 'கடைசி ஆசை'. இது தாஜ்மகால் உதயம் பற்றியதொரு கற்பனை. ஏற்கனவே பதிவுகள் இதழில் வெளியான நாடகம்; ஒரு பதிவுக்காக மீள்பிரசுரமாகிறது.]

காட்சி 1

இடம்: மும்பை பீகத்தின் அரண்மனை.

காலம்: கி.பி.1629ம் ஆண்டில் ஒரு நாள்.

மும்பை பீகம்: (இருமிக் கொண்டு) சுபைதா குழந்தை தூங்கி விட்டதா என்று பார்.

சுபைதா: ஆம் பீகம்! இளவரசியார் இப்பொழுது தான் சிறிது கண்ணயர்ந்து தூங்குகிறார்கள்.

(சேமக்கல் நாதம் ஆறுமுறை ஒலிக்கிறது.)

பீகம்! அதற்குள் மணி ஆறாகிவிட்டது. நீங்கள் மருந்து குடிக்க வேண்டுமல்லவா? இதோ கிண்ணத்தில் எடுத்து வருகிறேன்.

மும்பை: சரி சுபைதா, கொண்டு வா!

சுபைதா: இதோ நுகம் மருந்து.

மும்பை: அப்பா என்ன கசப்பு! கசப்பு மருந்து தயாரிப்பதிலே எங்கள் அரண்மனை வைத்தியரை யாருமே மிஞ்சி விட முடியாது.

சுபைதா: பீகம்! அதோ பாதுஷா வருகிறார்.

மும்பை: நல்லதாய்ப் போச்சு. அவரை நானே வரவழைக்க வேண்டுமென்றிருந்தேன். ஒரு முக்கியமான விஷயம் அவருடன் பேச வேண்டும்.

ஷாஜகான்: மும்பை என்ன? நான் வரும் வழியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? இப்பொழுது உடம்பு எப்படி இருக்கிறது?

மும்பை: தங்கள் அன்பால் முன்னை விட இப்பொழுது சுகந்தான் பாதுஷா! ஆனால் இரவு நேரத்தில் நித்திரை என்பது மருந்துக்கும் கிடையாது. உடம்பெல்லாம் ஒரே நடுக்கம். ஆனாலும் நேற்றிரவு மட்டும் கொஞ்சம் நித்திரை வந்தது. அந்த நித்திரையும் ஆனந்த நித்திரைதான். ஒரு அற்புதமான கனவு கண்டேன். இன்பமான அனுபவம்.

ஷாஜஹான்: (கேலியாக) என்ன ? ஆரியவர்க்கத்தின் சக்கரவர்த்தினி ஷாஜெகானின் பட்டத்தரசி தன் வாழ்வில் காணாத இன்பத்தைக் கனவிலே கண்டாளா? ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. ஆனாலும் அந்தக் கனவைச் சொல்லு. நானும் தான் கேட்க விரும்புகிறேன்.

மும்: அதுவா?...ஒரு பெரிய நந்தவனம். எங்கள் அரண்மனை உத்யானத்திலும் அழகானது. இரவு நேரம் பூரணசந்திரன் நீல்வானிலே மந்தை மேய்ந்து வரும் ஒரு இடையன் போல் மேகங்களிடையே வந்து கொண்டிருக்கிறான்.....யமுனை நதிக்கரை, அங்கே திடீரென ஒரு அற்புதமான மாளிகை நிலத்திலிருந்து முளைத்து வளர்ந்த மாதிரிக் கண்டேன். என்ன அழகான மாளிகை! நான் பிரமித்து விட்டேன். அபூர்வமான வேலைப்பாடு. பாலில் கடைந்தெடுத்தது போல் முழுவதும் சலவைக் கல்லால் சமைத்தது. அதை எப்படி வர்ணிப்பது என்றே

தெரியவில்லை. நான் அதற்குள் புகுந்துகொள்ள ஓடினேன். ஆனால் வாயிலில் நின்ற எங்கள் தலைமைக் காவற்காரன் அலிஹுசேயன் என்னைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி விட்டான்.

ஷா: என்ன திமிர்? அலிஹுசேன்னா தள்ளினான்? உடனே அவனைச் சிரச்சேதம் செய்யக் கட்டளை இடுகிறேன். மும்தாஜ்.

மும்: பாதுஷா! மறந்து விட்டீர்களா? நான் ஒரு கனவைத்தானே வர்ணிக்கிறேன்.

ஷா: (கேலியாக) ஓ! மறந்து போய் விட்டது. ஆனால் கனவானால் என்ன நனவானால் என்ன, என் மும்தாஜ் விரும்பும் ஓர் இடத்தில் அவள் நுழையக் கூடாது என்று சொல்ல அந்த அலிஹுசேயனுக்கு என்ன திமிர்! ஆனாலும் இது முதல் தடவைதானே? மன்னித்து விடுவோம். இன்னொரு முறை அவன் கனவிலே தோன்றி அசட்டுப் பிசுட்டென்று ஏதாவது செய்தால் உடனே எனக்குச் சொல்லி விடு. தகுந்த தண்டனை கொடுக்கிறேன்.

மும்: (சிரித்துக் கொண்டு) பாதுஷா! உண்மையில் அந்த மாளிகையை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை. அந்த மண்டபத்துக்கு ஏதோ மந்திரசக்தி இருக்கிறது. எந்நேரமும் அந்த நினைவாகவே இருக்கிறது. அந்த மாதிரி சலவைக்கல் மினாராக்கள் அமைந்த கட்டடமொன்றை ஒரு போதும் கண்டதில்லை நான்.

ஷா: அதென்ன பிரமாதம்? அதைவிட அற்புதமான கட்டடமொன்றை நானே எழுப்பத் திட்டமிட்டிருக்கிறேன். உன்னிஷ்டப்படி முழுவதையும் சலவைக் கல்லாலேயே அமைத்து விடுகிறேன். உனக்குத்தான் நன்றாகச் சித்திரம் வரைய வருமே! உடம்பு குணமானதும் நீ கண்ட கனவுக் கட்டடத்தைக் சித்திரமாக வரைந்து கொடு. எகிப்திலிருந்தும் பாரசீகத்திலிருந்தும் கலைஞர்களை வரவழைத்து உலகமே அதிசயிக்கும்படியான ஒரு மகாலைச் சமைக்கிறேன் பார். அதற்கு தாஜ்மகால் என்று பெயரிடுவேன். அதுவே என் கண்மணி மும்தாஜின் அந்தப்புரமாகட்டும்.

மும்: பாதுஷா! இது என்ன திடீரெனத் தலையை சுற்றுகிறது! உலகமே சுழல்கிறது போல் தோன்றுகிறது. ஆ! ஐயோ....பாதுஷா....ஐயோ!

ஷா: மும்தாஜ்....ஒண்ணுமில்லை. உடம்பை அலட்டாமல் படு! கொஞ்ச நேரத்தில் சரியாப் போய்விடும்.

மும்: பாதுஷா, எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. எங்கே ஓளரங்கசீப்....எங்கே குழந்தைகள்.

ஷா: சுபைதா, ஓடிபோய் அரண்மனை வைத்தியரையும் பிள்ளைகளையும் உடனே அழைத்து வா....மும்தாஜ் பயப்படாதே! உனக்கொன்றும் வராது.

மும்: இல்லை பாதுஷா...நான் இனி இருக்க மாட்டேன். உங்களுக்கு பக்கத்தில் இருந்து இறக்கக் கொடுத்து வைத்தேனே. அதுவே போதும்!

ஷா: என்ன மும்தாஜ்! என்னைப் பிரியப் போகிறாயா? உன்னை விட்டு என்னால் இருக்க முடியுமா? இதோ ஓளரங்கசீப்பும் பிள்ளைகளும் வருகிறார்கள்.

மும்: ஓளரங்கசீப், இதோ இங்கே வா! என் கண்மணிகளே. அம்மாவைக் கட்டி முத்தம் கொடுங்கள்....

ஷா: வாருங்கள் வைத்தியரே! பீகத்தின் நாடியைப் பரிசோதியுங்கள். (பீகம் இருமிக்கொண்டு 'பாதுஷா பாதுஷா' என்று கதறிய வண்ணம் இறக்கிறாள்).

ஷா: ஐயோ! என் மும்தாஜ்! மும்தாஜ்!.....

காட்சி 2

இடம்: அரண்மனை

காலம்: ஒரு மாதம் கழித்து.

சாதீக்: பாதுஷா, நீங்கள் எந்த நேரத்திலும் இப்படிக் கவலையோடிருந்தால் அரசாங்கக் காரியங்கள் என்னாவது. மும்தாஜ் பீகத்துக்கு ஞாபக மண்டபம் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னீர்களே! அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையாவது செய்தால் சோகம் உங்களை விட்டகன்றுவிடுமே!

ஷா: உண்மைதான். ஆனால் பீகத்துக்கும் கட்டப்படும் ஞாபக மண்டபம் உலகிலேயே ஒப்பற்றதாய் இருக்க வேண்டுமென்று என் ஆசை. இதுவரைக்கும் வந்த மாதிரிக் கட்டடங்கள் எதுவுமே எனக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. சாதீக்! மும்தாஜ்ஊக்கு நான் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமால் இருக்கிறேனே என்று எண்ணும்போது கவலை பிடுங்கித் தின்னாமல் இருக்குமா?

சாதீக்: அதைப்பற்றித்தான் பேச வந்தேன். இன்று பாக்தாத்திலிருந்தும் பாரசீகத்திலிருந்தும் சில மாதிரிக் கட்டடங்கள் வந்திருக்கின்றன. பார்க்கிறீர்களா.....?

ஷா: கொண்டுவரச் சொல்.....!

சா: யாரங்கே? வெளியறையிலே இருக்கும் சிற்பங்களை எடுத்துக் கொண்டுவா.

சா: பாதுஷா இதோ இந்தச் சிற்பங்களைத்தான் குறிப்பிட்டேன்.

ஷா: இவைக தானா? இன்னும் இருக்கின்றனவா?

சா: இவ்வளவுதான் பாதுஷா.

ஷா: (வெறுப்போடும்) ம்! இவை ஒன்றாமே உதவாது சாதீக்! என் மும்தாஜுக்கு இப்படிப்பட்ட சாதாரண மண்டபத்தையா ஞாபகமாக அமைப்பது? இந்த நாட்டிலே சிறந்த கலை என்பதே அழிந்தொழிந்து போய் விட்டதா? அழகின் உருவமான மும்தாஜ் இறந்தவுடன் அத்துடன் உலகிலிருந்த அழகுணர்ச்சியும் முற்றாக மங்கி மறைந்து போய் விட்டதா?

சா: பாதுஷா, இன்று ஒரு சிற்பக் காண்காட்சியை அரண்மனைச் சித்திரக் கூடத்தில் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். அங்கு காணப்படும் மிகச் சிறந்த சிற்பத்தை நீங்களே பொறுக்கி எடுங்கள். அதை அமைத்த சிற்பியைக் கொண்டு ஒரு மாதிரிக் கட்டடத்தை அமைக்கச் சொல்லலாம். ஒரு வேளை அக்கட்டடம் தங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கலாம்.

ஷா: எனக்கென்னவோ நம்பிக்கையில்லை. இருந்தாலும் பொழுது போக்காக இருக்கட்டும். சித்திரக் கூடத்துக்குச் செல்லுவோம்....வா.....

(சித்திரக் கூடம்)

ஷா: சாதீக்! இவ்வளவு சிற்பங்களுக்குள் ஒன்றுதான் என் மனதைக் கவர்ந்தது. இதோ, இது மாத்திரம்தான். உயிருள்ள சிற்பம்.. ஆனால் ஒரு ஆச்சரியம்! நமது அரண்மனையில் பாரசீகப் பணிப்பெண் சுபைதாவின் உருவமல்லவா இது! இதையாசமைத்தது? அவனை நான் காணவேண்டும்?

சா: இச்சிற்பத்தை சென்றவாரம் ஆக்ராவுக்கு வந்த ஒரு இரத்தின வியாபாரி எனக்குப் பரிசாகத் தந்தான். அதை உங்கள் பிரஜையான உஸ்தாட் என்னும் ஏழை இளைஞன் செதுக்கியதாக அவன் கூறினான். இரத்தின வியாபாரி இன்னும் நகரிலேயே இருப்பதால் உஸ்தாட்டின் இருப்பிடத்தை அறிவது சிரமமல்ல. நாளை அவனை வரவழைத்து விடலாம். ஆனால் எனக்கு ஆச்சரியமாய் இருப்பதென்னவென்றால் தங்கள் அரண்மனையின் பாரசீகப் பணிப்பெண்ணை அவன் எப்படிச் சித்திரித்தான்

என்பதுதான். இப்படிப்பட்ட ஒரு பணிப்பெண் தங்கள் அந்தப்புரத்தில் பணி செய்வது எனக்கே தெரியாது? எப்படி அந்த இளைஞன் தெரிந்து கொண்டான் என்பதுதான் விந்தை.....

ஷா: எனக்கும் ஆச்சரியமாய்த்தான் இருக்கிறது....எதற்கும் அப்பணிப்பெண்ணை நான் இங்கே வரவழைக்கிறேன். நீயே அவள் உருவத்துக்கும் இச்சிற்பத்துக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைப் பார்த்துக் கொள். யாரங்கே.....

பணி: வணக்கம்...பதுஷா!

ஷா: அந்தப்புரம் சென்று சுபைதாவை அழைத்து வா..சாதீக், நீ சொன்ன மாதிரியே செய்யலாம். இந்த உஸ்தாட்டிடமே ஒரு கட்டடத்தை அமைக்கச் சொல்வோம். அவன் ஒரு அபூர்வமான கலைஞனாகத்தான் தோன்றுகிறான்.....நாளையே அவனை ராஜ சமூகத்துக்குக் கொண்டு வா.

சா: அப்படியேயாகட்டும் பாதுஷா.

சுபைதா: பாதுஷாவின் பாதங்களுக்கு ஏழை சுபைதாவின் வணக்கம்.

ஷா: இவள்தான் சுபைதா! நான் கூறிய பாரசீகப் பணிப்பெண். பார்த்தீர்களா இப்பொழுது?

சா: ஆம் பாதுஷா, தடையேயில்லை. உஸ்தாட் இவளைத்தான் சித்திரித்திருக்கிறான். அதுவும் நேராவே பார்த்துச் சித்திரித்தது போல் தோன்றுகிறது.

ஷா: என்ன சுபைதா, மிரண்டு போய்ப் பார்க்கிறாய்? இந்தச் சிற்பத்தைச் செதுக்கிய உஸ்தாட்டை உனக்குத் தெரியுமா உண்மையைச் சொல்லு.

சுபைதா: பாதுஷா! உஸ்தாட்டா? ஆம் அவரை நான் அறிவேன். மூன்று வருடங்களின் முன்னர் பாரசீகத்திலிருந்து இங்குவரும் வழியில் எங்களை இங்கு கொணர்ந்த ஷேயிக் அமானுல்லாவும் நாங்களும் , யமுனையில் குளிக்கும்போது நான் எக்கச்சக்கமாக வெள்ளத்தில் மாட்டிக் கொண்டேன். தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தது. அந்த நேரத்தில் ஒருவர் வந்து என்னைக் காப்பாற்றினார். அவர்தான் இவர் (பிரதியின் இப்பகுதியில் சில வசனங்கள் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. [அறிந்தவர்கள் அறியத் தரவும்.. ஆ-ர்]

இடம்: அரண்மனை

காலம்: அடுத்த நாள்

காட்சி -3

சாதீக்: பாதுஷா...உஸ்தாட் வந்திருக்கிறான். தாங்கள் விரும்பும் மண்டபம் எவ்விதம் அமைய வேண்டும் என்பதை அவனிடம் நன்கு விளக்கிக் கூறுங்கள். நிச்சயம் அவன் தங்கள் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வான். அவனைப் போன்ற ஒரு சிற்பி இந்த பாரத

நாட்டில் வேறெங்கும் கிடையாது பாதுஷா,

ஷா: அவனுடைய திறமையில் எனக்கும் நம்பிக்கை இருக்கத்தான் செய்கிறது. எதற்கும் பார்ப்போம் வரச் சொல்.

ஷா: யாரங்கே? வெளியே உட்கார்ந்திருக்கும் சிற்பாசரியாரை வரச் சொல்.

உஸ்: பாதுஷா.. ஏழை உஸ்தாட் வணங்குகிறேன்.

ஷா: உஸ்தாட்; நீ செதுக்கிய பெண்ணின் உருவமொன்றை நமது நண்பர் சாதீக்கு ஒரு இரத்தின வியாபாரி பரிசளித்தார். அதோ,

அச்சிற்பம். நீ ஒளியாமல் சொல்ல வேண்டும். அபூர்வமான அழகுடன் விளங்கும் அப்பெண் யார்?

உஸ்: அது என் காதலியின் உருவம் பாதுஷா! அது போன்ற உருவங்கள் இரண்டை அமைத்தேன். அவற்றில் மிகச் சிறந்ததை என்னுடன் வைத்துக் கொண்டு மற்றதை அந்த இரத்தின வியாபாரிக்கு விற்பனேன். என் காதலியின் பாதங்கள் அதிசயமான

பேரழகு கொண்டவை. இந்தச் சிற்பத்தில் வெகு சாதாரணமாகவே அப்பாதங்கள் அமைந்து விட்டன.

ஷா: உஸ்தாட், முதலில் அப்பெண் யாரென்பதை சொல்லு. மற்ற விசயங்களை அப்புறம் பேசுவோம்.

உஸ்: பாதுஷா வற்புறுத்துவதனால் எல்லா விஷயங்களையும் சொல்லி விடுகிறேன். என்மீது தவறேதுமிருந்தால் மன்னித்து விடுங்கள்.

ஷா: பீடிகை பலமாயிருக்கிறது. ஆனால் பயப்பட வேண்டியதில்லை, சொல்லு. உ

உஸ்: தங்கள் அரண்மனையில் வேலை செய்வதற்காக மூன்று வருடங்களின் முன்னால் பாரசீகத்திலிருந்து 12 பணிப்பெண்கள் வந்ததை பாதுஷா மறந்துபோயிருக்கமாட்டீர்கள். அவர்களில் ஒருத்தி சுபைதா. அவளுக்கும் எனக்கும் யமுனைக் கரையிலே

பரிச்சயமேற்பட்டுக் காதலரானோம். ஆனால் இக்காதல் வாழ்வு 12 நாட்கள்தான் நீடித்தது. இந்தக் காதல் விவகாரம் தெரியவந்த பணிப்பெண்கள் முகாமை அதிகாரி, தன்னாட்களை ஏவி ஈவிரக்கமில்லாமல் என்னைப் பலமாக அடித்துப் போட்டுவிட்டான்.

சில நாளில் அக்கோஷ்டியினர் எல்லோரும் யமுனைக் கரையிலிருந்து போய் விட்டார்கள்... அந்த சபைதா இப்பொழுது உங்கள் அரண்மனையிலே பணி செய்து கொண்டிருக்கிறாளென எண்ணுகிறேன்... அவளைத்தான் இவ்வுருவத்தில் செதுக்கி

இருக்கிறேன்...பாதுஷா....

ஷா: உஸ்தாட், உன் சோகமயமான கதை என்னை முற்றிலும் உருக்கி விட்டது. காதலின் பெருமையை உணராதிருந்த எனக்கு மும்பாஜ் பீகத்தின் பரிவுதான் அதனை உணர்த்தியது. நிஜாமிதன் லைலா மஜ்னூ கதையும், உறிரின்பெராட் கதையும்,

இந்துக்கள் கூறும் பல்வேறு காதற் கதைகளும் எனக்கு அர்த்தமற்ற கேலிக்கூத்துக்களாக இருந்தன. இப்பொழுதுதான் எனக்கு அவற்றின் பொருள் விளங்கியது.... ஆனாலும் உஸ்தாட்... என் காதல் சாதாரமான காதல்தான். உன் காதலோ அற்புதமானது.

லைலா மஜ்னூ காதல் போல் உஸ்தாட் சபைதா காதலும் சிரஞ்சீவியான காதலாகும். ஆனால் உஸ்தாட் நீ ஒன்றை அறிய மாட்டாய். துக்ககரமான அச்செய்தியை நான் உனக்குக் கூற விரும்பவில்லை. அதைக் கேட்டால் உன் உள்ளம் சுக்குநூறாக

உடைந்து விடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

உஸ்: பாதுஷா... ஏழை உஸ்தாட்டுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ஆனால் நீங்கள் எதையோ என்னிடம் ஒளிக்கிறீர்கள். ஒளிக்காமல் உண்மையைக் கூறும்படி நான் மன்றாடிக் கேட்கிறேன் பாதுஷா.

ஷா: எப்படிச் சொல்வேன் உஸ்தாட், உன் சபைதா...

உஸ்: சபைதாவா? ... சபைதாவுக்கு என்ன நேர்ந்து விட்டது பாதுஷா?

ஷா: வானத்து மின்னல் நிரந்தரமானதல்லவே? அதுபோல்தான் மக்கள் வாழ்வும். மும்பாஜ் மறைந்தாள். அவளைச் சாவென்னும் கொடியோன் துரத்திப் பிடித்தான். ஆனால் சபைதா விஷயம் வேறு. உஸ்தாட் இல்லாத வாழ்வெதற்கென்று தானே

அரண்மனைத் தடாகத்தில் மூழ்கித் தற்கொலை புரிந்து கொண்டாள் அவள்.

உஸ்: என்ன சொல்கிறீர்கள் பாதுஷா? என் சபைதா இறந்து விட்டாளா? என் சபைதா இறந்தாள்...? சபைதா...சபைதா...

ஷா: உஸ்தாட் உன்னை நிதானப்படுத்திக்கொள். சாகாதவர் உலகில் யாரிக்கிறார்கள்? உன் சபைதா என்ன, என் மும்பாஜும்பாஜும் இறந்தாள்....

பாதுஷாக்களில் பெரியவர்களான அக்பரும், ஜகாங்கீரும் எங்கே? சாவு! அதன் கரங்களில் சிக்காதவர் யார்?

உஸ்: பாதுஷா! சுபைதாவுடன் சேர்ந்து வாழாத வாழ்வு இருள் சூழ் வாழ்வாகத்தான் இருந்தது. எனினும் அந்த நிசியிருளில் அவள் எங்கோ வாழ்கிறாள் என்ற நினைவு ஒரு நட்சத்திரம்போல் எனக்கு நம்பிக்கை ஊட்டிவந்தது. அவள் வாழும் உலகம்

எனக்கு அவசியமான உலகமாகவே பட்டது... ஆனால் இன்று என் நிலைவேறு... சுபைதா இல்லாத இந்த வாழ்வு முற்றிலும் கார்மேகங் கவிந்த கூதிர்கால இரவாகும். ஒற்றை நட்சத்திரமும் மறைந்து போய்விட்டது.

ஷா: உஸ்தாட் உன் கலையை நீ உன் காதல் தேவிக் கே அர்ப்பணித்துவிடு. சுபைதாவை இன்னும் பல சிற்பங்களாகச் செதுக்கு. இனிய ஞாபகச் சின்னங்களை அமை. பேரெழில் நிரம்பிய மாளிகை ஒன்றை அவள் நினைவாக நீ எழுப்ப. இவ்விதப்

பணிகளிலே நீ ஈடுபட்டுக் கிடந்து விட்டாயானால் சோகம் மறைந்துவிடும். அவளுக்குச் சேவை செய்யும் பொழுது சுபைதா சாகவில்லை என்ற உணர்வினை நீ பெறுவாய்...

உஸ்: பாதுஷா..முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படலாமா? ஞாபகச் சின்னம் அமைக்க என்னைப் போன்ற ஏழை என்ன செய்ய முடியும்? எது பணம் படைத்தவர்களுக்குத்தான் சாத்தியம்.

ஷா: கவலைப்படாதே உஸ்தாட். லைலா-மஜ்னூ காதலை நிஜாமிதன் கவிதையில் மூலம் சிரஞ்சீவியாக்கினான். உஸ்தாட் - சுபைதா காதலை நிரந்தரமாக்க நானே முன் வருகிறேன். உஸ்தாட்! உறுதியாகக் கூறுகிறேன். உன் சுபைதாவின் ஞாபகமாக

முற்றிலும் சலவைக் கல்லால் ஆன ஒரு மகாலை அமைக்க என் பொக்கிஷம் முழுவதையும் திறந்துவிடுகிறேன் உனக்கு, சீக்கிரம் ஒரு மாதிரிக் கட்டடத்தை அமைத்து வா. பார்ப்போம்.

உஸ்: தாங்கள் சொல்லுவது உண்மைதானா பாதுஷா?

ஷா: சந்தேகமா? இன்றே உன் கட்டட மாதிரியை அமைக்க ஆரம்பித்துவிடு. வானுறவோங்கிய மினாராக்களுடன் கல்லில் செய்த காவியம்போல் அது ஜொலிக்கட்டும். காதலின் பெருமையையும், எழிலையும் உலகுக்குக் காட்டுவதாக அமையட்டும்...

உஸ்தாட் உன் மாதிரியை எப்போது என் கைவசம் ஒப்புவிப்பாய்?

உஸ்: ஒரு வாரத்தில் அதை உங்கள் காலடியில் வைக்க உறுதி கூறுகிறேன் பாதுஷா.

ஷா: சரி நீ போய் வரலாம்! உன் சுபைதா சாகமாட்டாள்.. என்றும் வாழுவாள் அவள்.

உஸ்: ஏழை உஸ்தாட் விடை பெற்றுக் கொள்கிறேன்.

(உஸ்தாட் போனபின்)

சாதீ: (இருமிக்கொண்டு) பாதுஷா!

ஷா: என்ன சாதீக்...!

சா: ஒன்றுமில்லை பாதுஷா. ஆனால் தாங்கள் பொய்தானே உரைத்தீர்கள். சுபைதாவை நேற்றுத்தானே உயிரோடு கண்டேன்.

ஷா: உண்மைதான் சாதீக். பொய்தான் உரைத்தேன். மும்தாஜுக்கு ஏற்ற கட்டட மாதிரியைப் பெற்றுக் கொள்ளக் குறுக்குவழி இது. சுபைதாவுக்காக உஸ்தாட்டின் ஆவியே உருகி அவன் கையால் அமையும் கட்டட மாதிரியாகும். காதலின் பூரணத்துவத்தை

நாம் அதிலே காணலாம். அதுவே என் காதல் கிளிக்கு ஏற்ற காணிக்கையாகும்.

சா: பாதுஷா! தங்கள் மனதில் இரக்கமென்பதே கிடையாது. இல்லாவிட்டால் அவன் உள்ளத்தைக் கசக்கிப்பிழிந்து இக்கட்டடத்தை அமைக்கப் பார்ப்பீர்களா?

ஷா: அவ்வளவு அவசரமான முடிவு கட்டிவிடாதே சாதீக். கட்டடமாதிரி பூர்த்தியானதும் சுபைதாவை உஸ்தாட்டுக்கே மணமுடித்து வைக்கப்போகிறேன். அதுமட்டுமல்ல அரசாங்க சிற்பியாகவும் அவனை நியமிப்பதற்கு உத்தேசித்திருக்கிறேன்.

சா: அது நல்ல யோசனைதான் பாதுஷா! (மோதின் 'அல்லாஹு அக்பர்' எனக் கூவுதல் கேட்கிறது).

ஷா: தொழுகைக்கு நேரமாகிறது சாதீக்! வா போவோம். (மோதின் மீண்டும் கூவுகிறான் - 'அல்லாஹு அக்பர்')

காட்சி 4.

இடம்: அரண்மனை.

காலம்: ஒரு வாரம் கழித்து.

சாதீ: பாதுஷா வணக்கம். இன்று காலை உஸ்தாட் தங்களிடம் தனது மாதிரிக் கட்டடத்தை சமர்ப்பித்ததாக என்னிடம் தெரிவித்தான். உண்மைதானா? பாதுஷாவுக்கு அது பிடித்திருக்கிறதா?

ஷா: அது எப்படியிருக்கிறதென்பதை இதோ நீயே பார்த்துகொள். அற்புதமான கட்டடம். சாதீக்! இப்போது சொல்லி நான் அந்த உபாயத்தை அனுஷ்டித்திருக்காபவிட்டால் இந்தக் கட்டட மாதிரி கிடைத்திருக்குமா?

சாதீக்: ஆம் பாதுஷா! அவன் இவ்வளவு தூரம் சிறந்த சிற்பி என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இக்கட்டடத்தின் தோற்றம் இனிமையான ஒரு கனவு போல் இருக்கிறது. தாங்கள் திட்டமிட்டுள்ளபடி வெண்மை நிறமான சலவைக்கல்லில் இக்கட்டடத்தை

அமைத்துவிட்டால் , அது கல்லில் மலர்ந்த ஒரு கவின் மலர் போல் தோன்றும். பாதுஷா! ஒன்று மட்டும் என்னால் சொல்ல முடியும். அழகைப் பொறுத்தவரையில் இந்த உலகத்தில் எங்கும் இதைபோன்ற கட்டடத்தை நான் கண்டது கிடையாது.

எகிப்திலும் கிரீசிலும் கூட நான் இப்படிப்பட்ட ஒரு கட்டடத்தைக் காணவில்லை என்று திட்டமாகக் கூறுவேன்.

ஷா: உலகெங்கும் சென்று வந்த சாதீக்கே இப்படிக் கூறுவதைக் கேட்க உண்மையிலேயே நான் ஆனந்தப்படுகிறேன். சாதீக்! சுபைதாவை இன்று வரச் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது வருவாள்... அதோ வந்து கொண்டிருக்கிறாள்.

சுபைதா: பாதுஷா ஏழை சுபைதா தங்கள் பாதங்களை வணங்குகிறேன்.

ஷா: சுபைதா, வா, நாளைவே உனது திருமணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்.

சுபைதா: என்ன... திருமணமா.. எனக்கா...? தாங்கள் கூறுவதொன்றும் விளங்கவில்லை பாதுஷா.

ஷா: பயப்படாதே. உஸ்தாட்டுக்கே உன்னைக் கொடுக்கப் போகிறேன் சுபைதா!

சுபைதா: உண்மையாகவா? நம்ப முடியவில்லை... என் உஸ்தாட்டை எங்கே கண்டு பிடித்தீர்கள்... பாதுஷா...

சவா: பாதுஷா சமூகத்திற்கு... உஸ்தாட் வந்திருக்கிறார்.

ஷா: வரச் சொல்... சுபைதா அந்தத் திரைக்குப்பின் நீ ஒளிந்துகொள். உஸ்தாட் வருகிறான்.

உஸ்: பாதுஷா ஏழை உஸ்தாட் வணங்குகிறேன்.

ஷா: உஸ்தாட் , மிகவும் மெலிந்து களைத்துப் போயிருக்கிறாய். இச்சிற்பத்தை இவ்வளவு அவசரமாக அமைப்பதென்றால் இலேசா என்ன? ஆனால் ஒன்று சொல்வேன். உனது கஷ்டம் வீண்போகவில்லை. எகிப்திலும் கிரீசிலும் கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு

கட்டடம் இல்லை என்று பாராட்டுகிறார் எனது நண்பர் சாதீக். ஆனால் இந்த அற்புதமான சிற்பத்தைப் பார்ப்பதற்கு உன் சுபைதா மட்டும் இப்போதிருந்தால்.....

உஸ்: அது முடியும் காரியமா, பாதுஷா!

ஷா: உஸ்தாட், ஒரு வேளை அது முடியுமென்று வைத்துக்கொண்டு யோசித்துப் பார். ஒரு மந்திரவாதி உன்முன் தோன்றுகிறார். இதோ இந்த மாதிரிச் சிற்பத்தை எனக்குத் தந்துவிடு, நான் சுபைதாவை வரவழைக்கிறேன் என்கிறார். நீ என்ன சொல்வாய்?

உஸ்: என்னைச் சூழ்ந்துள்ள சோகத்திலும் இந்த ஹாஸ்யம் எனக்குச் சிரிப்பை ஊட்டும் பாதுஷா.

ஷா: உஸ்தாட், அதைக் கேட்கவில்லை. உண்மையாகவே அம் மந்திரவாதிக்கு அச்சக்தி இருக்கிறதென்று வைத்துக் கொள்வோம். அப்போது நீ என்ன செய்வாய்?

உஸ்: என்னுயிரையே அவளுக்குத் தரச் சித்தமாயிருக்கும் நான், என்னையே எடுத்துக் கொள், அவளைத்தான் என்று கேட்பேன். இந்த மாதிரிக் கட்டடம் என்ன பிரமாதம் எடுத்துக்கொள் என்பேன்.

ஷா: உண்மையாகவா.. உஸ்தாட்...?

உஸ்: சந்தேகமென்ன பாதுஷா...

ஷா: அப்படியானால் அந்த மஹாலை என் மனைவி மும்பாஜுக்குத் தந்துவிடு! அதற்குப் பதிலாகா சுபைதாவை உனக்குத் தருவேன் உஸ்தாட்.... சாதீக், திரையா விலக்கு. சுபைதா ! இதோ உன் உஸ்தாட், நாளையே உங்களுக்குத் திருமணம் நடக்கும்.

சாதீக்: உஸ்தாட்! என்ன மிரண்டுபோய் நிற்கிறாய்? ஆம்.... இது கனவல்ல. உண்மைதான். பாதுஷா உன்னை ஏமாற்றிவிட்டார். சுபைதா சாகவில்லை. மும்பாஜ் ஞாபகமாக சீனம் அமைக்க உன் சோகத்தைத் தூண்டித் தன் காரியத்தைச் சாதித்தார்.

ஷா: ஆம்.. உஸ்தாட்! என்னை மன்னித்துவிடு. உன் உள்ளத்தைக் கசக்கிப்பிழிந்து விட்டேன்.

உஸ்: பாதுஷா! தாங்களா என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது? என் சுபைதாவை என்னிடம் சேர்த்தீர்களே, அது போதாதா? அப்பெரும் நன்றியை ஏழை உஸ்தாட் ஒருபோதும் மறக்க மாட்டேன்.

ஷா: நானும் உன் நன்றியை மறவேன் உஸ்தாட்.

[திரை விழுகிறது.]

பதிவுகள் ஆகஸ்ட் 2007 இதழ் 92 - மீள்பிரசுரம்

அ.ந.கந்தசாமி கவிதைகள்!

அ.ந.கந்தசாமி கவிதைகள்!

1. எதிர்காலச் சித்தன் பாடல்!

எதிர்காலத் திரைநீக்கி அதற்கப் பால்யான்
 ஏகிட்டேன் ஏகிட்ட போதில் என்முன்
 கதிர்போலும் ஒளிமுகத்தான் கருணையூறும்
 கமலம்போற் கண்ணினையான் ஒருவன் வந்தான்
 "எதிர்கால உலகமிஃது மனிதா நீயிங்
 கேன்வந்தாய் இவண்காணும் பலவுமுன்னை
 அதிர்வெடி போல் அலைக்கழிக்கும் ஆதலாலே
 அப்பனே நிகழ்காலம் செல்க" என்றான்.

அறிவினிலே அடங்காத தாகம் கொண்டேன்
 அவ்வரையால் அடங்கவில்லை அவனை நோக்கிச்
 'செறிவுற்ற பேரறிவின் சேர்க்கை வேண்டும்
 செந்தமிழன் யானொருவன் ஆதலாலே
 மறுவற்ற பேராண்மைக்கோட்டை என்னை
 மலைவறுத்தா தெதிர்காலம்" என்று கூறிக்
 குறுகுறுத்த விழியுடையான் குழுத வியான்
 குணமென்ன பெயரென்ன என்று கேட்டேன்.

"எனக்குமுன்னே சித்தர்பலர் இருந்தா ரப்பா
 எதிர்காலச் சித்தன்யான் நிகழ்காலத்தர்
 உனக்குமுன்னர் வாழ்ந்திட்ட சித்த ரல்லால்

உன்காலச் சித்தரையும் ஏற்கா ரப்பா
 மனக்குறைவால் கூறவில்லை மகிதலத்தில்
 மடமையொரு மயக்கத்தின் ஆட்சி என்றும்
 கனத்துளதிங் கென்பதையே கருதிச் சொன்னேன்
 காசினியின் பண்பிதனைக் காண்பா நீ.

வருங்காலச் சித்தனுரை செய்த வார்த்தை
 வையகத்தார் அறிதற்காய் இங்கு சொல்வேன்
 "பெரும்போர்கள் விளைகின்ற நிகழ்காலத்தில்
 பிளவுறுத்தும் பலவகையாம் பேதமுண்டு
 ஒருமைபெறும் மனிதர்களை ஒன்றா வண்ணம்
 ஊடமைத்த சுவரனைய பேதம் யாவும்
 நோக்கிடுவாய் தூரஎதிர் கால மீதே"

அண்டுபவர் அண்டாது செய்வதேது
 அநியாய பேதங்கள் பெயரைச் சொல்வேன்
 துண்டுபட்டுத் தேசங்கள் என்றிருத்தல்
 தூய்மையாம் இனம்மொழிகள் மதங்க ளென்று
 அன்றுதொட்டிங் கின்றுவரை இருக்குமந்த
 அர்த்தமிலாப் பிரிவினைகள் எல்லாம் சாகும்.
 ஒன்றுபட்டிவ் வுலகெல்லாம் ஒற்றையாகும்
 ஒருமொழியில் ஓரரசு புரக்குமப்பா.

அரசெல்லாம் ஒழிந்துலகில் ஓரரசே யுண்டாம்

அறங்கூறும் ஒருமதமே உலகெல்லாம் ஆகும்
 விரசமொடு விகற்பங்கள் வளர்க்குமொழி எல்லாம்
 வீழ்ந்துவிடும் ஒருமொழியே இவ்வுலகில் உண்டாம்
 சரசமொடு உலகத்து மககளெல்லாம் தம்மைச்
 சமானர்கள் மனிதகுலம் என்ற இன மென்பார்
 அரசர்கள் ஏழைபணக்காரனென்ற பேதம்
 அத்தனையும் ஒழிந்து விடும் எதிர்கால உலகில்.

செந்தமிழும் சாமீழ்ச் சிங்களமும் சாகும்
 செகமெல்லாம் ஒருமொழியே தலை தூக்கி நிற்கும்.
 நந்தமிழர் இனஞ்சாகும் பிற இனமும் சாகும்
 நாடெல்லாம் மனித இனம் ஒன்றுதலை தூக்கும்.
 எந்தமொழி இவ்வுலகில் நிலவுமெனக் கேட்பில்
 எண்ணிக்கை கொண்டமொழி எம்மொழியோ இங்கு
 அந்த மொழி தானப்பா அரசாளும் உண்மை
 அதுநன்று தானப்பா பிரிவினைகள் ஒழிதல்.

நிகழ்காலச் செந்தமிழர் இது கேட்டுச் சீறி
 நீசனுரை நிகழ்த்தாதே செந்தமிழே உலகின்
 புகழ்மொழியாய் உலகத்தின் பொது மொழியும் ஆகும்
 புதுமைதனை காண்பீர்கள் என்றுபுகன் றிடுவார்.
 இகழ்ந்திடுவார் எதிர்காலச் சித்தனுரை தன்னை
 இம்மியள வேணும் மானமில்லா மூர்க்கன்
 நிகழ்காலத் திருந்திருந்தால் செய்வதறிந்திடுவோம்.

நெஞ்சுபிளந் தெறிந்திருப்போம் என்றிகழ்த்திடுவார்.

பிறப்பாலே யானுயர்வு தாழ்வுரைக்க மாட்டேன்
 பிறப்பாலே என்மொழியே சிறந்ததெனச் சொல்வேன்.
 பிறப்பென்றன் வசமாமோ? பிரமத்தின் வசமாம்.
 பீருவில் பிறந்திருந்தால் பீருமொழி பீடே
 வெறிமிகுந்த நிகழ்காலத் தீதுணரமாட்டார்
 விழமூக்கே பெருங்கலகம் விளக்கின்றார் அன்னார்
 அறிவற்றே துன்பங்கள் அனவர்க்கும் விளைப்பவர்
 ஐய்யய்யோ இவர்மடமை என்னென்று சொல்வேன்.

புதுயுகத்தின் குரல்போல் எதிர்காலச் சித்தன்
 புகன்றமொழி கேட்டபின்னர் யானவனைப் பார்த்து
 "எதிர்காலச் சித்தா உன் இனியமொழி கேட்டேன்.
 எண்ணங்கள் விரிவடையும் என்னுடன் நீவந்து
 மதி கெட்டார் வாழ்கின்ற வையகத்தில் புதிய
 வாழ்வேற்றிச்செல்வாயோ என்றிறைஞ்சி நிற்க
 மெதுவாகச் செவ்விதழ்கள் திறந்ததையுமங்கே
 மென்னிலவுக் குஞ்சிரிப்புப் பிறந்ததையும் கண்டேன்.

காலத்தின் கடல் தாவி நீங்கு வந்த
 காரணத்தால் ஏதறிவு என்பதை நீ கண்டாய்
 ஞாலத்தில் நிகழ்கால மயக்கத்தி லுள்ளோர்.
 ஞானத்தைக் காண்பாரோ? காணார்களப்பா

காலத்தை யான்தாண்டிக் காசினிக்கு வந்தால்
கட்டாயம் எனையவர்கள் ஏற்றிமிதித்திடுவார்
ஆலத்தைத் தந்தன்று சோக்கிரதரைக் கொன்ற
அன்பர்களுள் மனிதச் சோதரர்களன்றோ?

ஆதலினால் நிகழ்கால மனிதா அங்கு
யான்வரேன் நீபோவாய் என்றான் ஐயன்
காதலினால் கால்களென்னும் கமலம் தொட்டுக்
கண்ணொற்றி விடைபெற்றேன் திரை நீங்கிற்று.
பாதகர்கள் முழுமடைமைப் போர்கள் சூழும்
பாருக்கு நிகழ்காலம் வந்தேன் எங்கும்
தீதுகளே நடம்புரியும் நிலைமை கண்டு
திடுக்கிட் டேன் என்றிவர்கள் உண்மைகாண்டல்?

- தேன்மொழி -

2. சிந்தனையும் மின்னொளியும்!

சாளரத்தின் ஊடாகப் பார்த்திருந்தேன் சகமெல்லாம்
ஆழ உறங்கியது அர்த்த ராத்திரி வேளையிலே,
வானம் நடுக்கமுற, வையமெல்லாம் கிடுகிடுக்க,
மோனத்தை வெட்டி யிடியொன்று மோதியதே!
'சட்' டென்று வானம் பொத்ததுபோல் பெருமாரி
கொட்டத்தொடங்கியது. 'ஹேர்' ரென்ற இரைச்சலுடன்
ஊளையிடு நரியைப் போல் பெருங்காற்றும் உதறியது.
ஆளை விழுத்திவிடும் அத்தகைய பேய்க்காற்று
சூறா வளியிதுவா உலகினையே மாய்க்க வந்த
ஆறாத பெருஊழிக் காலத்தின் காற்றிதுவா?
சாளரத்துக் கதவிரண்டும் துடிதுடித்து மோதியது.
ஆழிப்பெரும் புயல்போல் அல்லோலம் அவ்வேளை
உலகம் சீரழிவிற்ற(து); அப்போ வானத்தில்
மாயும் உலகினுக்கு ஒளிவிளக்கந் தாங்கிவந்த
காயும் மின்னலொன்று கணநேரம் தோற்றியதே.
கொட்டுமிடித்தாளம் இசைய நடம் செய்யும்
மட்டற்ற பேரழகு வான்வனிதை போல் மின்னல்
தோன்றி மறைந்ததுவே; சிந்தனையின் தரங்கங்கள்
ஊன்றியெழுந்தன இவ் வொளிமின்னல் செயல் என்னே?
வாழ்வோ கணநேரம்; கணநேரம் தானுமுண்டோ?
சாவும் பிறப்புமக் கணநேரத் தடங்குமன்றோ?
ஐனனப் படுக்கையிலே ஏழைமின்னல் தன்னுடைய

மரணத்தைக் கண்டு துடிதுடித்து மடிகின்ற
 சேதி புதினமன்று; அச் சேதியிலே நான் காணும்
 சோதி கொளுத்திச் சோபிதத்தைத் செய்துவிட்டு
 ஓடி மறைகிறது; வாழும் சிறு கணத்தில்
 தேடி ஒரு சேவை செகத்திற்குச் செய்ததுவே!
 சேவையதன் மூச்சு; அச்சேவை யிழந்தவுடன்
 ஆவிபிரிந்து அகல்வானில் கலந்ததுவே!
 என்னே இம் மின்னல(து) எழிலே வென்றிருந்தேன்.
 மண்ணின் மக்களுக்கு மின்னல் ஒரு சேதி சொல்லும்.
 வாழும்சிறு கணத்தில் வைய மெலாம் ஒளிதரவே
 நாளும் முயற்சி செய்யும் நல்லசெயல் அதுவாகும்.
 இந்த வாறாகச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டேன்.
 புந்தி நடுங்கப் புரண்டதோர் பேரிடி; நான்
 இந்த உலகினிற்கு வந்தடைந்தேன்; என்னுடைய
 சிந்தனையால் இச்சகம்தான் சிறிதுபயன் கண்டிடுமோ? -

- அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் ஆரம்பகாலக் கவிதையிது. ஈழகேசரியில் வெளிவந்தது. -

3. தேயிலைத் தோட்டத்திலே!

1.

காலையிலே சங்கெழுந்து பம்மும்! "நேரம்
கணக்காச்சு! எழுந்துவா! தூக்கம்போ தும்.
வேலைசெய வேண்டு"மெனச் சொல்லு மஃது!
வேல்விழியாள் உடன்வித்தாள்! துடித்தெழுந்தாள்!
பாலையுண வேண்டுமெனப் பாலகன் தான்
பதறுமன்றோ?என நினைத்தாள் பாய்மேற்பாலன்
காலைமெல வருடினாள் கமலப் பூபோல்
கண்விரித்துக் காலையுதைத் தெழுந்தான் பாலன்!

2.

முகத்தைமெல முத்தமிட்டாள்! ராசா வென்றாள்!
முத்தம்பின் முத்தமிட்டு முறுவலித்தாள்!
அகத்தினிலே அணைகடந்த அன்பின் வெள்ளம்
அமுதமாய் மார்பிடையே சுரக்கவஃதை
அகம் குளிரப் பசிதீர உடல்வளர
அருந்தட்டும் குழந்தையென அணைத்துக் கொள்வாள்!
முகம்மலர வாய்குவித்துச் சிரத்தையோடு
முழித்தவண்ணம் பாலகந்தான் பருகுகின்றான்!

3.

அன்னையுளம் அழகிய பூங்கனவுபல

அரும்பிவரும்! சின்னவந்தப் பாலகன்தான்
 மன்னவன்போல் மல்லார்ந்த புயத்தனாகி
 மணஞ்செய்து மக்கள்பல பெற்று வேண்டும்
 பொன்னோடும் பூணோடும் சிறக்க வாழ்வான்!
 பொறாமைப்பேய் உறவினரை விழுங்கும் உண்மை!
 என்னென்ன நினைவெல்லாம் என்மனத்தே!
 எனநினைந்து தன்னுள்தான் வெட்கிக்கொள்வாள்!

4.

பால்குடித்துமுடிய அந்தக் குழந்தை இன்பப்
 பசுமுகத்தில் பால்வடியக் கலகலென்று
 மால்தீர உளத்துன்ப மாசு ஓட
 மனங்குளிரச் சிரித்துத்தன் கையை ஆட்டி
 காலையுதைத் திருள் தீரும் காட்சி நல்கும்!
 காரிகை மனத்தின்பம் சீறிப் பொங்கும்!
 நாலைந்து முத்தமந்த வெறியிற் கொட்டி,
 நங்கைதன் வேலைக்குக் கிளம்புகின்றாள்!

5.

பானையிலே தண்ணீரில இட்டிருந்த
 பழயதனை எடுத்தே உண்டுமிஞ்ச
 மானைநிகர் கண்ணாள் தன் மணவாளர்க்கு
 மற்றதனை வைத்துவிட்டு விரைந்து சென்று
 கானகத்து மூங்கிலிலே வேய்ந்த கூடை

கழுத்தினிலே பின்புறமாய்த் தொங்கவிட்டு
தானெழுந்து விரைவாள் தன் வேலைக்காடு!
தன் கண்ணின் ஓரத்தைத் துடைத்துக்கொள்வாள்!

- அ.ந.கந்தசாமி கவிந்திரன் என்னும் புனை பெயரில் எழுதிய கவிதை. 'பாரதி'
இதழில் வெளிவந்தது. -

4. நெடுங்கவிதை: கைதி!

1.

சட்ட மென்னும் கருங்கல்லால்
சமைத்த சிறைவீடிதுவாகும்
சட்டம் சரியோ பிழையோ நான்
சாற்றவறியேன் அறிவதெலாம்
கஷ்ட்டமிந்தச் சிறை வாழ்வு
கருங்கற் சுவரும் பலமாகும்
மற்றதெல்லாம் எற்றுக்கு
மனதே வீணில் அலைவதுமேன்?

2.

சிறைவீடென்று கூறிவிட்டால்
சிறியோர் தாமோ அங்கிருப்போர்?
நிறைந்த அறிவின் அலைவீசும்
நீலக் கடலே அனையாரும்
திறந்தே இருளைப் பிளந்தொளியை
திக்கிற் சிதற் விட்டோரும்
மறைந்தே உறைந்த ஆலயமாம்
வணங்கற்குரிய கோவிலிதாம்!

3.

கிரேக்க ஞானி சோக்ரடும்

கீழைத்தேச மகாத்மாவும்
 உரைக்க வொண்ணா நற் பெருமை
 உத்தமரின்னும் பல நூறாய்த்
 தரைக்கே உண்மை வழிகாட்ட
 தாரணி தோன்றிய நன் மலர்கள்
 சிறைக்கே சுகந்தம் வீசி நின்ற
 சிறுமை உலகம் இதுவன்றோ?

4.

பெரியோர் வாழ்ந்த இச்சிறையில்
 பேதை நானும் இடம் பெற்றேன்!
 அரிதே இந்த அதிர்ஷ்டத்தை
 அறிந்த நண்பர் யாவர்க்கும்
 விரிவாய் உரைத்து மகிழ்தற்கு
 விலங்காய் அமைந்த கொடுஞ் சிறையே!
 சரிந்தே உந்தன் சுவரெல்லாம்
 சாய்ந்தே ஒழிந்து போகாவோ?

5.

வானின் சிறிய மலர்கள் போல்
 வாவும் வண்ணப் பறவைகளை
 கான வேடன் கைப்பற்றி
 கட்டிக் கூட்டில் இட்டதுபோல்
 மானிடப் புள்ளின் சிறகதனை

மழுங்க வெட்டிச் சிறைவைக்கும்
நானிலப் புல்லர் கூட்டம்போல்
நாசகாரர் இங்குண்டோ?

6.

பறவை நல்லூன் உணவாகும்
பயனைக் கருதி அடைக்கின்றார்!
கறவைப் பசுவைப் பாலுக்காய்க்
கட்டிவைத்துக் கறக்கின்றார்!
வறிதே மனிதர் கூட்டத்தைச்
சிறையில் வைத்து வளர்க்கின்றார்!
சிறையில் வாழ்ந்தேன் ஆயினுமிச்
சிறுமை சிரிப்பைத் தந்திடுமே!

7.

களவு செய்தால் சிறையென்று
கனன்றே என்னை இங்கிட்டார்!
களவு களவு என்ப தெல்லாம்
கருத்தைச் செலுத்திப் பார்க்கையிலே
முழுதும் பெரிய விளையாட்டே
மூடத்தனத்தின் முடிபேயாம்!
களவு களவு என்ற பதக்
கருத்தை நானும் கழறுவனே!

8.

உள்ளவனிடத்தில் இல்லாதான்
 உணவின் உடையின் தேவைக்காய்
 மெல்லச் சிறிதே எடுத்திட்டால்
 மேதினி அதனைக் களவென்னும்!
 உள்ளவனிடத்தில் அல்லாமல்
 உடைமை யற்றவன் கையிருந்து
 இல்லா மனிதன் எடுப்பதற்கு
 எங்ஙன் முடியும் இயல்பு வீரே!

9.

இன்னும் கூறுவன் கேளுமினோ!
 இல்லாமனிதன் உள்ளவனைப்
 பன்னிப் பன்னிக் கேட்டாலும்
 பயக்கும் பயனோ மிகச் சொற்பம்!
 சென்னியில் அடித்துப் பறித்தாலோ
 சிவந்த ரத்தம் வீணாகும்!
 அண்ணல் காந்தி சொல்லிவைத்த
 அகிம்சை வழியே களவாகும்!

10.

கள்வர் கள்வர் எனக்கூறி
 கருணையற்றோர் ஏழைகளை
 மெள்ள இங்கே தள்ளுகிறார்

மேலாம் செல்வர் பகலினிலே
கொள்ளை அடிப்போர் உலகெங்கும்
குவையாய்ப் பணத்தில் புரள்கின்றார்!
கள்வர் தமக்கே சிறையென்றால்
அவர்க்கே முதலிடம் தருவீரே!

11.

களவு பிடிக்கும் சட்டமெல்லாம்
காசினி வதியும் செல்வர்களே
அழகாய்த் தம்பொருள் காப்பதற்கு
ஆக்கி வைத்த தந்திரமாம்!
வளமார் கிளிகள், பறவையினம்
வனத்தில் வதியும் விலங்குகளில்
களவுச் சட்டம் ஒன்றுண்டோ?
கழறும் கவிதை ரசிகர்களே!

12.

சிறையில் உடலைப் பிணித்தாலும்
சிந்தனை சிறகு தீயவில்லை!
முறையாய் நினைவு முழுவதுமே
முழங்கித் தீர்க்கத் தருணமிலை!
சிறைவாய்க் கதவை நோக்குகிறேன்,
இரும்புக் கம்பிகள் எண்ணுகிறேன்
சிறையே! என்னுளம் கவிதையினால்

சிலிர்க்க வைத்தாய் நீ வாழ்க!

13.

இரும்புக் கம்பிகள் பின்னால் நான்
 இருந்து குமையும் வேளைகளில்
 இரும்புக் கம்பிகள் எத்தனை யென்
 றெண்ணி எண்ணி அலுத்துவிட்டேன்!
 திரும்பத் திரும்ப எண்ணிடினும்
 திடமாம் கம்பிகள் பதினெட்டே!
 திரும்பத் திரும்ப எண்ணுவதேன்
 திடுமெனக் கூடிக் குறையுமென்றா?

14.

கருங்கற் சுவரைப் பார்க்கின்றேன்
 கருமைந் நிழல் படர்ந்துள்ள
 நெருங்கும் சந்துகள், மூலைகளில்
 நெஞ்சம் செலுத்தி நோக்குகின்றேன்!
 கருங்கற் சுவரின் இடையினிலே
 காணும் சிறையே! இவ்வுலகின்
 கருங்கல் லிதயத் துறைகின்ற
 காரிருள் சின்னம் நீயேதான்!

நன்றி: சுதந்திரன்

ஆகஸ்ட் 5, 1951.

5. வில்லுன்றி மயானம்!

நாட்டினர்நீர் அறிவீர் வில்லுன்றி தன்னில்
 நாம் கண்ட ஈமத்தீ வெறுந்தீ அன்று
 கேட்டினிலே உளபிணத்தை உண்பதற்குக்
 கிளர்ந்தெழுந்த தீயன்று நெடுநா ளெங்கள்
 நாட்டினிலே கிளைபரப்பும் சாதி என்னும்
 நச்சுமர வீழ்ச்சியினைக் காண்பதற்காய்க்
 வாட்டமுற்ற மக்களுளம் கனன்று பொங்கும்
 வல்லதொரு புரட்சித்தீ வாழ்க வஃது.

மக்கள்குல மன்றோநாம் மரமோ கிழாம்
 மாடுகளோ விலங்குகளோ கூறும் என்று
 திக்கற்றான் நெஞ்சினிலே பிறந்த வைரத்
 தீ அதுவாம் திசை எங்கும் பரவுதற்கு
 மக்கள்நாம் மறுப்பதெவர் என்று கூறி
 மாவுரிமைப் போர்தொடங்கி விட்டான் அந்தத்
 திக்கதனை வில்லுன்றித் திருத்த லத்தைச்
 சிர்ந்தாழ்த்தி வணங்குவோம் புனித பூமி.

கேளீர் ஓர் வீரமிகு காதை ஈது.
 கிளரின்பம் நல்குமொரு சேதி யன்றோ?
 பாழினிலே பயந்திருந்த பாம ரர்கள்
 பலகாலந் துயில்நீங்கி எழுந்துவிட்டார்
 வாழியரோ வரப்போகும் நவயு கத்தின்

வளக்காலை இளம்பருதி வரவு ணர்த்தும்
 கோழியது சிலம்பலிது வெற்றி ஓங்கல்
 கொள்கைக்காதரவு, நல்குவோம் நாம்.

பரம்பரையாய்ப் பேணிவந்த பழக்கமென்று
 பழங்கதைகள் பேசுகின்றார் மனிதர் பார்ப்பின்
 பரம்பரையாய்ப் பேணிடினும் தீயதான
 பழக்கமெனப் பகுத்தறிவாற் கண்ட பின்னும்
 சிரங்குவிப்பதோ அதற்கு? மூடச் செய்கைச்
 சிறுமைஎன்று செகமெல்லாம் நகை நகைத்துச்
 சிரிப்பதற்குச் செவிதாரீர் தீண்டாய்ப் பேயின்
 சிரங்கொய்தே புதைத்திடுவோம் வாரீர் வாரீர்.

- தினகரன் 9.11.1944 -

6. மாம்பொழிலாள்.

எங்கிருந்து வந்தாள்?

எங்கிருந்து வந்தாளோ எழிலரசி யாமறியோம்
தங்கத்தை உருக்கிஅதில் தாவிவரும் உயிர்வார்த்துப்
பொங்குகின்ற பேரழகு பூரித்து நிற்கும்நல்
அங்கங்கள் அமைந்திங்கே ஆரணுப்பி னார்அவளை?

வானத்துச் சந்திரனை வாவியிலே தாமரையை
கானத்து மாமயிலைக் காரிகையார் குலத்தினையே
மோனத்தில் மூழ்கிஇவண் முற்றுவித்த பேரயனார்
தேனொத்த சேயிழையைத் தெரிந்திங்கு படைக்கையிலே

அதுவரையும் தான்படைத்த அழகென்னும் பொருளெல்லாம்
மதுவொத்த மைவிழியாள் மலருடலின் அழகின்முன்
இதுவெல்லாம் ஓர்அழகோ இன்பப்பூங் கொடிஇவளின்
மெதுவுடலின் அழகன்றோ அழகென்று மேதினியார்

மெச்சட்டும் என்றிங்கு மெலச்செய்து விட்டானோ?
நச்சொச்ச நயனத்தின் நளிணத்தின் வயப்பட்டு
விச்சவிநாட் டிளைஞர்கள் வல்லியவள் லீலைக்காய்
சச்சரவிட் டுலகம்இது சாயட்டும் என்றெண்ணி

சூதாகச் சுடர்விழியாள் சுவைமிக்க நல்லமுதை

மாதாக அனுப்பினனோ மாஞ்சோலை மன்றுக்கு
ஏதெந்தக் காரணத்தால் ஏந்திழையை அனுப்பிடினும்
போதொத்தாள் போந்ததனால் பொலிவுற்ற தப்பொழிலே.

குயிற்பேடு பாட்டிசைக்கக் கோலமயில் சதிராடும்
பயிலும்வெண் சிறையன்னம் பதுமமலர் வீற்றிருக்கும்
வெயிலணுகா நிழல்தழ்ந்து வேனில்வேள் பாசறைபோல்
கயல்புரளும் ஓடைபல கவினூட்டும் அப்பொழிலில்

பளிங்குமா மண்டபமோர் பாங்கரிலே அமைந்திருந்து
களங்கமிலாப் பேரழகுக் காட்சி இவண் நல்கியது
வளங்கொழிக்கும் மாஞ்சோலை வனப்பினுக்கு வனப்பளிக்கும்
பளிங்குமா மண்டபத்திற் பாவையிவள் துயில்கின்றாள்.

மாம்பொழிலாள் நடனம்!

மத்தள மெத்த முழங்க முழங்க
மாங்குயி லோஎனக் கீதம் இசைக்க
தத்தரி நெடுங்கண் திசைகளில் ஓடத்
தாம்தீம் ததிங்கிண தோம்தோம் என்று
முத்தன மூரல் மென்மதி சிந்தி
முனிவரும் தங்கள் யோகம் மறப்ப
பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் அனையாள்
பாரத சாத்திரச் சதிர்பயின் றாளே.

கட்டிள மெல்லுடல் கைகள் அசைய
 கமல்பொற் பாதச் சலங்கை கிலுங்க
 மொட்டிள முலைகள் முந்திடக் கன்னி
 மோகன மெல்லிசை தானும் அசைய
 பட்டுடை காற்றில் விசிறி அலைய
 பார்ப்பவர் நெஞ்சினிற் காதலை மூட்டி
 கட்டுட லாளந்த மாம்பொழி லாள்தன்
 கண்களை வீசிச் சதிர்இடு கின்றாள்.

ஆடகப் பொன்னணி மன்னிடக் காலில்
 அழகு சிலம்பு புலம்பிட நங்கை
 நாடக மாடுதல் கண்டிடு நம்பியர்
 நங்கையின் வேல்விழி உண்டிடுகின்றார்
 கூடுதல் வேண்டிக் குமைந்திடு கின்றார்
 குறிதவ றாதே ஐம்மலர் மன்மத
 வேடுவன் வீசிடு வெங்கணை தன்னால்
 வெய்துயிர்த் திட்டார் வெந்திடுகின்றார்.

கோல்வளை வேல்விழி கொன்றிட லாலே
 குமரர்கள் கோதையின் தாமரை போலும்
 கால்தனில் நூபுரக் கிண்கிணி யாகி
 கன்னியின் மெல்லுடல் தழுவ நினைந்தார்.

கன்னிகை யாளோர் கதிரொளி மின்னல்

காசினி வந்தே ஆடுதல் போல
 புன்னகைப் பூவினை அள்ளி எறிந்து
 புதுநட மிடுமக் காட்சியைக் கண்டு
 மன்னவன் விச்சவி மகிபனின் மைந்தர்
 மையலில் மூழ்கித் தனித்திட லானார்
 மின்னிடையாளின் பொன்னணி மேனி
 முயங்கிட வேண்டி மயங்கிநின் றாரே.

- மாம்பொழிலாள் புத்தரின் புனிதச்சின்னம். பேரழகின் ஓர் உருவாய் அமைந்த அவள் ஒரு கணிகையாய் வாழ்ந்து பின் போதி மாதவனின் அட்டாங்க மார்க்கத்தில் ஆட்கொள்ளப்பட்டவள். அம்பபாலி என்று அழைக்கப்பட்ட அம்மாஞ்சோலை மங்கையைக்

காவிய நாயகியாக்கி அ.ந.கந்தசாமி அவர்கள் புனைந்துள்ள மாம்பொழிலாள் என்ற சிறு காப்பியத்தின் சில பகுதிகளை நோக்கு இங்கே தன் வாசகர்களுக்கு மகிழ்ச்சியுடன் அளிக்கிறது [ஆ-ர்]

- நோக்கு, வேனினிதழ் 1964. -

7. துறவியும் குஷ்டரோகியும்!

காலையிருள் வெளிறிவந்து புலர்ந்த போது
கடல்வரைப்பில் கதிரவனின் ஜோதி தோன்றிச்
சோலையிருள் கடிந்தெங்கும் விளங்கும் போது
சொர்ணவொளிக் கிரணம்திசை பாய்ந்த போது
சாலைவழிச் சன்மார்க்கச் சன்னி யாசி
சகப்பெரியான் புத்தனுரை பேணி வாழும்
மேலனாம் காசியபன் ஓடொன் றேந்தி
மெல்லவடி வைத்துநன்று சென்ற போது

வழியங்கும் விழிநோக்கி இருந்த செல்வர்
வட்டிலிலே உணவுகொண்டு காத்திருந்தார்!
விழிதம்மைப் பக்கலிலே செலுத்தா தன்னோன்
விரைவாகச் சிம்மம்போல் நடந்து சென்றான்!
வழியினிலே ஒர்ஏழை நைந்த ரோகி
வடிவுடலம் குஷ்டத்தால் அழுகித் தொங்கும்
அழிவுடலை தின்னுமந்த ரோகி கண்டு
அன்புமழை பொழிந் திடுதற் கங்குசென்றான்.

ஏழையவன் என்புடலில் உடனே யேதோ
ஒர்முறுக்கு ஏறிவிடக் கண்க ளென்னும்
பாழினிலே ஒளி பாய்ந்து பதுமமாகப்
பதைபதைத்துப் பார்த்தனன் பார்த்த போது

காளையருள் கண்ணொழுக்கக் கையிலோடு
காட்டி ஊன விரந்ததனைக் கண்டான்! கையில்
பேழையிலே கையை விட்டான் அங்கு சேர்ந்த
போசனத்தைப் பெருக அள்ளி ஓட்டிலிட்டான்!

உணைவையிடும் போதங்கு குஷ்ட நோயால்
உக்கி உணர்விழந்திருந்த விரலில் ஒன்று
பிணக்கமுற்று ஓடு தன்னில் வீழந்தந்தப்
பீடைதனைக் கண்டனன், கண்டபோது
கனமுனிவன் சாந்த முகம் மாறாதந்த
கையில் விரலெடுத்ததனை மெல்ல நீக்கி
மனதினிலே ஒரு சிறிது மாசுமின்றி
வாயினிலே மெல்லமெல்ல அள்ளி உண்டான்.

புல்லுணவை நல்லுணவாய் ஏற்றதனை
புத்தமிர்தமாய் மதித்துப் புசித்தான் ஏழை
நல்லவிரு நண்பன் இந்தமுனியிற் கண்டான்!
நானிலத்தில் விஷமாகும் தனிமை என்னும்
கொல்லுகின்ற வியாதியஃது போயொழியும்
கொண்டனவன் பெரிய இன்பம் குவலயத்தில்
இல்லை இதுபோலில்லை இல்லை என்று
எண்ணி எண்ணி களிக்கடலில் மூழ்கிவிட்டான்.

[சுதந்திரன் ஜனவரி 14, 1951.]

8. வள்ளுவர் நினைவு!

--வேலணையூர்த் தொல்காவியன் மன்றில் நடைபெற்ற தமிழ்மறை விழாக் கவியரங்கில்
அ.ந.கந்தசாமி பாடியவை. நவீனத்தமிழ் இலக்கியத்தில் வள்ளுவரைப்பற்றி வெளிவந்த சிறந்த
கவிதையிது. -

வள்ளுவனார் செய்திட்ட நிறைநூலைப் போற்றி
வாழ்த்தெடுக்க வந்திட்டேன் வண்கவிஞர் மன்றில்
தெள்ளுதமிழ்த் தீங்கவிதைத் தேனமுதம் நல்கும்
தெவிட்டாத நடராசர் கவியரங்கின் தலைவர்
விள்ளுகவி கேட்டோம்; பிறர் கவியும் கேட்டோம்
வேலணையூர் வீசுபுகழ் தொல்காவியன் மன்றில்
வள்ளுவனார் புகழ்பாட வாய்த்ததொரு வாய்ப்பு
வாய்ப்பளித்த பண்டிதர்க்கு என்னுளத்தின் வாழ்த்து.

பாட்டாலே உலகத்தைக் கவர்ந்திட்ட பேரில்
பைந்தமிழர் தம்மிடையே வள்ளுவர்போல் யாரே?
பாட்டாளிக் கவிஎனவே அன்னவனைப் போற்றிப்
பரவிடுவேன் அதற்கும்பல ஆதாரம் சொல்வேன்
நாட்டினிலே மிகச்சிறந்த நெசவென்னும் கலையை
நற்றொழிலாய்க் கொண்டிட்ட கவியரசர் கோமான்
பாட்டாக வடித்தெடுத்தான் அநுபவத்தின் கோர்வை
பாரெல்லாம் போற்றுததை தமிழ்வேதம் என்றே.

மதங்களினை அடிப்படையாய்ப் பிறபுலவர் கொள்ள

மன்னுலக வாழ்வைமட்டும் வள்ளுவனார் கொண்டார்
 விதவிதமாய் வீடென்றார் மோட்சமென்றார் மற்றோர்
 வீரமிகும் வள்ளுவனார் அறம்பொருளோ(டு) இன்பம்
 இதமாக இல்வாழ்வில் காணுமிவை மூன்றும்
 இனிமையுள முப்பால்நூல் எற்றியுரைத்திட்டார்
 இதுநல்ல மாற்றமென இங்கெடுத்துச் சொல்வோம்
 இவர்குறளைக் கைஏந்தி இவ்வுலகை வெல்வோம்.

வறுமையினை ஒழித்திடுதல் வேண்டுமெனும் நெஞ்சம்
 வள்ளுவனார் கொண்டிருந்தார் என்பதையார் இங்கே
 வெறுமொழிஎன்றியம்பிடுதல் கூடுமிதோ பாரீர்
 வேந்தரது அரண்சிறப்புச் சொல்லவந்தபோது
 1"உறுபசியும் பிணிநோயும் செறுபகையும் சேரா(து)
 உற்றிடுதல் ஒன்றல்ல நாடென்று கேட்டார்
 பெரும்பசியை முதற்குற்ற மெனஎடுத்துச் சொன்னார்
 பெரும்புலவர் வள்ளுவனார் ஏழைகளின் தோழன்.

வள்ளுவனார் வழிவந்த பாரதியார் சொன்னார்
 2"வையத்தை அழித்திடுவோம் தனிமனிதன் ஒருவன்
 உள்ளநிறை வோடுண்ண உணவில்லை என்று
 உளம்வருந் துவானாயின்" என்பதவர் பாட்டு.
 வள்ளுவர் தாமும்பல் லாண்டுகட்கு முன்னர்
 வழுத்தினார் இதேபொருளை ஆவேசத் தொடு
 3"தள்ளுவதோ வாழ்க்கையினைப் பிச்சைஎடுத்திங்கே?

அவிவிதமேல் சாய்காந்த ஆண்டவனும்" என்றார்.

நெசவுசெயும் தொழிலாளி நேர்மையுள நெஞ்சன்
செய்திட்ட நிறைநூலில் பெய்திட்ட எண்ணம்
இசைவுடனே காலத்தை வென்றிங்கு வாழும்!
எல்லைகளைக் கடந்திங்கு உலகெல்லாம் சூழும்!
திசையெல்லாம் கேட்கட்டும் திருக்குறளின் கோஷம்!
தீரட்டும் ஓயட்டும் தீயர்வெளி வேஷம்!
இசைநூலை நாமிழந்தோம் நாடகமும் ழந்தோம்
ஏதிழந்தா லுமிந்தக் குறளொன்று போதும்.

கடலெழுந்து விம்மியது காவிரியின் நீரில்
கடல்வெள்ளம் கலக்கின்ற புகாரென்னுமூரில்
கடலுண்ட தய்யாநம் கற்கண்டுத் தமிழை
கணக்கில்லா நூல்கலெள்ளாம் கடலோடு போச்சு!
கடலுக்குத் தமிழினிமை தெரிந்ததனால் வந்த
காரியமோ யாமறியோம்! செந்தமிழர் நாட்டு
கடலன்றோ கவியமுதின் சுவைதெரிந்த தென்று
கவிராயர் சொலக்கூடும்! சத்தியமும் அதுவோ?

நீருண்ட இவைபோக இருப்பதெல்லாம் எச்சம்
நெருப்போடு கறையான்கள் உண்டவற்றின் சொச்சம்
பாரிடத்தே பைந்தமிழின் நூலெல்லாம் சேத்துப்
பஷ்மீகர மானாலும் குறளென்னும் சொத்து

ஊரிடத்தே எஞ்சிநின்றால் அஃதொன்று போதும்
 உற்றகுறை எங்களுக்கு இல்லை இவண் யாதும்
 நேரில்லா வள்ளுவனார் குறள்வாழ்க வாழ்க
 நிறைநூலின் கருத்திந்த உலகெல்லாம் சூழ்க.

கலைக்காகக் கலைஎன்று கதறுபவர் உண்டு
 கருத்துக்கே முதன்மை தரும் வள்ளுவனார்கண்டு
 கலைஇந்தச் சமுதாய வளர்ச்சிக்கே என்று
 கருத்துடையார் உணரட்டும் காசினியில் அன்று
 விலையில்லாத் திருக்குறளைத் தந்திட்ட மேதை
 வியனுலகில் காட்டுகின்றார் பாதையதே பாதை.
 கலைஞர்களே எழுந்திடுங்கள் வள்ளுவனார் காட்டும்
 கவினுடைய பாதையிலே பேனாவை ஓட்டும்.

செந்தமிழர் நாட்டுக்குப் புகழ்தருமோர் நூலின்
 சிறப்புசில எடுத்துரைத்தேன் என்அறிவில் பட்ட
 பைந்தமிழ்நற் கருத்துக்களைப் பகர்ந்துள்ளேன் இங்கு
 பகர்ந்தவற்றில் கொள்வதனைக் கொள்வீர்கள் மற்ற
 நொய்ந்திட்ட கருத்துக்களை நோயென்று தள்ளீர்
 நுவலரிய புகழ்பெற்றாள் தமிழன்னை பெற்ற
 மைந்தர்களே மாநிலத்தில் குறள்புகழைப் பாடி
 மகிழ்ந்திடிவீர் நீவிரிங்கு நீடுழிவாழி.

1. உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் செறுபகையும்

சோராது இயல்வது நாடு

2. தனி ஒரு மனிதனுக்குணவிலை எனில்

ஐகத்தினை அழித்திடுவோம்.

3. இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து

கெடுக உலகியற்றி யான்

-வேலணையூர்த் தொல்காவியன் மன்றில் நடைபெற்ற தமிழ்மறை விழாக்
கவியரங்கில் அ.ந.கந்தசாமி பாடியவை.

9. ரவீந்திரர்!

இந்து தேசத் திணையில் கவிஎனும்
முந்து வரகவி காளி தாசனின்
இந்த நாளின் அவதார மோவென
வந்தவன் ரவீந்திர நாத தாகுரே.

வெள்ளி வெண்சிகை வெண்ணிறத் தாடியும்
கள்ளமிற் கருணை காலும் கண்களும்
விள்ளுதற் கரிய கவிதை வேகம்
துள்ளிடும் உள்ளமும் கொண்டவன் தாகுரே.

வங்க நாடு வழங்கிய வண்கவி
எங்கணும் புகழெய்திட ஏதமில்
துங்கமார் கீதாஞ்சலியாம் துய்யநூல
மங்கிடா தொளிர்ந்தர யாத்தளித்தனே.

கவிதையாகுக காதையாகுக
விவித நாடக நூலுமாகுக
புவியிலெவரும் புகழுமாறிவண்
கவிஞர் மன்னவன் செய்தளித்தனே.

பாரதத்தின் இன்னிசை பயின்றிடும்
வீர தேசிய கீதமும் தந்தவன்

யாரு மெச்சிடும் சாந்தி நிகேதனப்
பேருடைக் கலைக் கோவிலும் கண்டனன்.

முந்தைநாள் முனிபோலொரு தோற்றமும்
நந்தமிழ் கவி நாட்டமும் தனது
சொந்த நாட்டினில் சோர்விலா அன்பும் கை
வந்தவன் இவன்போல் வேறு யார் அரோ.

திறமுடைக் கவி எனில் அத்திறம்
பிறந்த நாடு பேசிடில் போதுமோ
பிற புலத்தும் பேரெய்தி வாழ்ந்தவோர்
குறைவிலாக் கவி மன்னிவனரோ

பலபு லத்துக் கவித்திற னாய்ந்தோர்
உலக நோபல் பரிசைத் தருவோர்
கலைகள் வல்ல கவிஎனக் கொண்டு
தலையதாமப் பரிசையும் தந்தார்.

காளி தாசக் கவியர சோச்சினான்
ஊழி தோறும் தன்புகழ் நாட்டிட
வாழி ரவிந்தரன் நாமமும் வையகம்
வாழும் நாள்வரை வாழிய வாழியவே!

10. கனல்!

சண்ட மாருதம் எழுந்ததடா - இந்தச்
சகமெலாம் சூறையில் சுழன்றதடா
அண்டங்கள் யாவுமே நடுங்குதடா - மேலே
ஆகாய மேகமும் அலைந்ததடா.

எங்கும் கனல்தோன்றி மூடியதே - காணும்
எட்டுத்திசையும் எரியுதடா,
பொங்கும் நெருப்பெங்கும் பாய்ந்ததடா - யாவும்
பொசுங்கிப் பொசுங்கியே மாயுதடா!

எங்கிருந்தோ இதெழுந்ததடா - என்று
ஏங்கிநானும் எங்கணும் பார்த்துச் சென்றேன்
அங்கொரு பாட்டாளி மூச்சுவிட்டான் - பெரு
மூச்சினில் தோன்றிய சூறையடா!

தீயிது எங்கிருந் தோங்குதடா - என்று
திக்குகள் எங்குமே பார்த்துச் சென்றேன்
பேயிது என்றான் பாட்டாளி ஓர்மகன்
பெருநகை செய்திடக் கண்டேனடா.

11. நாட்டுப் பற்று!

யான்பிறந்த பொன்னாடு என்று வாழ்வினி லெண்ணாத
 மானமற்ற நடைப்பிணம் மானிலத்தில் உண்டுகொல்?
 எனதுநாடு எனது தேசம் எனதுமொழியென் றெண்ணிலா
 'மனசு' அற்ற மானமற்ற மனிதன் என்ன மனிதனோ.

வாயகன்று ஊரெல்லாநம் வருத்தமோ டலைந்துதன்
 தாயகத்து மண்ணிலே காலெடுத்து வைக்கையில்
 நேயமுறி நெஞ்சினில் நிறைய இன்பவெறிகொளா
 பாவி மகனாம் உள்ளனோ பாருமையா நும்மிடை.

நாடிநாளப் பாய்ச்சலில் நாட்டுவளர்ச்சி அற்றவன்
 கோடிச்செல்வன் ஆகிலென்? குறைவில் பட்டம் சூட்டிலென்?
 ஓடிப்பதவி உயரிலென்? உவந்துஇதய ஊற்றினால்
 பாடியவனை இசைப்பவர் பாரில் யாரும் இல்லையே.

சுரணையற்ற சுயநலப் பேடிதன் மதிப்பிழந்து
 இரணை மரண மெய்துவான் இருகிலத்தும் மக்கள்தம்
 அரியநிணவு தன்னிலும் அவனுக்காக அழுபவர்
 அருமைபாடி ஏத்துவார் ஆருமில்லை இல்லையே.

12. அன்னையார் பிரிவு!

ஒப்பரிய காந்தியரி னொப்பில் லாத
 ஓர்மனைவி செம்மையறங் காத்த சீர்மைச்
 செப்பரிய பெரும்புகழாள் தேய மெல்லாம்
 தாயெனவே செப்பிடுமோர் இல்லின் தெய்வம்;
 இப்புவிதான் கலங்கிடவும் இந்தியத்தாய்
 அழுதரற்றிக் கூவிடவும் இறந்துபட்டாள்;
 இப்பெரிய துன்பந்தான் இதயந் தன்னை
 ஈர்க்குதே இந்தியர்கள் வேர்க்கின்றாரே!

பாரதத்தின் மக்களெல்லாம் காந்திதம்மைப்
 பண்புடைய பிதாவென்றும் அம்மையாரைச்
 சீருதவும் செவ்வியளாம் மாதாவென்றுஞ்
 சிந்தையிலே நினைத்திருந்தார் அந்தோ வின்று
 நீருகுத்து நிலைகலங்கல் ஆனா ரன்னை
 தனைப்பிரிந்தே வாடுகின்றார்; நீளுந் துன்பம்
 பாரிடத்தெ கொண்டுவிட்டார் செயல்ம றந்து
 பரிதவித்துப் பதறுகின்றார் என்னே துன்பம்!

மாரியினிலே பெருமழைதான் கொட்டுகின்ற
 காரிரவில் பல்லிடிகள் பின்னே வந்த
 பேரிடிபோல் வந்ததையோ! அன்னை யாரின்
 பிரிவுதனை என்னசொல்வேன்; காந்தியாரின்

சீரினிய பத்தினியே! சிறப்பின் மிக்க
 கஸ்த்தூரி யன்னாய்! எம் கருத்தே! கண்ணே!
 பாரினிலே யெமைவிட்டும் சென்றாய்! இஃதோ
 பண்புடையார் செயல்? நம்மை மறந்தாய் கொல்போ?

சீதையும் சாவித்திரியாம் தேவி மற்றும்
 சிறப்புள்ள நளாயினி என்போரெல்லாம்
 காதையிலே உலாவுகின்ற கன்னியர்கள்
 கடுகேனும் உண்மையங்கு இல்லை யென்று
 ஓதியவர் தலைநாணச் செய்து பெண்மைப்
 பெருங்குலத்தின் உயர்வுதனை நாட்டினாய்! நல்
 மாதரசே! மாதர்களை முன்னே வைத்தாய்
 உன்வாழ்வு மாதிரியை மறத்த லாமோ?

13. முன்னேற்றச் சேனை!

முன்னேற்றச் சேனை ஒன்று மூவுலகும் வாழ்ந்திட
 மூடத்தனம் யாவு நிர் மூலமாகி வீழ்ந்திட
 முன்னேறிச் செல்லுகின்ற முகூர்த்தம் இஃது தோழர்காள்
 முடியரசும் முதலரசும் முடிந்து பொடியாகுது!
 பின்னேற்ற பேரெல்லாம் விழி பிதுங்குகின்றனர்
 பீடைகட்கு முடிவு வந்ததே யென்று கவல்குனர்!
 இன்னாளை போலொருநாள் இன்று வரையில்லையே
 இத்தருணம் எழுந்திடுக, எங்கள் சேனை சேர்ந்திட!

2.

எங்கள் சேனை அச்சமென்பதென்றுமறியாதது.
 எட்டுத் திக்கும் அதன் ஒலியே முட்டி முழங்குகின்றது!
 மங்கி நிற்கும் பாசிசத்தை மண்ணிடத்தே புதைத்துப் பின்
 மரண கீதம் பாடும் வரை ஓய்வதற்கு இல்லையே!
 எங்கும் அடிமை சுரண்டல் என்னும் பிசாசுதீய்ந்து மாய்ந்து
 இவ்வுலக மக்களெல்லாம் ஒரு சமமானமாகினால்
 துங்கமான எம்படையின் வெற்றி அதுவாகுமே!
 துகளிலாத புது உலகம் தோன்றல் வேண்டும் என்பமே!

3.

ஒளி மிகுந்த அப்புதிய லோகத் தன்மை கேட்பீரே!
 ஒரு வறுமை ஓலமில்லை ஒரு கவளம் உணவிற்காய்

விழுவதில்லை அங்கு மாதர் விபசாரக் குழியுளே!
 விளைய நாட்டுத் திறமை ஒன்றும் வீணாய்ப் போவதில்லையே!
 அழகு கலை என்பதெல்லாம் ஒரு கூட்டம் செல்வரின்
 ஆடம்பர அலங்காரம் அல்ல அங்கு சோம்பலின்
 விளைவதன்று மக்களது உயர்ந்த செல்வம் கலை என
 விளங்கு மக்கள் வாழுகின்ற புதியலோகம் வாழ்கவே!

4.

அடிமையது அழுகையோடு ஆண்டையது அதட்டலும்
 அங்கெழுந்துமறைந்ததுவே! வியர்வைவெள்ளம் பாய்ச்சித்தன்
 உடலதனை எருவதாக்கி விளைவுசெய்து பின்னரும்
 உணவிலாது மடிந்தொழியும் ஊமை மகன் இல்லையே!
 படியில் நாடு தம்மிடையே பதுங்கிச் சுரண்டல் என்பது
 பழங் கதையாய் இருக்கும் அந்தப் புனிதலோகம் தோற்றிடும்
 கடமை தாங்கி எழுந்து செல்லும் சேனைதன்னை வாழ்த்துவோம்!
 காளையீர்! நீரும் அந்தச் சேனையோடு சேருவீர்!

-- அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமி 'கவிந்திரன்' என்னும் புனைபெயரிலெழுதி 'பாரதி' இதழில் வெளிவந்த கவிதையிது. -

நன்றி: 'பாரதி' சஞ்சிகை.

14. எழுத்தாளர் கீதம்!

சங்கு முழங்குது! சங்கு முழங்குது!

சங்கு முழங்குது கேள் - புதுமைச்

சங்கு முழங்குது கேள்.

எழுத்தெனும் சங்கம்

ஒலித்திடுகின்றது.

உழுத்திடும் உலகம் ஒழிந்திடவே -

சங்கு முழங்குது. - சங்கு முழங்குது

சுரண்டல் மிகுந்தது, சூழ்ச்சி

நிறைந்தது

இருண்ட இச்சமுதாயம்!

வரண்டு கிடந்திடு மக்களின் துன்ப

வதைகள் ஒழித்திடுவோம்!

திரண்டிவண் எழுவிர் பேனா மன்னர்

தீரமுடன் நீரே - கலைச்

சிற்பிகளே! எம் எழுத்தாற் பற்பல

அற்புதம் செய்திடுவோம்! - புது

அமைப்பும் நிறுவிடுவோம். - சங்கு முழங்குது

கம்பன், வள்ளுவன், காளமேகம் வழி

வந்தவர் நாமன்றோ?

கீரன், ஒளவை, இளங்கோ பெற்ற

கீர்த்தி நமதன்றோ?

நாவலன், பாரதி - சோமசுந்தரன்

நமது இனமன்றோ? - இவர்

யாவரும் காட்டும் வழியே நமது

இலக்கிய நல்வழியாம்! - அவ்

வழியே சென்று ஒளிசேர் தமிழை

விழிபோற் காத்திடுவோம். - சங்கு முழங்குது

வானவில் வர்ணம் ஏழு

வளைவதைக் கண்டிடுவீர்!

கானகத்தில் கனிகள் ஆயிரம்

காற்றில் அசைவதைப் போல்

பூங்கா வனத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம்

பூக்கள் மலர்வதைப் போல்

புத்தம் புதிய கருத்துகள் - ஆயிரம்

நித்தம் பெருகவென - சங்கு முழங்குது

[இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் 1962இல் நடத்திய அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை ஒட்டி அமரர் அ.ந.கந்தசாமி அவர்களால் இயற்றப்பெற்றது.]

புதுமை இலக்கியம் பாரதி நூற்றாண்டு முன்னோடி மலரினை 'நூலகம்' தளத்தில் வாசிக்கக் கிடைத்தது. அதில் முதற்பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த அறிஞர் அ.ந.கந்தசாமியின் 'எழுத்தாளர் கீதம்' கவிதை. இக்கவிதையானது இலங்கை முற்போக்கு

எழுத்தாளர் சங்கம் 1962இல் நடத்திய அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொதுமாநாட்டை ஒட்டி அமரர் அ.ந.கந்தசாமி அவர்களால் இயற்றப்பெற்றது. -

15. நகரம்!

நகரத்துக் கூச்சலெல்லாம் நடுத் தெருவினிலே மோதிப்
பகர்தற்கு பிரியதான குழப்பத்தை உண்டுபண்ணும்
சகலர்க்கும் ஏதோ இந்த 'சட்டுப்புட்' அவசரந்தான்
அகலக் கால் வைத்து அங்கு மாந்தர்கள் பாய்கின்றாரே!

அப்பப்பா! மனிதர் தம்மில் ஆயிரம் வகைகள் உண்டோ!
தொப்பிக்குள் புகுந்திருப்போர் தொந்திகள் பருத்தோர்மற்றும்
சப்பாத்துக் காலர் நல்ல சால்வைகள் தரித்தோர் என்று
எப்படி எல்லாம் எங்கள் இனத்தினில் மாறுபாடு?

பெண்களைப் பற்றி எம்மால் பேசிடப்போமோ? சில்லோர்
கண்களை மறைக்கும் நீலக் கண்ணாடி தரித்தோர் கையில்
வண்ண நற் குடையர் சேலை வனப்புற அணிந்தோர் தங்கள்
பொன் மேனியால் குமரர் புத்தியும் இழந்து போனார்.

ட்ராமோடும் பஸ் ஓடும் காரோடும் சைக்கிள் ஓடும்
ட்ராமோடத் தாமோடி ஏறுவர் சில்லோர் நல்ல
தாமரை முகமொன்றந்த ட்ராமிலே தளிர்க்க அதை
காமனின் அம்பு தாக்கக் களிப்பொடு பார்ப்பார் சில்லோர்

ரிகூலாக்கள் என்னுமந்த மனிதரைப் பூட்டி ஓட்டும்
ஜட்காக்கள் தாமும் ஓடும் சந்திகள் தம்மில் கார்கள்

உட்கார்ந்து விடும்கொடிய ட்ரபிக்ஜாம்கள் என்று சொல்வார்.
கட்பார்வைக்கு எங்கும் கும்பல் குழப்பமே! கூச்சல்தானே!

நகரத்தில் கனத்தொகைக்கு நலிவில்லை இருந்த போதும்
அகத்தினைத் திறந்து பேச ஆட்கள் இல்லைப் பார்த்தால்
வகை வகை மரம் வளர்ந்து மண்டிய காடும் போல்தான்
நகரத்தின் பண்பு இங்கே மனிதப் பண்பில்லை யம்மா!

காற்றிலே தூசு சேரும் கட்டுடல் வெயர்வை சேரும்
நூற்றிலே ஒருவரில்லை அடுத்தவர் நினைவு கொள்ளல்
நாற்றம் சாக்கடையைச் சேர நற்கொசுக் கூட்டம் மண்டி
தூற்றலைப் போல் சுருதி ஒன்றினை எழுப்பும் காணீர்!

சிற்றிடை மாதரர்கள் சிகை அலங்கார மென்னே!
கற்றை போல் பாம்பைப்போல் கரியதோர் மதியைப் போல்
புற்றைப் போல் புதரைப் போல் புதுப்புது மோஸ்தரெல்லாம்
கற்ற காரிகையர் செய்கை கணக்குக்கும் அடங்குமோதான்!

செல்வத்தின் செழிப்பு ஓர்பால் தீயதாம் வறுமை என்னும்
கொல்புலி வாயிற்பட்ட கும்பலோ மறு பக்கத்தில்
பல்விதப் பண்பும் சேர்ந்து கணமேனும் அமைதிப் பண்பு
நல் விதம் தோன்றா இந்த நகரம் கொல் நர கமாமே!

சுதந்திரன் மார்ச் 18, 1951

16. முத்தம்!

முத்தமொன் றுனக்குத் தருவேன் என்றேன்
 சிச்சீ சிச்சீ வேண்டா மென்றாள்
 சித்தத் துனக்கு வேண்டா மாயின்
 வேண்டடி த்ருப்பித் தரலாமென்றேன்.

கன்னிகை சிரித்தாள் காதல் தெரிந்தது
 கட்டியனைத்தொரு முத்தம் கொடுத்தேன்
 புன்னகையோடு வேண்டாம் இஃதோ
 பிடியுங்கள் என்று திருப்பித் தந்தாள்.

மீண்டும் கொடுத்தேன் மீண்டும் தந்தாள்
 நீண்ட விழியாள் இவள் செயல் லென்னே!
 முத்தங் கொடுத்தால் வைத்திருக்காளாம்
 முழுதும் திருப்பித் தந்திடு கின்றாள்.

[தமிழ்முது. மீள்பிரசுரம் 2.7.1972.]

17. காதல் தத்துவம்!

சிற்றாறு பேராற்றிற் கலக்க வந்தச்
 சீறுமொலிப் பேராறு கடலிற் சென்று
 வற்றாத அதன் நீலப் பரப்பி னுள்ளே
 வடிவழியும். உலகினிலே தனிமையாக
 நிற்காது பொருளொன்றும். மேலேயுள்ள
 நீள்விசும்பில் அலைகாற்றில் கந்தம் சேரும்.
 சுற்றாடல் முற்றாயிச் சேதி தானே;
 சுந்தரி, நீ மட்டுமென்ன விலக்கோ? அன்றே.

வானகத்தை வளர்மலை தான் தழுவி நிற்கும்.
 வாருதியின் அலைகளெலாம் தழுவி நிற்கும்.
 தேனகப்பு மெல்லிதழைச் சுவைத்து நிற்கும்
 சிறைவண்டு. பூமிதனை முத்தமிட்டு
 வானரசன் கதிர்நீண்டு மகிழும். இந்த
 வளர்முத்த வகையெல்லாம் கண்டுமென்ன ,
 கானகத்து மடமானே, நீயு மென்னைக்
 கரங்கொண்டு அன்புடனே தழுவாவிட்டால்?

[ஆங்கிலக் கவி ஷெல்லியின் கருத்தினைத் தழுவியது. தேன்மொழி 4, 1955 மார்கழி]

18. கடைசி நம்பிக்கை!

புத்திரன் பிறந்தால் புத்திக் கூர்மை
 மெத்தவே அவனிடம் மேவுதல் வேண்டும்
 என்றே எவரும் எண்ணுவர் ஆயின்,
 யானோ எனது புத்தியின் கூர்மையால்
 வாழ்க்கை முழுவதும் வரண்டு கிடக்கிறேன்
 இன்றென் நினைவு ஒன்றே யாகும்:
 என்சிறு பிள்ளை நன்கு வளர்ந்து
 அறியா மையிலும் மடமைச் சிறப்பிலும்
 எவர்க்கும் குறைவிலா திலங்கி அமைதி
 நிலவும் வாழ்க்கை நீள நடாத்தி
 ஈற்றில் இந்த நாட்டை இயக்கும்
 மந்திரி சபையிலும் குந்தி யிருப்பான்
 என்ற ஆசை ஒன்றே
 என்னுளம் மன்னி இருப்பது வாமே.

[தேன்மொழி 2, 1955. இது அ.ந.கந்தசாமி மொழிபெயர்த்த சீனக்கவிதையென அறியப்படுகிறது].

19. நான் செய் நித்திலம்!

வானிலோர் முத்தினை வைத்திழைத் ததுபோல்
 வளர்மதி தவழ்ந்தது; மாடியின் மீதுயான்
 இப்பி ஒன்றில் முத்தொன் றிட்டனன்;
 இப்பி மூடிற்று; ஈரைந்து மாதம்
 கழிந்தது; கழிந்தபின் என்மனை விளங்கக்
 கண்ணன் போலொரு கனிவாய்க் குழந்தை
 வந்தது; வந்தபின் வாணிலா முகத்தென்
 மனையாள் அதைஎன் மடியிடைக் கிடத்தி
 ஈரைந்து திங்களின் முன்னால் ஒருநாள்
 நீங்கள் செய்த நித்திலம் இதுவே,
 என்று கூறி மகிந்தனள்; அவள் கண்
 ஓரம் கண்டேன்; ஒளிமுத் தொன்று
 அங்கு துடித்ததும் கண்டனன்; அவள் விழி
 தொட்டேன்; முத்துத் தீய்ந்தது; மகிழ்ச்சியில்
 உள்ளத்திப்பியில் உதித்துக் கண்வழி
 வந்தவம் முத்தில் வையகத் தின்பம்
 யாவும் கண்டனன்; அம்முத்தெனது
 மடியிடைக் கிடந்த மணிமிசை விழுந்திட
 மணியை எடுத்து நான் மலர்க்கரம் தடவி
 உச்சி மோந்து உளம்மகிழ்ந் திட்டேன்,
 நான் செய் நித்திலம் தேன்செய் ததுவே!

- தமிழமுது சஞ்சிகையில் 3வது இதழில் வெளிவந்த கவிதை. -

20. மோட்டார் சாரதிகளுக்கு!

காரை ஓட்டும் பேர்களெல்லாம் கைகால் தனித்து கட்டிலிலே
பீறும் இரத்த வெள்ளத்தான் பெருகா திருக்கத் துணிசுற்றிக்
கூரை பார்த்து ஓர்தடவை குழறி வலியிற் கிடப்பாரேல்
யாரு மவர்க்கு வீதிமுறை சொல்லித் தருதல் வேண்டாவே

நேசமான ஒருநண்பன் நேர்ந்த விபத்தால் படுத்திருக்க
மோசம் இவன் இனிப்பிழையானே முற்றும் முடிந்த தெனடாக்டர்
பேசப் பக்கத் ததைக்கேட்கும் பேறய்யார்க்கும் கிடைத்திடிலே
தேசத்தவர்க்கு வீதிமுறை தேடிச் சொல்லல் வேண்டாவே.

தந்தை பிரியத் தாய்கலங்கத் தனயர்சுற்றி விம்மிநிற்கும்
அந்த வீட்டின் உள்ளே நீர் அடிவைத் ததனைப் பார்ப்பீரேல்
எந்த நாளும் கார்விசையை ஏற்றி முடுக்க மாட்டீரே
சொந்த நாட்டின் வீதிமுறை சொல்லித் தருதல் வேண்டாவோ,

காரில் செல்லும் பேர்களைப்போல் காலிற் செல்லும் பேர்களுக்கும்
ஊரில் தெருவில் உரிமைசில உண்டிங் கென்பதை மறவாதீர்.
பாரும் பக்கத் தேசிறுவர் பாய்ந்து வருவார் வழிபார்த்து
காரை ஓட்டின் தெருமரணக் கணக்குப் பெரிதும் குறைவுறுமே.

ஓட்டும் காரின் யந்திரத்தை ஒடிந்த பிரேக்கைச் சக்கரத்தை

நாட்டத் தோடு கவனித்து நல்ல முறையில் சரிபார்த்து
 ரோட்டில் சென்றால் விளக்குகளை இரவில் நன்கு துலங்கவைத்தால்
 நாட்டில் வீதிவிபத்தெல்லாம் நாளும் குறைந்து வந்திடுமே.

வீதி நெடுக்க கோடுகளாம் வீதி யருகில் விளம்பரமாம்
 சேத முயிர்க்கு நேராமல் செய்து வைத்த முறைமைகளால்
 நீதி யன்றோ அவற்றை எலாம் நினைவில் கொண்டு காரோட்டின்
 யாதும் விபத்து நேராது யாரும் மகிழ்ந்து வாழ்வாரே.

காரை ஓட்டக் கைபிடிக்கும் கால மெல்லாம் கடவுளரின்
 பேரை நினைத்து :என்காரில் வருவோர் நலன்கள் பேணிடுவேன்.
 காரைக் கவனக் குறைவால்நான் ஓட்டேன்' என்று சொல்லிக்
 காரை ஓட்டின் விபத்தொழிந்து நாடு முழுதும் களித்திடுமே.

- ஸ்ரீலங்கா மார்ச் 1956, பக்கம் 5 -